

ஓற்றன்

கோ. நடேசய்யர்

“

முதலாம்

உலகப் போரைப்

பின்புலமாகக் கொண்ட

தமிழின் முதல் நாவல்

”

பதிப்பாசிரியர்

பெருமாள் சரவணகுமார்

ஒற்றன்

கோ. நடேசய்யர்

மணிவிழா கிராமம்
போளாணம் பங்களாபந்தர்
அவதன் சூர். மகேசுவர்
சுவாமிநாதர்...
சாண்டர்

24/12/20

பதிப்பாசிரியர்

மெருமாள் சரவணகுமார்

வெளியீடு :

மலைவாசம் பதிப்பகம்

ஒற்றன்

ஆசிரியர் : கோ. நடேசய்யர்
பதிப்பாசிரியர் : பெருமாள் சரவணகுமார்
காப்புரிமை : © ஆசிரியருக்கு
முதல் பதிப்பு : 1915
மீள்பதிப்பு : 2022
பக்கம் : 132
வடிவமைப்பு : நெகிழன், 79047 48374
வெளியீடு : மலைவாசம் பதிப்பகம்
தொடர்புக்கு : 0094-766071062, 8098191407
விலை : 120

Ottran or The Spy

Author : Ko. Nadesaiyar
Editor : Perumal Saravanakumar
Copyrights : © Author
First Edition : 1915
Reprint : 2022
Pages : 132
Design : Negizhan
Published by : Malaivaasam Pathippagam
Contact : 0094-766071062, 8098191407
Price : 120

சமர்ப்பணம்

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யரின்
எழுத்துச் சுரங்கத்தைத் தமிழுலகுக்குத் திறந்துவிட்ட
ஆய்வாளர் சாரல்நாடன் அவர்கட்கு...

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் மறைந்து 75 ஆண்டுகள் நிறைவு பெறுகின்றன. காலனியக் காலத்தில் வாழ்ந்து பெரும் பணியாற்றிய அவரது எழுத்து முயற்சிகள் இன்னும் செம்பதிப்புநிலையை எட்டவில்லை என்பது மிகவும் கவலை தரும் செய்தியாகவே இருந்து வருகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர் எழுதிய எழுத்துகள் இன்னும் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை. பிரிட்டிஷ் காலனியத்துக்கு எதிராகவும், அதிகாரம் கொண்ட சுதேசிய மேட்டிமை சக்திகளுக்கு எதிராகவும் அவர் தொடர்ச்சியாகச் செயற்பட்டமையால் அவரது எழுத்துகள் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் எரிக்கப்பட்டன, மறைக்கப்பட்ட என்பது மிகப் பெரிய வரலாற்றுத் துயரம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் ஐம்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் உருவான பேராளுமைமிக்க சமுதாயச் சிற்பிகளுள் தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யரும் ஒருவர் என்பதை அவரது பத்துறை சார்ந்த பங்களிப்புகள் நிரூபித்திருக்கின்றன. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும், பிரிட்டிஷ் இலங்கையிலும் வாழ்ந்து சமுதாய மேன்மைக்காக அரிய பல பணிகளை ஆற்றினார். அவரின் எழுத்து முயற்சிகளுள் முதல் இலக்கிய முயற்சியாக அமையும் ஒற்றன் நாவல் 1915 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதுவரை அறியப்படாதிருந்த அந்நாவல் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு இலக்கிய உலகுக்கு இப்போதுதான் அறிமுகமாகின்றது.

கோ. நடேசய்யர் 1887 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் வளவனூரில் பிறந்த அவர் 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் மறைந்தார். அறுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து அழியாப் புகழினைப் பெற்றார். அவர் 1920 வரைக்குமே தமிழ்நாட்டில் வசித்தார். கிட்டத்தட்ட 33 ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டிலும், 27 ஆண்டுகள் இலங்கையிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார். நடேசய்யரின் எழுத்து வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில், முதலாவது நூலான கணக்குப் பதிவுநூல் 1914 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அவரது இறுதி நூல் கதிர்காமம் 1946 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது என்று கொண்டால் அவரது எழுத்து வாழ்க்கை கிட்டத்தட்ட 35 ஆண்டுகள் என்று கொள்ளலாம். இந்த 35 ஆண்டு கால எழுத்து வாழ்க்கையைத் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தபோது அவர் எழுதியவை, இலங்கையில் வாழ்ந்தபோது எழுதியவை என இரண்டு பகுதிகளாகப் பகுத்து நோக்க வேண்டியிருக்கின்றது. நடேசய்யரின் கருத்துநிலை மாற்றங்களையும், எழுத்து நிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அறிந்துகொள்வதற்கு இது வழிசமைக்கும்.

கோ. நடேசய்யரின் எழுத்து முயற்சிகளை விரிவாக ஆய்வு செய்து, அவரின் எழுத்துச் சுரங்கத்தைத் திறந்து விட்ட ஆய்வாளர் சாரல்நாடன் “ஐயரின் இலங்கை எழுத்து முயற்சிகள்” பற்றியே மிகவும் விரிவாக எழுதினார். நடேசய்யர் தமிழகத்தில் நடத்திய வர்த்தகமித்திரன் பற்றிய அரிய தவல்களையும் பதிவுசெய்தார். அந்தவகையில் அவரது தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் - 2008, பத்திரிகையாளர் கோ. நடேசய்யர் - 1998, மலையக நிர்மாணச் சிற்பி கோ. நடேசய்யர் - 2009 ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. தமது பார்வைக்குக் கிடைத்த நூல்கள் குறித்தும், பார்வைக்குக் கிடைக்காத நூல்கள் குறித்தும் சாரல்நாடன் எழுதியவை ஓர் ஆய்வறிஞனுக்குரிய நேர்மையைக் கட்டியும் கூறுவதாக அமைந்திருக்கின்றன. கோ. நடேசய்யர் குறித்து விரிவாக நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய பல ஆய்வுக் களங்களைச் சாரல்நாடன் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். இது அவரது தனித்துவமான ஆய்வுப் போக்கின் சிறப்பெனலாம். அவ்வாறு அவர் முன்வைத்த ஆய்வுக் குறிப்புகளின்வழி தேடியவற்றுள் கிடைத்தவை பல. அவற்றுள் இதுவரை அறியப்படாத யாருமே கவனத்திற்கொள்ளாத கோ. நடேசய்யரின் முதலாவது இலக்கிய முயற்சியே ஒற்றன் என்கிற நாவல் ஆகும்.

ஒற்றன் நாவல் குறித்து சாரல்நாடன் எழுதும்போது, “மிக்க உபயோகமுள்ள தமிழ்ப் புத்தகங்கள் என்று நூலாசிரியரின் பெயர் எதுவுமின்றி எட்டுப் புத்தகங்களின் பெயர்கள் குறிப்பிட்டு ஒரு விளம்பரம் வர்த்தக மித்ரனில் (13. 06.1918) வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ள கணக்குப்பதிவுநூல், கணக்குப் பரிசோதனை, ஆயில் என்ஜின், இன்ஷியூரன்ஸ் என்ற நான்கும் நடேசய்யரால் எழுதப்பட்டவை என்பதற்கு இன்று ஆதாரம் கிடைத்துள்ளது. ஏனைய இந்திய கைத்தொழில் முயற்சி, சிசிச்சாரத்ந தீபம், மரங்களும் அவைகளின் உபயோகமும், ஒற்றன் (நாவல்) என்ற நான்கும் அய்யருடையதாகவே இருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கின்றது. நிச்சயமாகக் கூறுவதற் கில்லை” (சாரல்நாடன், 1998: 54 - 55) என்று பதிவுசெய்கின்றார்.

சாரல்நாடன் கோ. நடேசய்யரால் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகித்த நான்கு புத்தகங்களில் ஒன்று ஒற்றன் என்கின்ற நாவல். சாரல்நாடன் பார்வைக்குக் கிடைக்காது போன அந்த நாவல் காலம் செய்த பெரும்பேறால் தற்போது கிடைத்துள்ளது. கோ. நடேசய்யரின் எழுத்துக்களைத் தேடும் பயணத்தின் தொடர் கண்ணியாக இன்று ஒற்றன் நாவல் கிடைத்திருப்பது சாரல் நாடனின் ஆய்வுக்குக் கிடைத்த வெற்றியே என்று சொல்ல வேண்டும். ஒற்றன் நாவல் குறித்து சாரல்நாடன் எழுதிய குறிப்பே அந்நாவல் பற்றி அறிவதற்கும் சாளரம் அமைத்தது எனலாம்.

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும் இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்ற பாரதியின் சிந்தனைக்கேற்பச் செயற்பட்டவராகக் கோ. நடேசய்யர் திகழ்ந்தார். தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த காலப்பகுதியிலும், இலங்கையில் வாழ்ந்த காலப்பகுதியிலும் பாரதியின் எழுத்துக்களின்வழி தன்னைக் கட்டமைத்துக்கொண்டார். குறிப்பாக, பாரதி பத்திரிகைத் துறையில் மேற்கொண்ட அனைத்து முயற்சிகளையும், புதுமைகளையும் நடேசய்யரும் தமது பத்திரிகைகளில் கையாண்டிருக்கின்றார். அதுமட்டுமல்லாது பாரதியின் கவிதை வாசகங்களைத் தமது பத்திரிகைகளுக்கான மகுட வாசகங்களாவும் பயன்படுத்தினார். உதாரணமாகத் தேசபக்தன் பத்திரிகையின் உரைநெறிகளாக:

“சாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர்
 ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்
 வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி
 வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே!”
 என்றும்

“தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் - அதைத்
 தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்!”

என்றும் பயன்படுத்தியுள்ளமை ஐயரின் பாரதிவழி நின்ற கருத்தியல் நிலைப்பாட்டினையே காட்டுகின்றது.

தேசபத்தன் கோ. நடேசய்யரின் முயற்சிகளை மகாகவி பாரதியாரும் அறிந்திருப்பதற்கான வாய்ப்பும் இருந்திருக்கின்றது. இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகச் சுதேச மித்திரன் இதழில் கோ. நடேசய்யரின் கணக்குப்பதிவுநூல் பற்றி வெளிவந்திருக்கின்ற பின்வரும் செய்தி சான்று பகருகின்றது.

“இப்புத்தகத்தில் கணக்கு முறைகள் நேரில் உபாத்தியாயர் சொல்லி வைப்பது போல் தெளிவாய் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன” (ஒற்றன், 1915).

என்று சுதேசமித்திரன் வெளியிட்ட செய்தியை ஒற்றன் நாவலில் இடம்பெற செய்துள்ளமையைக் காணலாம் (பார்க்க - ஒற்றன் நாவலில் “Some Opinions about our Book Keeping in Tamil” என்ற தலைப்பின்கீழ் இடம்பெற்றுள்ள குறிப்புக்கள்). இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, கோ. நடேசய்யர் தமிழகத்தில் இருந்தபோது எழுதிய எழுத்துக்கள் அக்காலத்து ஆளுமைகளாலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றன எனலாம். இதைவிட இன்னொரு முக்கியமான விடயம், ஐயர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னமே அவரது நூல்கள் இலங்கையிலும் பரவலாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன.

“தாங்கள் தமிழில் வியாபார நூல்கள் இல்லையே என்ற குறை நீக்கியது என்றது உண்மையிலும் உண்மையே. இன்னம் 1 காப்பி அனுப்பவும்” (ஒற்றன், 1915).

என்று கணக்குப் பதிவுநூல் பற்றி இலங்கையிலிருந்து 1915இல்

எழுதப்பட்ட குறிப்பும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

கோ. நடேசய்யர் வியாபாரக் கல்வி போதனாசிரியராகத் தஞ்சாவூர் கல்யாணசுந்தரம் மேல்நிலைப் பள்ளியில் கடமையாற்றினார். அவரது தொடக்கக் கால எழுத்து முயற்சிகளும் வணிகவியல் பற்றியதாகவே அமைந்தன. அந்தவகையில், கணக்குப் பதிவுநூல் - 1914, கணக்குப் பரிசோதனை நூல் - 1915, இன்ஷியூரன்ஸ் முதலான நூல்களும், அவரது விளம்பர விளக்கம் (கிடைக்க வில்லை), ஆயில் எஞ்ஜீன் - 1916, கணக்குப் பயிற்சி நூல் ஆகிய நூல்கள் அறிவியல் துறை சார்ந்தவை. அவர் நடத்திய வர்த்தகமித்திரன் பத்திரிகையும் வியாபாரம் பற்றியதாகவே அமைந்தது. இப்பத்திரிகை குறித்து நடேசய்யர் "வியாபாரம், கைத்தொழில், விவசாயம், பொருளாதாரம், என்ஜினீரிங் முதலிய விஷயங்களுக்குச் சம்பந்தப்படாத வியாசங்கள் பிரசுரிக்கப்படமாட்டா" (சாரல்நாடன், 1998:55) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தப் பின்னணியிலிருந்து பார்க்கும்போது, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழில் அறிவியல் துறை சார்ந்த நூல்களை எழுதியதோடு மட்டுமல்லாது அதனை மக்கள் மத்தியில் பரப்பிய ஓர் ஆளுமையாகவும் கோ. நடேசய்யரை அடையாளப்படுத்த முடியும்.

கோ. நடேசய்யர் தமிழகத்தில் இருந்தபோது எழுதியவற்றுள் ஒற்றன் நாவலே அவரது இலக்கிய முகத்தைக் காட்டவல்லது. அவரது இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய வேறு தகவல்களை அறியமுடியவில்லை. அவ்வகையில் ஒற்றன் நாவலே ஐயரின் முதலாவது இலக்கிய முயற்சி என்று துணியலாம். நடேசய்யரின் இலக்கிய ஈடுபாட்டையும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை அவர் அணுகிய விதத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இந்நாவல் அமைந்திருக்கின்றது. இது அவரது கருத்துநிலையின் இன்னொரு பரிணாமத்தைக் காட்டுவதாயும் உள்ளது.

❦ ❦ ❦

கோ. நடேசய்யரின் ஒற்றன் நாவல் 1915 இல் தஞ்சாவூரில் வெளிவந்தது. நாவலின் ஆங்கிலத் தலைப்பு THE SPY என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு பாகங்களைக் கொண்டது. முதல் பாகத்தில் ஐந்து அதிகாரங்களும், இரண்டாம் பாகத்தில் நான்கு

அதிகாரங்களும் உள்ளன. ஒன்பது அதிகாரங்களில் அமைந்த இந்தநாவலின் அதிகாரங்கள் முறையே வியன்னாநகரம், லண்டனுக்குப் புறப்படல், மூக்கூட்டுப் படுகொலை, இராபர்ட்ஸ் மோசம் போனது, ஜோன்ஸ் என்பரின் அனுபவங்கள், ஜோன்ஸின் அனுபவங்கள், இராபர்ட்ஸ் ஜோன்ஸிடம் உண்மையை வெளிப்படுத்தல் (எட்டாவது அதிகாரம் தனியான தலைப்பின்கீழ் குறிப்பிடப்படவில்லை), ஜோன்ஸின் மீட்சி முதலான உப தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன.

ஒற்றன் நாவலின் கதையானது ஆஸ்டிரியா நாட்டிலிருந்து தொடங்கி இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ரஷ்யா என விரிந்து செல்வதைக் காணலாம். நாவலின் பெரும் பகுதி இலண்டனில் நிகழ்வதாகவே காட்டப்படுகின்றது. ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியும், ரஷ்ய சக்ரவர்த்தியும் ஆஸ்டிரியா நாட்டின் சக்ரவர்த்தியைக் காணவந்திருக்கிறார்கள். தமது ஏகாதிபத்தியத்தை உலகமெங்கும் நிலை நிறுத்தவெண்ணி இம்மூவரும் சந்திக்கிறார்கள் என்று கருதப்பட்டது. இதனைக் கேள்வியுற்ற ஆங்கிலேய ஒற்றனான இராபர்ட்ஸ், அமெரிக்க தேசத்துப் பத்திரிகை நிருபனான இராபின்ஸனின் உதவியை நாடுகின்றான். இந்த இருவருக்கும் உதவி செய்வதற்காகச் சர்வியா நாட்டைத் தாய்நாடாகக் கொண்ட பாடகி ஆன்னி என்பவள் வருகிறாள். இம்மூவரும் இந்த மூன்று சக்ரவர்த்திகளும் பேசும் ரகசியம் என்னவென்பதை அறிய திட்டம் தீட்டுகின்றார்கள். சதியாலோசனைத் திட்டத்தை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு பத்திரிகை நிருபனான இராபின்ஸன் அரண்மனைக்குச் செல்ல முற்படுகின்றான். அங்கு ஆலோசனைகள் முடிந்து ரகசியத் திட்டம் எழுதப்பட்ட பத்திரங்கள் முத்திரையிடப்பட்டு முதல் மந்திரியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிடுகிறது. இராபின்ஸன் அரண்மனைக்குச் சென்று முதல் மந்திரியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, முதல் மந்திரிக்கு வழமையாக வரும் மயக்கம் வந்துவிடுகிறது. இதனை நல்ல சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட இராபின்ஸன் முத்திரையிடப்பட்ட பத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறி விடுகின்றான். பின்னர், இதனை அறிந்த ஆஸ்டிரிய காவலாளிகள் நான்கு பேர், இராபின்ஸனைத் தேடுகின்றார்கள். இராபின்ஸனும், அவனது இரு நண்பர்களும் (இராபர்ட்ஸ், ஆன்னி) பத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு இலண்டனை நோக்கிப் புறப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் புறப்படும் அதே இரயில் வண்டியில் அந்த நான்கு

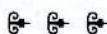
காவலாளிகளும் பின்தொடர்கின்றனர். இரயில் பயணத்தின் இடையில் இராபின்ஸனைக் காவலாளிகள் கொலைசெய்துவிட்டு அப்பத்திரங்களைக் கைப்பற்றி விடுகின்றனர். அந்த நான்கு காவலாளிகளுள் முதல்மந்திரியின் மருமகன் பெத்ஹெம். அவனே அந்தக் காவலாளிகளுள் தலைவன். அவனுக்கும் சர்வியா நாட்டு பாடகி ஆன்னிக்கும் ஏற்கனவே தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. இத்தொடர்பைப் பயன்படுத்தி பெத்ஹெமிடமிருந்து ஆன்னியும் இராபர்ட்டும் அப்பத்திரங்களை எடுப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளும் அதனால் உருவாகும் பிரச்சினைகளும் அமைந்து, இறுதியில் ஆஸ்டிரியாவுக்கும் சர்வியாவுக்குமிடையே போர் தொடங்குவதோடு நாவல் முடிவடைகின்றது.

ஒற்றன் நாவல் முதல் உலகப் போரைப் பின்னணியாகக் கொண்டமைந்த ஒரு படைப்பு. உலக வரலாற்றில் மிகப் பெரிய பாதிப்புக்களைக் கொண்ட ஒரு வரலாற்றுத் துயரமது. சுமார் ஒரு கோடிக்கும் அதிகமான மக்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அப்போர் நிகழ்வதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் அவற்றுள் பின்வரும் காரணங்கள் முதன்மையானவை. பிறநாட்டு வளங்கள் மீதான ஆதிக்கமும் வளங்களைக் கையகப்படுத்தலும். குறிப்பாகப் பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஆஸ்டிரியா - ஹங்கேரி, இத்தாலி, ரஷ்யா முதலான நாடுகளிடையே நிலவிய ஆதிக்கப் போட்டி, ராணுவமயமாக்கத்தின் விரிவாக்கம், ஒவ்வொரு நாடும் தேசபக்தியை மையப்படுத்தி மேற்கொண்ட பிரசாரம் (ஆல்சேஸ் - லோரெயின் பகுதிகளுக்காக ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் நாடுகளின் பிரசாரம்), பால்கன் பிரதேசத்துக்காக ஆஸ்டிரியாவுக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையிலான போட்டி, பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின்கீழ் காலனிய நாடுகளாக இருந்த சிறிய நாடுகளில் எழுந்த விடுதலை உணர்வு என்பன உலகப் போர் உருவாகுவதற்கான ஒரு சூழ்மையை ஏற்படுத்தின. இவ்வாறானதொரு சூழலில்தான், ஆஸ்டிரிய இளவரசனான ஃபெர்டினான்ட் சர்வியாவில் வைத்து கிளர்ச்சிக்காரர்களால் ஜூன் 28 ஆம், 1914 ஆம் ஆண்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார் (மருதன், முதல் உலகப் போர், 2010). இந்தப் பயங்கரமான தாக்குதலுக்கான பதிலடியாக ஆஸ்டிரியா சர்வியாமீது போர் பிரகடனம் செய்தது. அதுவே பின்னர் உலகப் போராக உருவானது. அப்போரில் ஜெர்மன், ரஷ்யா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து முதலான நாடுகள் களமிறங்கின.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியோடு ஒற்றன் நாவலை வாசிக்கும் போதுதான் அதற்குள் தொழிற்படும் கருத்தியலையும் நடேசயரின் படைப்பாளுமையையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

ஒற்றன் நாவலின் இறுதியில் ஆஸ்டிரியாவுக்கும் சர்வியாவுக்கு மிடையே போர் தொடங்குவது பற்றியும், ரஷ்யா - சர்வியாவுடன் இணைவது பற்றியும், ஜெர்மனி - பெல்ஜியம் - பிரான்ஸ் நாடுகள் போரில் இறங்குவது பற்றியும், இறுதியில் இங்கிலாந்து தலையிட வேண்டி ஏற்பட்டது பற்றியதுமான சித்திரிப்புக்கள் மகாயுத்தத்தின் வரலாற்றை எம்கண்முன் கொண்டு வந்துவிடுகின்றன எனலாம்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் முதலாம் உலகப் போர் குறித்த பதிவுகள் மகாகவி பாரதியின் படைப்புகளில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அந்தவகையில் செர்வியாவின் வீரக் கதைப் பாடல்கள் (*The Heroic Ballads of Servia*), பெல்ஜித்திற்கு வாழ்த்து, தராசு முதலான படைப்புகள் பாரதியின் முதலாம் உலகப் போர் குறித்த கருத்தியல் நிலைப்பாட்டினை எடுத்துரைப்பன (விரிவுக்குப் பார்க்க - ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி, எழுக நீ புலவன்! 2016: 30 - 32).

இந்தியாவில் காலனித்துவ ஆட்சிமுறை, தொடக்கக் காலத் தமிழ் நாவல்களின் போக்குகள் ஆகியவற்றின் பின்புலத்திலிருந்து கோ. நடேசயரின் ஒற்றன் நாவலை வாசிக்கும்போது, அந்நாவலின் சிறப்பியல்புகளையும் ஐயரின் உயரிய சமுதாய நோக்கினையும், காலனிய ஆட்சிமீது நடேசயர் கொண்டிருந்த கருத்தியல் நிலைப்பாட்டினையும் நாம் இன்னும் விரிவாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

காலனிய ஆட்சியில் இந்தியா பல்வேறு வகைகளிலும் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தது. அரசியல்நிலையிலும், சமூக நிலையில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டமாகவும் இருந்தது. தேசவிடுதலையையும் சமுதாய விடுதலையையும் மையப்படுத்திக் கொண்டு பல தேசாபிமானிகள் மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருந்த காலமாகவும் அது விளங்கிற்று. குறிப்பாக திலகர், காந்தி, பாரதி, வ. உ. சி போன்ற பேராளுமைகள் சமூகத் தளத்திலும்

இலக்கியத் தளத்திலும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு பல தேசாபிமானிகள் மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருந்த காலமாகவும் அமைந்திருந்தது.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டில், 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதிகளிலிருந்துதான் தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்குள் நாவல் என்ற வடிவம் அறிமுகமாகின்றது. இயல்பான உலகநுபவங்களை ஒட்டிச் செல்லும் நாவல்களின் வருகையைப் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் முதலான நாவல்கள் ஓரளவு அடையாளப்படுத்தின. ஆயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளில் பெருகிய வெகுசன நாவல்களே மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்ற நாவல்களின் வருகையைப் பல்வேறு வகைகளிலும் பாதித்தன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நாவல்களின் பெருக்கமாகவும், நாவல் வெள்ளம் ஓடிய காலமாகவும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் விளங்கின என்பதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டுவர். அவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற பெரும்பாலான நாவல்கள் துப்பறியும் கதைகளாகவும், மர்மங்கள் நிறைந்த கதைகளாகவும், இன்ப ரசமுட்டும் கதைகளாகவுமே அமைந்தன. “அந்நாவல்களின் தலைப்புகளே அவற்றின் தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளன: வெங்கலச் சிலை அல்லது கன்னியின் முத்தம், கனகாங்கி அல்லது கமுகுமலைக் கள்ளன், பொன்னுசாமித் தேவர் கொலை, இரத்தினபுரி இரகசியம், பச்சை மோதிரத்தின் மர்மம், புருஷணை ஏமாற்றிய புஷ்பவல்லி, கள்ளனும் விலைமகளும், சோபன வீட்டில் சுகமிழந்த சுந்தரியின் கதை என்பன சில தலைப்புகள். “பரவசம்”, அற்புதம், ‘அபூர்வ சம்பவம்’, ‘அதிசயம்’, ‘மனங்கவரும்’, ‘பிரமிப்பு’, ‘வேடிக்கை’, ‘காதல் ததும்பும் இனிய அற்புதம்’, ‘ஆச்சரியம்’, ‘மனோரம்மியம்’, ‘இனிய துப்பறியும் நவீனம்’ என்பன போன்ற வாசகங்கள் விளம்பரங்களில் விரவிக் கிடக்கின்றன” (ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி, நாவலும் வாசிப்பும், 2002: 17 - 18).

மேலும், தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் “இத்தகைய மர்மக் கதைகளையும், துப்பறியும் கதைகளையும் அவர்கள் எழுதியதில் தவறொன்றுமில்லை. முதிர்ச்சியடைந்த இலக்கிய விமர்சகரும் ஆங்கிலத் துப்பறியும் கதைகளைப் படிப்பதில்லையா?

ஆனால் ஆங்கிலத்தில் அவற்றை “நாவல்” என்றழைப்பதில்லை. ‘Fiction’ என்ற பொதுப் பிரிவுக்குள், அதாவது கற்பனைக் கதைகள் என்று பிரித்து அவற்றிற்குரிய இடத்தை வழங்குகின்றனர். தமிழில் நாவல் என்ற பெயரை அவற்றிற்கு இட்டமையாலேயே பல அனர்த்தங்கள் விளைந்தன. மேற்கூறிய கற்பனைக் கதைகள் தமிழ் நாட்டில் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்த காலப்பகுதியிலே நாவல்கள் அருகிக் காணப்பட்டதால் இவையே நாவலுமாயின” (க. கைலாசபதி, தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 2017: 137).

மேற்குறிப்பிட்ட தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவல்களின் வெகுசனப் போக்குகளிலிருந்து மாறுபட்டு புதிய கருத்தியலை உள்ளீடாகக் கொண்டமைந்த ஒரு படைப்பாகவே கோ. நடேசய்யரின் ஒற்றன் நாவல் அமைந்திருக்கின்றது. அதனை நாவலாசிரியரே பின்வருமாறு பதிவுசெய்திருக்கின்றார்.

“இப்பொழுது நடக்கும் மகாயுத்தத்தில் ஒற்றர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நாட்டின் நன்மைக்காக வேலை செய்து வருகின்றார்கள் என்பதை யாவரும் அறிய விரும்புவார்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் அநேக புஸ்தகங்களிருக்கின்றன. தமிழில் யாதொன்று மில்லாததால் நமது தமிழருடைய நன்மையைக் கருதி நாவல் ரூபமாக இப்புத்தகம் வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றது.”

என்று கோ. நடேசய்யர் முகவுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது மிக முக்கியமானது என்றே சொல்லவேண்டும். நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தை இன்பமூட்டும், பரவசமூட்டும், மனோரம்மியம் முதலான வலைகளுக்குள் சிறைப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததொரு காலத்தில் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தையும் நாட்டுப் பற்றையும் சுதேசிகளிடம் விதைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு உருவான ஒரு படைப்பாகவே கோ. நடேசய்யரின் ஒற்றன் நாவல் அமைந்திருக்கின்றது என்பது இங்கு அழுத்திக் கூறவேண்டிய தொன்று.

சுதேசபிமானம் குறித்த விவாதங்கள் முனைப்பு பெற்றிருந்த அக்காலத்தில் அதனை இந்திய மக்களிடம் குறிப்பாக தமிழ் மக்களிடம் நெருப்பாய்க் கனன்று எரிய செய்ய வேண்டும் என நினைத்தே ஒற்றன் நாவலைத் தமிழுக்குத் தந்திருக்கின்றார், கோ.

நடேசய்யர். அதனை,

“தேசநன்மையையே மேலாகக் கருதி சுய நலத்தைத் துலைத்த இவர்கள் அல்லவோ தேசாபிமானிகள்! ஒரு தேசம் மேன்மையையடைய வேண்டுமானால் அத்தேசத்தவர்கள் சுயநலத்தை வெறுத்துப் பொது நலத்தைக் கருதவேண்டும். இக்குணம் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.”

என்று கோ. நடேசய்யர் நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் குறிப்பிடுவது, காலனித்துவத்திற்கு எதிரான கருத்து நிலையில் அவர் எவ்வளவு தீவிரமாக இருந்திருக்கின்றார் என்பதையே காட்டுகின்றது.

கோ. நடேசய்யரின் இந்த நாவல் ஒரு திரைப்படம் போல் விரிகின்றது. ஆசிரியரின் மிக நேர்த்தியான மொழிநடை வாசகரைக் கதையோடுப் பிணைத்து விடுகின்றது. பாத்திரங்களின் அறிமுகமும், பாத்திரங்களுக்கிடையே நடைபெறும் உரையாடல்களும் நாவலை ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்திருக்கின்றன. ஆசிரியர் புகுந்து கதையை இழுத்துச் செல்லாமல் பாத்திரங்களின் உரையாடல்வழியே கதை வளர்க்கப்படுவது சிறப்பம்சமெனலாம்.

ஒற்றன் நாவல் உரையாடல்களால் நகர்த்தப்படுவது நாடகத்தன்மை மிக்கதாயும் அமைந்துவிடுகின்றது. இரயில் பயணம், இடையில் கப்பல் பயணம், பெத்ஹெம் கொலை செய்யப்படும் காட்சி, கதைக்குள் கட்டப்பட்டிருக்கும் மையமுடிச்சு என்பன நாவலின் வாசிப்பை அலாதியாக்குகின்றன. இந்நாவலில் நடேசய்யரின் உரைநடைச் சிறப்பு அவரது ஆளுமையின் பிறிதொரு முகத்தைக் காட்டுவதாகவே உள்ளது.

இந்தநாவலில் தொடக்கத்திலிருந்து வருகின்ற இராபர்ட்ஸ், இராபின்ஸன், ஆன்னி முதலான பாத்திரங்களும், இடையில் வரும் ஜோன்ஸ், மேரி முதலான பாத்திரங்களும் மிகச் சிறந்த தேசாபிமானிகளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நாவலில் இடம்பெறுகின்ற ஆன்னி, மேரி முதலான பெண் பாத்திரங்களைத் தேசாபிமானமிக்க பாத்திரங்களாகவே ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். இது அவரது முற்போக்கான

கருத்தியல் நிலைப்பாட்டையே காட்டுகின்றது. “வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின கேளாய்! வீதியே லாம்மணு குற்றனர் மாதர்” என்று பாரதி பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சியில் காட்டும் வகையில் ஆன்னி, மேரி பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கின்றார், கோ. நடேசய்யர். இது சுதந்திரப் போராட்டம் முனைப்பு பெற்றுக்கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் சுதேசியப் பெண்களின் சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டுக்கான ஒரு அறைகூவலாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

கோ. நடேசய்யரின் முதலாவது இலக்கிய முயற்சி ஒற்றன் நாவல். இப்படைப்பு அவரை ஒரு நாவலாசிரியராக அடையாளப்படுத்துகின்றது. தமிழில் தொடக்கக் காலத்தில் துப்பறியும் கதைகளையும், மர்மங்கள் நிறைந்த கதைகளையும், இன்ப ரசமுட்டும் கதைகளையும் எழுதிக்கொண்டிருந்த வெகுசன நாவலாசிரியர்களுக்கு மத்தியில், கோ. நடேசய்யர் நாட்டின் நன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு, காலனியத்துக்கெதிரான கருத்தியலை ஒற்றன் நாவலில் வெளிப்படுத்த முனைந்திருக்கின்றார். குறிப்பாகக் காலனிய இந்தியாவில் தேசாபிமானிகள் எவ்வாறு ஒற்றர்களாகச் செயற்பட வேண்டும் என்பதையே இந்நாவல் மையச்சரடாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த அம்சமே தொடக்க காலத்தில் தமிழில் எழுந்த ஏனைய வெகுசன நாவல்களிலிருந்து ஒற்றன் நாவலைத் தனித்துவம் உடையதாக்குகின்றது.

மேலும், ஒற்றன் நாவல் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இன்று பேசுபொருளாகியுள்ளது. பிரிட்டிஷ் காலனித்துவம் காலனியத்துக்கு எதிரான பல படைப்புகளைத் தடைசெய்தமையை வரலாற்றில் நாம் காணலாம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தடைசெய்யப்பட்ட பாரதியின் படைப்புகளே நமக்கான பல திறப்புகளையும் தருகின்றன. அந்த வரலாற்றுக்குள் ஒற்றன் நாவலும் சிறைப்பட்டிருந்ததோ? என்ற கேள்விக்கான விடையை நாம் தொடர்ந்து ஆராய வேண்டும். ஒற்றன் நாவலின் கதைப்பொருளும் மிகவும் வலிமையானதாகவே அமைந்திருக்கின்றது. ஏனெனின் இந்நாவலுக்குப் பின்னர் கோ. நடேசய்யர் இலங்கைக்குப் போகும் வரைக்கும் (1919 - கிட்டத்தட்ட நான்கு ஆண்டுகள்) இலக்கிய முயற்சிகள் செய்ததற்கான எந்தப் பதிவுகளும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இது ஒற்றன் நாவல் குறித்தும்,

தமிழகச் சூழலில் நடேசய்யரின் சமூக, அரசியல் செயற்பாடுகள் குறித்தும் மேலும் தேடுவதற்கான, ஆராய்வதற்கான தூண்டலாகவே அமைகின்றது. அந்தத் தேடுதலுக்கான வாயிலை ஒற்றன் நாவல் வாசிப்பு திறந்துவிடலாம்.

❦ ❦ ❦

கோ. நடேசய்யரின் முதல் நூலான கணக்குப்பதிவுநூல் - 1914 தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பெற்றது என்ற தகவலைக் கண்டு, தமிழ்ச் சங்கத்துக்கும் ஐயருக்குமிடையே இருந்த தொடர்பினை அறிவதற்காக ஆண்டறிக்கைகளைப் பார்த்தேன். அவர் அச்சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார். அக்காலத்தில் இருந்த ஆளுமைகளோடு அவர் ஊடாடியிருக்கின்றார். அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நூலகத்துக்கு இரண்டு நூல்களை அன்பளிப்பாக வழங்கியிருக்கிறார் என்ற குறிப்பையும் பார்க்க முடிந்தது. அவ்வாறு அவர் அன்பளிப்பாக வழங்கிய புத்தகங்கள் எதுவென்று தேடமுற்பட்டபோதுதான் ஒற்றன் நாவலைக் கண்டெடுக்க முடிந்தது. இரண்டு பாகங்களாக வெளிவந்துள்ள இந்நாவலின் இரண்டாவது பாகத்தைப் பல்வேறு இடங்களிலும் தேடினேன். இரண்டாம் பாகத்தில் எட்டாவது அதிகாரம் தனியான தலைப்பின்கீழ் அமையப் பெறாமையால் இரண்டாம் பாகத்தைக் கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதங்களுக்குமேல் தேடினேன். இறுதியில் தஞ்சாவூர் பொது நூலகத்தில் பார்க்கக் கிடைத்தது. நூலகத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கிய நூலகத்தார்க்கு மிகுந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்த ஆண்டு கோ. நடேசய்யர் மறைந்து எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவு பெறுவதையொட்டி அவரது வெளிவராத எழுத்துக்களை நூல்களாகக் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற திட்டத்தில் ஒற்றன் நாவல் மீள் அச்சு பெறுகின்றது. இன்னும் அவரது வெளிவராத எழுத்துகள் நிறையவே உள்ளன. எதிர்காலத்தில் அவற்றை மீள் அச்சுவடிவில் கொண்டுவரும் போது நடேசய்யரின் வரலாற்றுப் பங்களிப்புகள் மேலும் தெரியவரலாம்.

2019 ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலம் முதல் எனது ஆய்வுச்

செயற்பாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்து, ஆய்வுநிலையில் சுதந்திரமாக இயங்குவதற்கு வழிசமைத்துத்தந்த அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறைத் தலைவர் முனைவர் பேராசிரியர் த. கண்ணன் அவர்களுக்கும், இந்நூல் வெளிவர வேண்டும் என்று ஊக்கப்படுத்தி, ஒற்றன் நாவலை விரிவான தளத்தில் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு வாசிப்புவெளியைத் திறந்துவிடும் வகையில் மிக அருமையானதொரு கட்டுரையும் வழங்கிய அயல்நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித்துறைத் தலைவர் முனைவர் பேராசிரியர் இரா. குறிஞ்சிவேந்தன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

● பெருமாள் சரவணகுமார்

தமிழ்த்துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

இலங்கை.

08. 06. 2022

கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்

பூமிப்பரப்பை உலுக்கிய நூற்றாண்டு என ஒரு காலப்பகுதியை நம்மால் அடையாளப்படுத்த இயலுமானால், அப்பெயர் இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். நாளும் வளர்ந்து கொண்டே இருப்பது தான் நாகரிகம். எனினும் முற்றிலும் புதுயுகமாகப் பரிணமித்த காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு. மனிதனால், இப்பூமியைக் கொண்டு விட முடியும் என்பதை இரண்டு உலகப்போர்களால் மெய்ப்பித்த துயரம் நிகழ்ந்தது, இந்நூற்றாண்டில் தான்!

பசியை அடியோடுத் தீர்க்க ஓர் இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயலாத மனிதன், மண்ணகத்தைப் பொசுக்கித் தீர்க்கும் அணுகுண்டைக் கண்டுபிடித்துப் பிரசவித்த கொடூரசாட்சியங்கள் தாம், இரண்டு உலகப் போர்கள். முதலாம் உலகப்போர் முற்றிலும் ஐரோப்பாவைக் களமாகக் கொண்டு நடைபெற்றது. ஆனால் வித்தியாசமாக ஒரு தாக்குதல், ஆங்கிலேயரின் அடிமைநாடாகப் பூட்டப்பட்டிருந்த இந்தியாவில் வந்து விழுந்தது. 22.09.1914 அன்று சென்னைப் பட்டணத்தின் மீது எம்டன் போர்க்கப்பல் அடுத்தடுத்துப் பாய்ச்சிய பீரங்கிக்குண்டுகளின் தாக்குதலில் பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசும், அப்பாவித் தமிழ்ச்சனங்களும் அதிர்ந்து நின்றனர்.

தமிழ்ச்சமூகத்தை அச்சமுட்டிய எம்டன் குண்டுவீச்சின் அதிர்வலைகள், தமிழ்ப் படைப்புலகத்தில் பெரிதாக எதிரொலிக்கவில்லை என்பது வியப்பே. வாய்மொழி இலக்கிய வடிவில், அன்றைக்குப் பாமரத்தமிழர்கள் அச்சம்பவத்தைப்

பதிவிட்டு வைத்தனர். ஆனால் எப்போதும் விதிவிலக்காக நிமிர்ந்து நிற்கும் மகாகவி பாரதியார் மட்டும் உலகப்போர் பற்றி விரிவாக எழுதினார். அவர் புதுவையில் புகலிட வாழ்க்கை வாழ்ந்த காலம் அது. காகிதத்திற்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவிய யுத்தகாலத்தில், காலவெள்ளம் எனப் பொங்கி வந்த கருத்துக்களை 'இந்தியா' மற்றும் 'இந்து' உள்ளிட்ட இதழ்களில் பாரதியார் எழுதி வைத்தார். உலகப்போரில் ஈடுபட்ட நாடுகளின் அடுத்தடுத்த நகர்வுகள் மற்றும் போரின் போக்குகள் குறித்த அவதானங்களை விரிவான கருத்தோட்டங்களாகவும், அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய்' என்று கவிதையாகவும் பாடி உலகப்போர் பற்றிய செய்திகளைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் அடித்தளத்தில் பாரதியார் விதைநெல் போன்று சேகரித்து வைத்தார்.

முதலாம் உலகப்போர் குறித்துப் பெரும் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்த தமிழ்ப் படைப்புலகில், பாரதியைக் கடந்து மற்றொரு பேராளுமை அற்புதமான புனைவு ஒன்றை ஆக்கித் தமிழிலக்கியக் கருவூலத்தில் சேர்த்திருக்கிறார். அவர் மகாகவி பாரதியார் என்னும் பெருநெருப்பிலிருந்து கனலை எடுத்து, தன் ஆன்மாவுக்குள் பொருத்திக் கொண்டு இலங்கையின் மலையகத்தமிழர் வரலாற்றில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்திய கலகரும் ஆவார். அவர்தான் காவிரிதீரமான தஞ்சையிலிருந்து புறப்பட்டு, இலங்கையின் மத்திய மாகாண மலையகத்தில் படர்ந்து நின்ற கோ.நடேசய்யர்.

பள்ளி ஆசிரியர், மோட்டார் இயந்திரவியல் தொழில்நுட்ப வல்லுநர், கணக்கியல் துறை வித்தகர், வர்த்தக ஆற்றலாளர், காப்பீட்டுத்துறை அறிவாளர், அரசியல் அறிஞர், பத்திரிகையாசிரியர், தொழிற்சங்கவாதி, நல்ல உரையாளர், இசை வல்லுநர் என்று நம்மைத் திகைக்கச் செய்யும் பன்முக ஆளுமையாக விளங்கிய கோ.நடேசய்யர், ஒரு புதினப் படைப்பாளியாகவும் திகழ்ந்தார் என்பது புறவுலகம் அதிகம் அறிந்திராத செய்தி.

முதலாம் உலகப்போரை மையக்களமாக வைத்து நடேசய்யர் எழுதிய 'ஓற்றன்' புதினம் விவரிக்கும் சித்திரப்புகள், உலகப்போர்க்கள ஆய்வாளர்களை வியப்பின் விளிம்பில் கொண்டு நிறுத்தும் பேரனுபவமாகும். இரண்டாம் உலகப்போர் குறித்த தரவுகளை

ஆவணமாக்கியவன் என்ற வகையில் அதைப் பரிபூரணமாக என்னால் உணரவியல்கிறது. நடேசய்யர் ஆக்கிய படைப்பாக்கங்கள் முழுமையாக இன்றும் கிடைக்கப் பெறாத சூழலில், ஒற்றன் புதினத்தை அரிதின் முயன்று தேடி எடுத்து, பன்னெடுங்காலப் பழமை கொண்ட தமிழ்க்களஞ்சியத்தில், இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளரும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளருமான அன்பு இளவல் பெருமாள் சரவணக்குமார் சேர்த்திருக்கிறார். இது நடேசய்யர் மறைவெய்தியதன் எழுபத்தைந்தாவது ஆண்டு. முக்கியமான இக்காலப்பகுதியில் அவருடைய தமிழ் - தமிழர் பங்களிப்புகளுக்குத் தக்கவகையில் செஞ்சோற்றுக்கடன் தீர்ப்பதுபோல ஒற்றன் புதினத்தை பெருமாள் சரவணகுமார் மீள்பிரசுரம் செய்துள்ளார்.

அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறையின் ஆய்வாளரான பெருமாள் சரவணக்குமார், இலங்கை மலையகம் ஈன்ற அருமையான தமிழ்க்கொடை. இலங்கையின் பரந்து விரிந்த மத்திய மாகாண மலைகளின் மீது பசுமை சூடி நிற்கும் தேயிலைச்செடிகளின் அடித்தூர்களில் தேங்கி நிற்கும் கண்ணீர்த் துளிகளையும், பேசப்படாத பெரும் சோகச்சித்திரங்களின் வேர்களையும் பார்த்து வளர்ந்தவர்; பெருமாள் சரவணக்குமார். நூற்றாண்டுக்கால மலையகத்தின் துயரப்பக்கங்களில் நம்பிக்கை வெளிச்சம் பாய்ச்சிய முதல் மாமனிதர் கோ.நடேசய்யர். அந்த நன்றிப்பெருக்கின் காரணமாக, கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க நூலகத்திலும், தஞ்சாவூர் மாவட்டப் பொதுநூலகத்திலும் இரண்டு பாகங்களாகப் புதைந்து கிடந்த 'ஒற்றன்' புதினத்தை அரும்பாடுபட்டுத் தேடியெடுத்து நடேசய்யரின் ஆன்மாவிற்கும், நற்றமிழ் உலகிற்கும் ஒருசேர நூலாக அவர் சமர்ப்பித்துள்ளார் என்றே கருதுகிறேன்.

பெருமாள் சரவணக்குமாரின் இம்மகத்தான படைப்பு மீட்டெடுப்பால், பல்வேறு புதிய தரவுகளைத் தமிழ்ப் புதினப் படைப்புலகம் பெறவுள்ளது என்பது நனி மகிழ்வளிக்கும் செய்தி. இலங்கை மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தந்தை கோ.நடேசய்யரின் பெயர், தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய வெளியில் அதிகம் உச்சரிக்கப் பட்டதில்லை. ஆனால் காத்திரமான படைப்புகளை உருவாக்கி, இலங்கை மலையகப் பிரதேசத்திலிருந்து தமிழ் நதியைப்

பெருக்கெடுத்தோடச் செய்த தமிழறிஞர் கோ.நடேசய்யரே. தன்னுடைய எல்லாப் படைப்புகளிலும் பாரதியாரின் பிம்பத்தைப் பிரதிபலித்த நடேசய்யர், 'ஓற்றன்' புதினம் மூலம் மகாகவியைக் கடந்து ஒரு படி மேலேறிச் சென்றுள்ளார்.

முதலாம் உலகப்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த கால கட்டத்திலும் (1914-18) போருக்குப்பின்பும், போரை மையப்படுத்தி பல எழுத்தாக்கங்கள் ஐரோப்பா, இங்கிலாந்து மற்றும் அமெரிக்காவில் வெளிவரத் தொடங்கின. குறிப்பாக, பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் ஹென்றி பார்பியூஸ் எழுதிய *Under fire* (1916), போருக்குப்பின் ஜெர்மன் மொழியில் வெளிவந்த எரிக் மரிய ரெமர்க்கின் *Im Westen Nichts Neues* (1928) போன்ற புதினங்களும், ஆங்கிலத்தில் ஏ.பி.ஹெர்பர்ட்டின் *The Secret Battle* (1919), அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரான எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே எழுதிய *A Farewell to Arms* ஆகிய படைப்புகள் முதலாம் உலகப்போர் குறித்த வரலாற்றை அணுஅணுவாகச் செதுக்கிக் காட்டின.

அக்காலகட்டத்தில், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணமாக அங்கம் பெற்றிருந்த சென்னை இராஜதானிக்குள் தமிழகம் சுருங்கிக் கிடந்தது. தமிழில் துப்பறியும் புதினங்கள் அதிகமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த அந்நாளில், முதலாம் உலகப்போரைப் பொருண்மையாகப் பொதிந்த படைப்புகள் தமிழில் ஆக்கப்படவில்லை என்பதே இதுவரை கூறப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் அக்கருத்தை உடைத்தெறியும் வகையில், உலகப்போரின் மிக நுட்பமான மைய இழையைக் கருவாகக் கொண்டு கோ.நடேசய்யர் "ஓற்றன் அல்லது *The Spy*" புதினத்தை எழுதியுள்ளார் என்ற பெருமையைப் பெருமாள் சரவணக்குமார் பெற்றளித்துள்ளார். அதிலும் உலகப்போர் வெடித்த ஓர் ஆண்டுக்காலத்திற்கு உள்ளாகவே (1915) தஞ்சாவூரிலிருந்து இப்புதினம் வெளிவந்தது தான் பெரிதும் வியப்பூட்டுகின்றது.

இப்புதினத்திற்காக நடேசய்யர் எடுத்துக்கொண்ட மூலக்கரு அசாத்தியமானது. அவர் போரைப் பற்றி நேரடியாகப் பேசவில்லை. மாறாக, போரை நோக்கி உலகநாடுகளை இழுத்துச் சென்ற அரசியல் சூழ்ச்சிகளை முகாந்திரங்களுடன் விவரிக்க முற்பட்டுள்ளார். சுருக்கமாகச் சொன்னால், பெரும்புயல் ஒன்றின் தாக்குதலுக்கு

முன், முறுகி நிற்கும் அசாதாரணமான தட்பவெப்பத்தைப் போல, உலகப்போர் வெடித்துச் சிதறக் காத்திருந்த தருணங்களை நெருக்கமாகச் சென்று சித்திரித்திருப்பது தான், ஒற்றன் புதினம். துப்பறியும் கதையம்சம் கொண்ட ஓர் ஆங்கிலப்படம் போன்ற கதையமைப்பை நடேசய்யர் தேர்ந்தெடுத்தது மட்டுமின்றி, அதை மேற்செலுத்திய போக்கு முற்றிலும் தமிழுக்கு வித்தியாசமானது.

நடேசய்யர் ஒற்றன் புதினத்தை வெளியிட்ட காலகட்டத்தில், தமிழில் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், ஜே.ஆர்.ரங்கராஜலி ஆகியோர் துப்பறியும் புதின மன்னர்களாகக் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தனர். மேற்குலகில் பிரபல துப்பறியும் புதின எழுத்தாளர்களாக விளங்கிய ரெயினால்ட்ஸ், ஆர்தர் கானன்டாயில், லின்ச் போன்றவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கு, இத்தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் உருவாகியிருந்தது. இத்தகு நிலையில், 'ஒற்றன்' படைப்பை நேர்த்தியோடு நடேசய்யர் ஆக்கியுள்ள தன்மை நம்மை மெய்சிலிர்த்த வைக்கின்றது.

ஒற்றன் படைப்பு, நடேசய்யரின் முதல் புதின முயற்சி. ஆனால், முன்னனுபவம் ஏதுமின்றி அவர் புனைவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட கதைக்களம் அதிதீவிரமானது. தொழில்நுட்பயுகம் தொடங்கிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைப்பகுதியில், ஆசிய - ஆப்பிரிக்க நாடுகள் பலவற்றை அடிமைப்படுத்திச் சுரண்டிய ஐரோப்பிய நாடுகளின் வசம் செல்வவளங்கள் ஏராளமாகக் குவிந்திருந்தன. அப்பணத்தில் துப்பாக்கி, பீரங்கி, வெடிகுண்டுகள் உள்ளிட்ட ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்து அந்நாடுகள் இருப்பில் வைத்திருந்தன. அந்த ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையே நிலவிய அதிகாரப்போட்டியின் விளைவாக வெடித்த நிகழ்வே, உலகப்போர்.

போர்மேகங்கள் சூல் கொண்டு திரண்ட இந்நேரத்தில், ஜெர்மனி - ரஷ்யா - ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த மன்னர்கள் (சக்கரவர்த்திகள்) ஆஸ்திரியாவில் சந்திப்பு ஒன்றை நிகழ்த்துகின்றனர். அந்த இரகசிய ராஜ தந்திர சந்திப்பில் விவாதிக்கப்பட்ட செய்திகளை உளவு சேகரிக்கத் திட்டமிடும் பிரிட்டன், அமெரிக்கா மற்றும் சர்வியா (செர்பியா) நாடுகளைச் சேர்ந்த ஒற்றர்களின் செயற்பாடுகளும் அதனையொட்டிய விளைவுகளும் தான் ஒற்றன் புதினத்தின் மூலக்கொடி.

மூன்று நாடுகளின் மன்னர்களுக்கு இடையே மெய்யாகவே நிகழ்ந்த சந்திப்பை, ஒற்றர்களின் பார்வையிலிருந்து நடேசய்யர் நகர்த்திச் சென்ற திறம், அதற்கு முன் தமிழ்ப்புதினங்கள் பயணித்திராத கோணமாகும். முதலாவதாக, சம்பவங்கள் நிகழும் ஐரோப்பிய நாடுகளைக் காட்சிப்படுத்தல் என்பது துல்லியமாகப் படம் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. வியன்னா, முனிச் ஆகிய நகரங்களின் தோற்றம் அங்குலம் தப்பாமல் நம் கண்முன் வார்க்கப் படுகின்றன. அந்நகரங்களை நேரடியாகக் கண்ட அனுபவமின்றி எவராலும் இத்தகைய சித்திரிப்பினைக் கொண்டு வர இயலாது.

சக்கரவர்த்திகளின் சந்திப்பு நிகழ்ந்த அரண்மனை இருந்த இராஜவீதி, இருபுறமும் ஓங்கி நின்ற மரங்களின் அடர்த்தி, அகன்ற வீதிகளில் தூசு மேலெழும்பாமல் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்ட காட்சி, காள்ஸ்டாண்டி நேபினில் இருந்து பாரீஸ் சென்ற இரயிலின் உள்முகத்தோற்றம், தொடர்வண்டியில் அமைக்கப் பட்டிருந்த நீளமான பாதை, அவ்வண்டியில் பரிமாறப்பட்ட உணவுவகைகள், விடுதியின் நவநாகரிகத் தோரணை என ஐரோப்பிய நகரங்களை வர்ணித்துச் செல்லும் இலாவகத்தில், வாசிப்பவர்களும் சேர்ந்து பயணப்படுகின்ற வித்தகத்தை நடேசய்யர் செய்துள்ளார்.

உளவு பார்த்தல் பணியின் பன்முகத்தன்மைகளைச் செறிவாக வரைந்து காட்டுவதில் இப்புதினம் புதிய உயரங்களைத் தொட்டுள்ளது. இன்று போல் தொழில்நுட்பம் மேன்மை அடையாத காலத்தில், ஒற்றுவேலை எவ்வாறு நிகழ்த்தப்பட்டதென்பதை நடேசய்யர் உடைத்துக் காட்டியுள்ளார். ஏறத்தாழ 107 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இதை வாசித்தறியும் போது நம்முள் பற்பல கதவுகள் திறந்து கொள்கின்றன. ஆங்கிலப்பாணியில் சற்றும் விறுவிறுப்பு குன்றாமல் கொண்டு செல்வதிலும் நடேசய்யர் நிமிர்ந்து நிற்கின்றார். ஆஸ்திரியாவைச் சேர்ந்த பெத்ஹெம்மைக் கொன்றவரைத் தேடி நாமும் கதையில் அலையும் சூழலை உருவாக்குவது தான் இதில் உச்சநிலை.

இப்புதினத்தில் புத்தம் புதிய தமிழ்ச்சொற்களின் அறிமுகத்தையும் நடேசய்யர் நிகழ்த்தியுள்ளார். உளவுப்பணி பார்ப்பவரை, 'துப்பாளி', 'துப்பர்' என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றார். இரயிலை

‘தொடர்வண்டி’ என்று இன்றைக்கு நாம் சொல்கின்றோம். நடேசய்யரோ, ‘வண்டித்தொடர்’ என்ற பொருத்தமான பதத்தைப் பயன்படுத்துகின்றார். பொத்தானை ‘அமிழ்த்தினான்’ (அழுத்தினான்) மற்றும் ‘உத்திர வன்னியில்’ (உத்தரவு அல்லாமல்) போன்ற தஞ்சை வட்டார வழக்குச்சொற்களும் புதினத்தில் அழகு சூடி நிற்கின்றன.

அனைத்திற்கும் மேலாக, தமிழ்ப்புதின வரலாற்றில் அதற்கு முன்னர் பயன்படுத்தப்படாத ஓர் உத்தியை நடேசய்யர் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். அதாவது ‘நாவலில் நாடகப்பாணி’ என்ற போக்கினைப் படைப்பு முழுவதும் பின்பற்றியுள்ளார். பொதுவாக நாடகத்தில், பாத்திரங்களின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டு அப்பெயருக்கு எதிரே வசனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். புதினத்தில் இப்பாணியை எவரும் பின்பற்றுவதில்லை. ஆனால் ஒற்றன் புதினப்பாத்திரங்கள் நாடகப்பாணியில் வசனங்கள் பேசுவதைப் போன்று வித்தியாசமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தை உரைநடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள் என்று குறிப்பதைப் போல, இப்புதினத்தையும் “நாடகப்பாணி பொதிந்த நாவல்” என்று கூறலாம். இப்படி பல்வேறு புதுமைகளின் கொள்களனாக, ‘ஒற்றன்’ வணையப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக, எல்லாப்புதினங்களும் ஏதாவதொரு செய்தியை முன்வைத்தே படைப்புலகத்திற்குள் அடியெடுத்து வைக்கின்றன. உள்பொதிந்து விதைக்கப்பட்ட செய்தியே தலைமுறைகளைக் கடந்து அப்படைப்பு பயணம் செய்வதற்கான மூலக்காரணியாக அமைகின்றது. அவ்வகையில் 1915-ஆம் ஆண்டில் இப்புதினத்தை வெளிடும் போது கோ.நடேசய்யர் முகவுரையில் பகிர்ந்துள்ள ஆறு அடிகள் கொண்ட செய்தி தனித்துவமானது. அம்முகவுரையில்,

“இப்பொழுது நடக்கும் மகாயுத்தத்தில் ஒற்றர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நாட்டின் நன்மைக்காக வேலை செய்து வருகிறார்கள் என்பதை யாவரும் அறிய விரும்புவார்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் அநேக புஸ்தகங்களிருக்கின்றன. தமிழில் யாதொன்றுமில்லாததால் நமது தமிழருடைய நன்மையைக் கருதி நாவல் ரூபமாக இப்புஸ்தகம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.”

என்று கோ.நடேசய்யர் இப்புதினத்தின் தேவை குறித்து அற்புதமானதொரு வாக்குமூலத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அதேபோன்று இப்புதினத்தின் முடிவுரையில், “ஒரு தேசம் மேன்மையடைய வேண்டுமானால் அத்தேசத்தவர் சுயநலத்தை வெறுத்துப் பொதுநலத்தைக் கருதவேண்டும். இக்குணம் ஒவ்வொரு நாட்டாருக்கும் இருக்க வேண்டியது அவசியம்” என்று எழுதி முடித்துள்ளார்.

ஐரோப்பிய நாடுகளை ஊற்றுக்கண்ணாகக் கொண்டு தொடங்கிய இப்புதினம், பொதுநலம் பேணும் உலகத்தின் மீதான தேடலை வலியுறுத்தி நிறைவு பெற்றுள்ளது. இப்புதினத்தின் முதன்மைக் கதைப் பாத்திரங்களான ஒற்றர்கள் அனைவரும், கதையின் இறுதியில் போர்க்களத்திற்கு நேரடியாகச் செல்கின்றனர். அங்கே காயம்பட்டுத் துடிக்கும் போர்வீரர்களுக்கு மருத்துவ உதவிகளை வழங்கும் தொண்டில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதாக நடேசய்யர் படைத்துள்ளார்.

இவ்வுலகில் அரசுகள் உள்ளவரை ஒற்றர்களும் இருப்பார்கள். முற்றிலும் மாறிவிட்ட நவீன உலகத்தில், இப்புதினம் கட்டமைத்துள்ள ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய ஒற்றாடிகளின் உத்திகள், கணினியுக் ஒற்றர்களுக்கு ஒருவேளை பயன்படாமலும் போகலாம். ஆனால் இன்னொரு உலகப்போர் வெடிப்பதற்கான சூழலுக்குள் இச்சமூகம் தள்ளப்பட்டு விடக்கூடாதென்னும் பொறுப்புணர்வு முகிழ்ப்பதைத் தவிர்க்க இயலாதல்லவா? அதற்கான நம்பிக்கை இழைகளை ஒரு கனவு போல நடேசய்யர் ஒற்றன் படைப்பில் நெய்து வைத்துச் சென்றுள்ளார். அக்கனவு மெய்ப்பட வேண்டும். பதிப்பாசிரியர் பெருமாள் சரவணக்குமாரை நெகிழ்ந்த நெஞ்சத்துடன் வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்பன்,

● இரா. குறிஞ்சிவேந்தன்

பேராசிரியர்

அயல்நாட்டுத் தமிழ்க்கல்வித்துறை,

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்.

முகவுரை

இப்பொழுது நடக்கும் மகாயுத்தத்தில் ஒற்றர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நாட்டின் நன்மைக்காக வேலை செய்து வருகிறார்கள் என்பதை யாவரும் அறிய விரும்புவார்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் அநேக புஸ்தகங்களிருக்கின்றன. தமிழில் யாதொன்று மில்லாததால் நமது தமிழருடைய நன்மையைக் கருதி நாவல் ரூபமாக இப்புஸ்தகம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

● கோ. நடேசய்யர்.

ஒ ற் ற ன்.

or

THE SPY.

by

K. நடேசய்யர்,
கமர்ஷல் டிச்சர்,
கணக்குப் பதிவுநூலாசிரியர்,
தஞ்சாவூர்.

Canjore:

THE STANDARD BOOKS Co.,
Book-Sellers & Publishers.

1915.

Rights Reserved]

[Price 0—10—0. :-

SOME OPINIONS ABOUT OUR BOOK-KEEPING IN TAMIL.

“ இப்புஸ்தகத்தில் கணக்கு முறைகள் நேரில் உபாத்தியாயர் செல்விவைப்பதுபோல் தெளிவாய்மொல் லப்பட்டிருக்கின்றன.” * * * சுதேச மீத்திரன்.

“* * பல விஷயங்களைப்பற்றி விரிவான வியாசங் களாகத்தெளிவானநடையில் பலமாதிரிகணக்குகளுடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. * * ” பிழைக்கும் வழி.

“ தங்களுடைய புஸ்தகம் எண்ணப்போலொத்த வியாபாரிகளுக்குப் பயனைத்தரும் என்பதைப்பற்றித் தடையேயில்லை.” * நூல் வியாபாரி, புதுப்பேட்டை.

“* * தங்கள் புஸ்தகத்திலுள்ள விஷயங்களைப் படித்துச் சந்தோஷமடைந்தேன். வியாபாரிகளுக்குஇது ஓர் பேருதவியாகும்.” * தான்ய வியாபாரம், சென்னை.

“ தங்கள் புஸ்தகம் வெகு தெளிவாயிருக்கிறது. சீக்கிரத்தில் மற்ற புஸ்தகங்களையும் வெளிப்படுத்தவே ணுமாய்க்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.” மீல்டுனர், சிய்யாழி

“* * வெகு நாளாயிருந்த ஓர் குறைநீங்கியது.”

Rao Sahib S. VAIDYANATHA AIYAR,

Hd. Master Govt. School of Commerce, Calicut.

“* * மிஸ்டர் நடேசையர் கணக்கு முறை களைப்பற்றி வெகு தெளிவாய் சொல்லியிருக்கிறார். அவ ற்றைப் படித்து நமது நாட்டு மக்கள் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.” * *

S. Rm. M. Ct. PETHACHI CHETTIAR.

“* * தீங்கள் தமிழில் வியாபார நூல்கள் இல்லையே என்ற குறை நீங்கியது என்றது உண்மையி லும் உண்மையே. இன்னம் I காப்பி அனுப்பவும்.” *

PLANTERS &c. BATTICOLA,

Ceylon.

1 வது அதிகாரம்
வியன்னா நகரம்

ஆஸ்டிரியா நாட்டின் தலைமைப் பட்டணமான வியன்னாநகரம் டான்யூப் என்று சொல்லப்படும் ஆற்றின் மேல் உள்ளது. டான்யூப் நதி புகைக்கப்பல் முதலானவை போவதற்குத் தகுந்த வண்ணம் பெரியதாயிருப்பதால், அந்நகரம் ஒரு துறைமுகப்பட்டணம் போல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்ய வசதிகளை வாய்க்கப் பெற்றிருக்கிறது. இரும்புவேலைகள், அழகிய பொம்மைவேலைகள் முதலானவை செய்வதில் அந்நகரத்தார் பேர் போனவர்கள். பெரிய இராஜ்யத்திற்குத் தலைமை நகராக இருப்பதுடன் வியாபாரம் கைத்தொழில் முதலியவற்றிற் கீர்த்தியடைந்த அந்நகரத்தை அதிகப்பண முள்ளநகரம் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? பொழுது விடிந்ததும், ஊரிலுள்ள தொழிற்சாலைகளிலிருக்கும் உயர்ந்த புகைப்போக்கிகளின் வழியாக கருமேகங்கள்போல் புகை கிளம்பிச் சூரியனது ஒளியையும் மங்கும்படி செய்துவிடும். இரு பக்கங்களிலும் பல மெத்தைகள் அமைக்கப்பெற்ற கட்டங்களையும், மத்தியில் மின்சார சக்தியால் ஓடப்படுகிற வண்டிகளையும், மோட்டார் இயந்திரங்களினுதவியால் இழுக்கப்படுகின்ற வண்டிகளையுமுடைய பெரும் பெரும் வீதிகளைக்கண்டு ஆச்சரியப்படாதவர்கள் இரார். பிறர் காரியத்தில் அநாவசியமாய்த் தலையிட்டுத் தொந்தரவு செய்கிற சோம்பேறிகளைக் காண்பதரிது. ஒவ்வொருவனும் தன் தன்; வேலையைக் கவனிக்க வேண்டிச் சுறு சுறுப்பாய் இருக்கிறபடியால் அங்கே செல்லும் எந்தச் சோம்பேறியும் சுறு சுறுப்படையாமலிரான். அவ்வூரிலுள்ள எல்லா வீதிகளிலும் அழகுவாய்ந்தது சக்ரவர்த்தியின் அரண்மனையிருக்கும் இராஜ வீதியேயாம். அவ்வீதியின் அழகைச் சாமான்யமாக வர்ணித்து விடமுடியாது.

எப்பொழுதும்போலில்லாமல் ஒருவிதமான களங்கமு மன்னியில் நீலப்பட்டு விரித்தாற் போல் வானம் ஒருநாட்காலையில் தோன்றியது. சூரியனும் தென்கிழக்கு மூலையில் வெகு அழகாய்க் கிளம்பினான். வீதியின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள மரங்களில் புஷ்பங்கள் நறிய வாசனையை வீசிக்கொண்டிருந்தன. அன்று இராஜவீதியானது தோரணங்களாலும் புஷ்பச்செடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது மல்லாமல் தெருவின் தூசிகள் மேலே கிளம்பாத வண்ணம் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆஸ்டிரியா ஜர்மனி, ருஷ்யா

மூன்று தேசங்களின் கொடிகளும் சேர்ந்து எங்கேபார்த்தாலும் பறந்துகொண்டிருந்தன. காலை 7- மணிக்கெல்லாம் ஆஸ்டிரிய தேசத்து யுத்த வீரர்களெல்லாம் கையில் சனியனிடப்பட்ட துப்பாக்கியுடன் தெருவின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பத்து அடிக்கொருவராய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விதியின் வழியாய் ஒருவரும் நடக்கக்கூடாது என்று கண்டிப்பாய் உத்திரவு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று ஏதோ இரகசியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்காக ஜர்மன் சக்ரவர்த்தியும் ருஷ்யசக்ரவர்த்தியும் ஆஸ்டிரியச் சக்ரவர்த்தியைக் காண வருவதாக ஏற்பாடாயிருந்தது. இன்ன விஷயமென்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. தமது ஏகாதிபத்தியத்தை உலகமெங்கும் நிலை நிறுத்தவெண்ணி இம்மூவரும் கலந்துபேச ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்பட்டது.

இத்தெருவிலுள்ள ஒரு அழகான மாளிகையின் முதல் மாடியில் ஆங்கிலேய ஒற்றனான இராபர்ட்ஸ் என்பவன் குடியிருந்தான். இவன் மாடியினின்றும் கீழே பார்க்கையில் ஜனங்கள் வெகு சந்தோஷத்துடன் இரண்டு சக்ரவர்த்திகளையும் வாழ்த்துக்கூறி வரவேற்பதைக் கண்டான். இவனுக்கு அதிக வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. செய்வது இன்னதெனத் தோன்றவில்லை. இம்மூவரும் சேர்ந்து பேசப்போகிற விஷயத்தை அறியவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். இவனருகில் அமெரிக்கா தேசத்துப் பத்திரிகைகளின் நிருபனான இராபின்ஸன் என்பவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். நகரத்து ஆரவாரத்தைக் கண்ட அவ்வமெரிக்கன் “இம்மூவரும் பேசப்போகிற விஷயத்தை யாராவது எனக்கு வெளியிடுவாராகில் அவருக்கு எவ்வளவு ஆயிரம் டாலர் கேட்டாலும் கொடுக்கத்தயார். இவ்விஷயத்தைக் கொண்டு கணக்கில்லாத தொகை சம்பாதித்து விடலாம்” என்றான்.

இராபர்ட்ஸ் - “இவ்விஷயம் உனது நாட்டிற்கு பிரயோஜன முள்ளதாகவிராது. எனது நாட்டிற்கு அதிக பலனைத் தரும் என்பதில் தடையேயில்லை. இம்மூவரும், எங்கள் நாட்டிற்குள்ள வியாபாரத்தையும், திரவிய சம்பத்தையும், நாட்டுப்பெருக்கத்தையும் கண்டு பொறாமை கொண்டு அவற்றைக் கெடுக்கச் சதியாலோசனை செய்யப்போகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை எங்கள் நாட்டார் அறிகிறார்களில்லை. தமக்கு எல்லோரும் நண்பர்கள் என்று

எண்ணித் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் பேசப்போகும் விஷயத்தை அறிந்து எங்கள் நாட்டாருக்குத் தெரிவித்தால் அது சரியான சமயத்தில் தகுந்த பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும். உனது நாட்டாருடன் இவர்கள் சிநேகம் பாராட்டி வருகிறார்கள். நீ அரசன்மனைக்குள் எந்தவிடத்திற்கு வேண்டுமென்றாலும் போய் வரலாம். நீ அறிந்து வந்து அவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்தால் உனக்கு 20,000 பவுன் வரையில் தருவேன். உங்கள் நாட்டிற்குத் தாய்நாடான இங்கிலாந்திற்கும் உதவி புரிந்தது போலாகும்.”

இராபின்ஸன் - “நான் நேற்று முதன் மந்திரியைக்கண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தேன் அவர் இன்று நடுப்பகலில் வரும்படியாக சொல்லியிருக்கிறார். ஆங்கிலேயர், சர்வியர் முதலான நாட்டார்களை அரசன்மனைக்குள் விடக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். அரசர்கள் கூடிப்பேசப்புகும் அறைக்கு வெளிப் புறத்திலுள்ள தாழ்வாரத்தைச் சுற்றிலும் மெஷின் பீரங்கிகளுடன் யுத்த வீரர்கள் காவலாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு வெளிப்புறத்தில் 2,000 சைந்நியங்கள் காவலாக வைக்கப் பட்டிருக்கின்றனவாம். இம்மூவரும் பேசும்பொழுது பிரதான மந்திரிமாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாம். பேசும் விஷயங்களை அவர் தனது கையாலேயே எழுதவேண்டுமாம். இவ்வளவு இரகசியமாக நடைபெறும் விஷயத்தைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி? ஆயினும் கூடிய வரையில் முயற்சி செய்கிறேன்.”

இராபர்ட்ஸ் - “அப்படியே யாகட்டும். நான் சீக்கிரத்தில் உன்வரவை இவ்விடம் எதிர்பார்க்கிறேன்.”

இராபின்ஸன், ஆங்கிலேய ஒற்றனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியேசென்றான். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் இராபர்ட்ஸ் ஸ்நானம் செய்து விட்டுக் காலை ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு வெளியே புறப்படுவதற்காக உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது வாசற்படியில் ஒரு பெரிய மோட்டார்வண்டி வந்து நின்றது. அதினின்றும் ஒரு அழகிய பெண் ஒருத்தி இறங்கி மாடிக்குச் சென்று அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த சேவகனிடத்தில் தனது பெயரிட்ட சிறிய சீட்டொன்றை நீட்டி இராபர்ட்ஸினிடம் கொடுக்கச் சொன்னாள். இராபர்ட்ஸும் அதனை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு வந்தவளை எதிர்கொண்டு அழைத்துவரத்

தன்னிடத்தைவிட்டு எழுந்துபோய் “ஆன்னி வாருங்கள் என்ன விசேஷம்!” என்று கேட்டான்.

ஆன்னி - “இன்று அரண்மனையில் நடைபெறும்விஷயம் இன்னதென்று தெரியுமா மூன்று சக்ரவர்த்திகளுஞ் சேர்ந்து சதியாலோசனை செய்கிறார்களென்றால் இங்கிலாந்திற்கு விரோதமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். உன் நாட்டார் ஒன்றையும் கவனியாது இவ்வாறு இருத்தல் நலமோ. உங்களாலேயே எங்கள் நாடாகிய சர்வியாபோலுள்ள சிறிய தேசங்கள் சுதந்திரங்கள் பெற்றிருக்கின்றன. இங்கிலாந்திற்கு வரும் கெடுதியெல்லாம் உலகத்திலுள்ள எல்லாச் சிறியநாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கு விளையுங்கெடுதியேயாகும். ஆஸ்டிரிய சக்ரவர்த்தியோ எங்கள் நாட்டை எப்பொழுது விழுங்குவோம் எப்பொழுது சிலாவ் ஜாதியாரை இல்லாமற் செய்வோம் என்று சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். ருஷ்யா இதுவரையில் எங்களுக்கு உதவி செய்வதாக சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது ஆஸ்டிரியாவுடனும், ஜர்மனியுடனும் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள வந்திருப்பது மிகவும் கவலைக் கிடமாக விருக்கிறது. நீயும் இவ்வாறு உட்கார்ந்திருப்பது சரியோ? இச்சதியாலோசனை விஷயத்தைப் பற்றி விசாரிக்க வில்லையா?”

இராபர்ட்ஸ் - “அரண்மனையில் செய்யப்பட்டிருக்கும் காவல் ஏற்பாடுகளைப் பார்த்தால் நாம் உள்ளே செல்லுவது மிகவும் கஷ்டமாக விருக்கும். ஆயினும் அமெரிக்கா தேசத்துப் பத்திரிகை நிரூபன் ஒருவன் அவ்விஷயங்களை அறிந்துவருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். இன்று மாலையில் அவன் இங்குவரலாம். சதியாலோசனையும் இவ்வளவு நேரத்திற்கெல்லாம் முடிவு பெற்றிருக்கலாமே. எங்கள் நாட்டார்தான் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்கள் நாட்டார் எவ்வாறு இருக்கிறார்கள்?”

ஆன்னி - “எங்களுக்கும் ஆஸ்டிரியருக்கும் விரோதம் நாளுக்கு நாள். விருத்தியாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் இந்த வியன்னா நகரத்தில் வெகு நாளாய் இசைபாடிச் சம்பாதித்துவந்த தொகையில் பெரும்பாகத்தை யுத்ததளவாடங்கள் சேகரிக்கும் படியாக எங்கள் நாட்டிற்கு அனுப்பிவந்திருக்கிறேன். இவ்வூரி லுள்ள

எவ்வளவோ பிரபுக்கள் என் காலில்வந்து விழுகிறார்கள். நான் அவர்களை லட்சியம்செய்கிறதில்லை. நான் இனி வியன்னாவில் பாடுந் தொழிலைவைத்துக் கொள்வதாகவே உத்தேசமில்லை. இந்நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் அகப்படக்கூடிய தொகைகளை யெல்லாம் எங்கள் ஊருக்கு அனுப்பிவிடவேண்டியது அவசியம். இவ்வூராருக்கு எங்கள் நாட்டாரிடத்தில் வெறுப்பு இருந்தபோதிலும் என்னுடைய அழகினாலும், என்னிடமுள்ள நகைகளாலும், என்னிடத்தில் அன்புபாராட்டாதவர்களில்லை. ஆயினும் நான் அவர்களை வெறுக்கிறேன். என் தேசத்து நண்பர்களான ஆங்கிலேயருடன் போய்ச் சேர்ப்போகிறேன். அவ்விடம் விட்டு வேறு இடம் போகப்போகிறதில்லை.

“இந்த இரகசியத்தை எப்படியாவது அறிய வேண்டுவதற்கான காரியத்தைச் செய்யவும். அதற்கு எனது உதவி வேண்டியிருந்தால் அதனைச் செய்யத் தயார். நானும் வெளியே போய் ஏதாவது சமாசாரம் வெளிப்படுகிறதாவென்று கவனித்து வருகிறேன்.’ என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போய்விட்டான். சுமார் 1-மணிக்கெல்லாம் சதியாலோசனை முடிந்து இரண்டு சக்ரவர்த்திகளும் தம் தம் நாட்டிற்கு போகப்பெறப்பட்டு விட்டதாகப் பிரஸ்தாபம் கிளம்பியது. இராபர்ட்ஸ் நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவ்வூரில் பிரசுரமாகும் ஒரு வர்த்தமானப் பத்திரிகையைவைத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிற்பகல் மணி மூன்று இருக்கலாம். சூரியன் தென் கிழக்குத் திக்கிலிருந்து தென் மேற்குத் திக்கில் சிறிது சாய்ந்தான். தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது மாடிப்படியில் ஒருவர் வேகமாய் நடந்துவரும் சப்தம் கேட்டது. அதைக் கவனித்தவனாய்த் தன்கையிலிருந்த பத்திரிகையை அருகிலிருந்த மேசையின்மேல் வைத்தான். அந்த அறையின் கதவு திடீரெனத் திறந்து. இராபின்ஸன் வேகமாய்க் கதவைச் சாற்றிக்கொண்டு உள்ளேவந்து இராபர்ட்ஸின் எதிரிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். இவனது வரவைக்கண்ட இராபர்ட்ஸ் தன் இடத்தை விட்டு எழுந்து அவனை வரவேற்றான். இருவரும் சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார்கள். இராபர்ட்ஸ் இராபின்ஸனைப் பார்த்து “என்ன போனகாரியம் சரிவர முடிந்ததா ஏதாவது விஷயம் அறிந்தாயா?” என்று கேட்டான்.

இராபின்ஸன் - “நான் ஒரு காரியத்தைப் பற்றி முயற்சி செய்து எப்பொழுதாவது அக்காரியம் முடியாமற் போனதுண்டா? அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கிற பத்திரங்களையே எடுத்து வந்து விட்டேன். அப்பத்திரங்கள் முதன்மந்திரியால் எழுதப்பட்டவை. நான் இப்பத்திரங்களைக் கொண்டு சிறிது காலமும் இங்கே தாமதிக்கக் கூடாது. நான் இன்று மாலை வண்டியில் லண்டன் நகர்ப்போய் அங்கிருந்து அமெரிக்காவுக்குப் போகிறேன்.”

இராபர்ட்ஸ் - “அய்யா, அப்பத்திரங்களை எடுத்துவர எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று? அங்கே கடுங்காவல் வைக்கப்பட்டிருந்த தென்றீரே?”

இராபின்ஸன் - “அந்த விஷயமா! சதியாலோசனை முடிந்ததும் முதன்மந்திரி அப்பத்திரங்களை எடுத்து ஒருபையில் போட்டு முத்திரையிட்டுத் தன் சட்டைப்பையில் வைத்துக்கொண்டு தனது இடத்திற்கு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். நான் மந்திரியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வாசற்படியிலிருந்த காவற்காரனிடம் சொன்னேன். அவன் “உள்ளே போகக்கூடாது” என்று மறுத்துவிட்டான். அதன்பேரில் ஓர் உபாயம்செய்தேன். என்னைமந்திரிக்கு நன்றாய்த்தெரியும். “நான் அவசரமாய் உள்ளே போகவேண்டும் விடுவாயா இல்லையா?” வென்று இரைந்துகற்றினேன். எனதுகுரல் மந்திரி இருந்தவிடத்திற்கு எட்டியது அவர் உள்ளிருந்த ஒருவரையனுப்பி என்னை அழைத்து வரும்படி செய்தார். நான் அங்கே போனதும் அவர் என்னை வெகு மரியாதையுடன் வரவேற்றார். என்னைத் தனது அருகில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு “நமது நாட்டிற்கும் உமது நாட்டிற்கும் இனி நேசம் விருத்தியாகும் என்பதில் தடையேயில்லை. இந்த நல்ல செய்தியை உமது நாட்டாருக்குத் தெரிவிக்கவும். நீர் அமெரிக்கனாகவிருக்கிறபடியால்தான் உம்மை உள்ளே வரவழைத்துப் பேசுகிறேன். மற்றெவரும், இங்குவரக்கூடாது. இன்றுகாலை முதல் இதுவரையில் சக்ரவர்த்திகளின் பேச்சு வார்த்தைகளை என்கையாலேயே எழுதிவந்தேன். எனக்குவேலை அதிகமாயிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே வழக்கமாயுள்ள மயக்கம் வந்துவிட்டது. ஸ்தம்பித்தவராய் நாற்காலியில் சாய்ந்தார். சுற்றிலும்

பார்த்தேன். தெய்வச் செயலால் ஒருவருங் காணப்படவில்லை. உடனே அவர் பையில் இருந்த பத்திரங்களை மெல்ல எடுத்துக்கொண்டு சரேலென்று வந்துவிட்டேன். அவர் மயக்கம் நீங்கி ஞாபகம் வந்துவிட்டால் இந்தப் பத்திரங்களைப் பற்றித் தேடாமலிரார். தேடினால் என்பேரில்தான் சந்தேகமுண்டாகும். பிறகு என் உயிருக்கே அபாயமுண்டாகும். ஆகவே நான் வெளியே போய் ஓரிடத்தில் ஒளிந்துகொள்ளப்போகிறேன். இரவில் லண்டனுக்குப் புறப்படும் வண்டியில் கிளம்புவேன்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நீ நல்லகரியம் செய்தாய்! அந்தப் பத்திரங்களை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன் தயவு செய்து அவற்றைக்காட்டவும். அப்பத்திரங்களைப் பார்த்து ஒருபிரதி நான் எழுதிக் கொள்ளுகிறேன். தயவு செய்யவும். அதற்காக ஏதாவது பொருள் வேண்டுமென்றாலும் தருகிறேன்.”

இராபின்ஸன் - “நீ சொல்லுவதை இப்போது செய்யமுடியாதவனாக இருப்பதற்கு வருந்துகிறேன். நான் இப்பத்திரங்களை எங்கள் நாட்டிற்குக்கொண்டு போய் சேர்த்தபிறகுதான் எனது சட்டைப்பையினின்றும் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அவசரத்தில் ஒன்றுக்கும் விபரங் கேட்கவேண்டாம்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நீ இவ்வாறு மறுப்பது தகுதியல்ல, ஜர்மனியும் ஆஸ்டிரியாவும் சேர்ந்து கொண்டு உமது நாட்டிற்கு ஒருவிதமான பாதகமும் செய்துவிட முடியாது. ஆதலாற்றான் அவர்கள் உங்களுடன் சிநேகபாவம் பாராட்டுகிறார்கள். அவர்கள்செய்ய எண்ணியிருக்கும் தீங்குகளெல்லாம் எங்கள் இங்கிலாந்திற் கேயல்லாமல் வேறெதற்கு மாகா. இப்பத்திரங்கள் எனக்குப் பயன் படுமேயல்லாது உனக்கு யாதொரு பயனுந்தராது. ஆகவே நீ அப்பத்திரங்களை எனக்குக் காட்டவேண்டியதே.”

இராபின்ஸன் - “நான் காட்டவேமாட்டேன். தொந்தரவு செய்யாதே. நான் சீக்கிரம் வெளியேபோகவேண்டும்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நீ இவ்வாறு மறுப்பது சரியல்ல. நீயோ அவற்றை ஒருவருக்கும் தெரியாது எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாய். அவர்கள் உன்பேரிலேதான் சந்தேகப் படுவார்கள். இன்று மாலைக்குள்,

பத்திரங்கள் களவுபோன விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். உன்னைப் பல இரகசிய உத்தியோகஸ்தர்கள் தேட ஆரம்பிப்பார்கள். அவர்கள் எப்படியாவது உன்னைக் கண்டுபிடித்துத் திருட்டுக் குற்றம் சாட்டுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

“இப்பத்திரங்களுடன் நீ இந்நகரைவிட்டு இன்றிரவிலேயே கிளம்பிவிடுவாய் என்று அவர்கள் அறிவார்கள். ஒவ்வொரு வண்டியிலும் உன்னைத் தேடி நீ இவ்வூரை விட்டுப் போகாதவண்ணம் செய்து விடக்கூடும். அவர்களுக்கு அகப்படாமல் நீ இவ்வூரைவிட்டு நழுவுவது சிரமமான காரியம். அப்படி அவர்கள் உன்னைக் கண்டுபிடித்து விடுவார்களாயின் இவ்வளவு சிரமப்பட்டதின் பயன் வீணாகிவிடும். ஆகவே, நான் சொல்வதைக்கேள். அப்பத்திரங்களைப்பிரித்து என்னிடத்தில் ஒரு பிரதியைக் கொடுத்து விடு. அவற்றிற் கண்ட விஷயம் எப்படியாவது இங்கிலாந்திற்கும் அமெரிக்காவுக்கும் போய்ச் சேரும்படியான ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன். இவ்விஷயத்தில் எனது நாட்டிற்காக நான் எனது உயிரையும் கொடுக்கத்தயார். பத்திரத்தை காட்டாமல் உன்னை நான் விடமாட்டேன்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே இராபின்ஸன் அருகிற் சென்றான். இராபின்ஸன் எதிரியின் நோக்கத்தை அறிந்தவனாய், பத்திரங்கள் இருந்த சட்டையை உள்ளே வைத்து வெளிச்சட்டைக்குப் பொத்தான்களிட்டுக் கொண்டே பின்னுக்கு நகர்ந்தான். இராபர்ட்ஸ் இராபின்ஸன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு “நீ அதைக்கொடுக்கத்தான் வேண்டும்” என்று வற்புறுத்த இராபின்ஸன் “நான் மாட்டேன்” என்று மறுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இச்சமயத்தில் 4, 5 ஆள்களுடைய காலடிச் சப்தம் அடித்தளத்திற் கேட்டது. இராபின்ஸனுக்குத் திடுக்கிட்டது. உடனே இராபர்ட்ஸைப் பார்த்து “சேவகர்கள் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. நான் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லவேண்டும். நான் இன்றிரவில் லண்டன் போகிறேன். இப்பொழுது உன்னை விட்டுவிடு. நீயும் லண்டனுக்கு வா. அங்கே பேசிக்கொள்வோம்” என்று சொல்ல, இராபர்ட்ஸும் அவனது வார்த்தைகளுக்கிணங்கி அவன் கையைவிட்டுவிட்டான். இராபின்ஸன் பின் பக்கத்திலிருந்த வாசற்படி வழியாய்க் கீழே இறங்கி, இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகிலுள்ள ஒரு விடுதிக்குப் போய் ஒரு அறையை அமர்த்தி அதில் ஒளிந்துகொண்டான்.

இவன் கீழே போய் 5, 6 நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் 4, 5, ஆசாமிகள் இராபர்ட்ஸ் இருந்த அறையின் கதவைத்தட்ட இராபர்ட்ஸ் போய்க் கதவைத் திறந்தான். அவர்கள் உள்ளே வந்து “அமெரிக்காநாட்டுப் பத்திரிகை நிருபனான இராபின்ஸன் இங்கு இருந்தானே எங்கே போனான்?” என்று கேட்க, இராபர்ட்ஸின் மனது சஞ்சலப்பட்டது. இராபின்சன் போன இடத்தைச் சொல்லுவதா, அல்லது இங்கு வரவேயில்லையென்று மறுத்து விடுகிறதா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. வந்தவர்கள் கேட்ட கேள்வியே, ஏதோ இராபின்ஸன் இருந்ததைப் பார்த்தது போல் இருக்கிறது. என் செய்வது எனயோசித்துப் பிறகு மனதைத்திடம் செய்துகொண்டு “நீங்கள் யார்? அவரைத் தேடவேண்டிய காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“நாங்கள் இத்தேசத்து இரகசிய போலீஸ் உத்யோகஸ்தர்கள். நான் இத்தேசத்து மந்திரியின் மருமகன். என் பெயர் பெத்ஹெம். இராபின்ஸன் என்பவன் மந்திரியை இன்று பார்க்கவந்திருந்த பொழுது அங்கிருந்து ஒரு சாமானைத் திருடிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். நாங்கள் அவனைக் கண்டுபிடித்து எப்படியாவது அச்சாமானைத்திரும்ப வாங்கிவிட வேண்டும். அவனைப் பற்றி ஏதாவது விவரம் தெரியுமா?” என்று வந்தவர்களுக்குத் தலைவனான பெத்ஹெம் கேட்டான்.

இராபர்ட்ஸ் - “இங்கு இச்சமயத்திற்கு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு இன்று காலை இதைவிட்டுப்போனான். அவனைத் தேடிக்கொண்டு அநேகர் இங்குவந்து சென்றனர். அவன் இருப்பிடமும் எனக்குத் தெரியாதாகையால் அவனைப்பற்றிய ஒரு விஷயமும் சொல்லக் கூடவில்லை.” அவர்கள் இவன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு ஒன்றும் பதில் சொல்லாது திரும்பிவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒருவன்மட்டும் இவன் வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டே திரிந்தான். அதனை இவன் நன்றாய் அறிந்து கொண்டானாயினும் வெளிக்காட்டவில்லை. தானும் இங்கிலாந்துக்குப் போக வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் சாய்ந்த நாற்காலியில் பெரிய சுருட்டு ஒன்றைக் கொளுத்தி வாயில் வைத்துக்கொண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். தான் மேலே செய்ய செய்யவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி யோஜனை செய்து கொண்டிருக்கையில் காலையில் கண்டு பேசிப்போன ஆன்னி என்பவள் வெகுவேகமாய் உள்ளே வந்து

“இம்மூவரும் கூடிய விஷயம் இங்கிலாந்தைப் பொறுத்தது என்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. யாரோ ஒரு அமெரிக்கன் போயிருப்பதாகச் சொன்னாயே அவன் வந்தானா? அரண்மனையில் முக்கியமான ஒரு காகிதம் காணாமற் போயிற்றென்று ஓர் வதந்தியிருக்கிறது. அத்திருட்டை எவ்விதமாகவாயினும் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று இரகசிய இலாக்காத்தலைவருக்கு உத்திரவாயிருக்கிறதாம். உனக்கு ஏதாவது விஷயம் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

இராபர்ட்ஸ் - “ஆம் தெரியும். காணாமற் போய்விட்டதாய்க் கூறப்படும் காகிதங்கள் சதியாலோசனைப் பத்திரமேயன்றி வேறல்ல. நான் சொன்ன இராபின்ஸன் என்றவனே மந்திரி மயக்கமாய் இருக்கும்பொழுது அப்பத்திரங்களை அவர் சட்டைப் பையினின்றும் எடுத்து வந்து விட்டான். அந்தப் பத்திரங்களுடன் அவன் இங்கு வந்தான். நான் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமென்று பலவாறாகக் கேட்டுப்பார்த்தும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு இங்கிலாந்திற்குப் போவதாகவும், அங்கு என்னையும் வரும்படி சொன்னான்.”

ஆன்னி - “அவன் உன்னிடம் பத்திரங்களைக் காட்டவில்லையா? இங்கிலாந்திற்கு எப்பொழுது போகப் போகிறான் ஏதாவது சொன்னானா? நானும் வரட்டுமா?”

இராபர்ட்ஸ் - “இன்றிரவு 8 மணிக்குக் கிளம்பப் போகிறான். அவன் இதை விட்டுக்கிளம்பிய 5, 6 நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் இத்தேசத்து இரகசிய போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்து அவரைத் தேடினார்கள். நான் இன்றிரவிலேயே போகப் போகிறேன். இங்கிருந்து ஒன்றும் எடுத்துச் செல்லப் போகிறதில்லை. உன்னால் இன்றிரவில் கிளம்பிவரக் கூடுமானால் வரவும். நீ வருவதால் ஏதாவது சௌகரியம் ஏற்படலாம். நீ இன்னவிடத்துக்குப் போவதாக ஒருவருக்கும் சொல்லாதே. இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகாமையிலுள்ள விடுதி (Hotel) யில் சாப்பிடப் போகிறேன். நீயும் அங்குவந்து சாப்பிட்டுக் கிளம்பலாம்.”

ஆன்னி - “நான் சரியாய் 8-மணிக்கு, சாப்பிட்டுவிட்டு இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்து விடுகிறேன். நான் உன்னை அங்குவந்து பார்க்கிறேன். எக்காரியம் எப்படிப்போனாலும் இவ்விஷயத்தில்

நீ சரியான முயற்சி யெடுக்கவேண்டும். கவனக் குறைவாக விருக்காதே. நமது கவனக் குறைவால் நமது நாட்டிற்கே கெடுதி வரும்போலிருக்கிறது.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இராபர்ட்ஸ் தனது சிறிய கைப்பையில் முக்கியமான சிலசாமான்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, மற்றுமுள்ளவற்றைத் தனது நண்பர் ஒருவரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு இரயில்வே ஸ்டேஷனுக் கருகாமையிலுள்ள ஹோட்டலுக்குக்(விடுதி) கிளம்பினான். அங்கே சென்றதும், அவ்வோட்டலின் தலைவனிடம் தனது கைப்பையைக் கொடுத்துவிட்டுத் தோட்டத்திற்குள் சென்றான். அவ்விடத்தில், ஒரு சிறு மூலையில் பலமரங்கள் அடர்ந்திருக்குமிடத்தில் இராபின்ஸன் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அவனருகில் போய் உட்கார்ந்தான்.

இராபின்ஸன் - “இங்கும் வந்துவிட்டாயா? நான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படக்கூடாது என்று இங்கு வந்தேன். இங்கும் தொந்தரவு கொடுக்க வந்துவிட்டாய்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நீ என் வீட்டின் பின்பக்கத்திற்சென்றதும் 4 இரகசியபோலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்துஉன்னைத் தேடினார்கள். நான் உன்னைக் காணவில்லையென்று சொல்லிவிட்டேன். நீ யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் அப்பத்திரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்.”

இராபின்ஸன் - “அதெற்கென்ன ஆகட்டும். நீ இவ்விடத்தைவிட்டு புறப்படு. இல்லாவிட்டால் நம்மிருவர் பேரிலும் சந்தேகப் படுவார்கள் பிறகு இருவரும் அவஸ்தைப் படவேண்டும். உடனே இதைவிட்டு அப்புறம் போய்விடு.”

இராபர்ட்ஸ் - “அப்படியே செய்கிறேன், நீ என் காரியத்தை மறக்கக் கூடாது” என்று சொல்லிக்கொண்டு அகன்றுவிட்டான்.

2வது அதிகாரம்
லண்டனுக்குப் புறப்படல்

இரவில் மணி சுமார் 7-30 இருக்கலாம். இராபர்ட்ஸ் தனது இராச் சாப்பாட்டைச் சீக்கிரத்தில் முடித்துக் கொண்டு இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்து விட்டான். ஒரு கையில் பெரிய சுருட்டுடன் பிரயாணிகள் தங்குமிடத்தில் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். 8-மணி அடித்தது. வண்டித்தொடரும் வந்தது. வண்டிகளினின்றும் கூட்டம் கூட்டமாக ஜனங்கள் கீழே இறங்கினார்கள். இவன் ஒவ்வொரு வண்டியாய் ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரையில், பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். இராபின்ஸனைக் காணவில்லை. வண்டிவந்த 5 நிமிஷத்திற்கெல்லாம் ஆன்னி என்பவள் லண்டனுக்குச் சீட்டுப்பெற்றுக்கொண்டு முதல் வகுப்பு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டனள். இராபர்ட்ஸ் அவளைப் பார்த்ததும் சிரித்துக் கொண்டு தானும் வருவதாகச் சாடை காட்டினான். வண்டி புறப்பட 10 நிமிஷங்கள் தானிருக்கின்றன. இராபின்ஸனையோ காணவில்லை. அவன் லண்டனுக்கு வருவதாகச் சொல்லி ஏமாற்றி விட்டானோவென்று சந்தேகப்பட்டான். அவ்வாறு இல்லமாற்போனால் ஆஸ்டிரிய போலீஸ் அதிகாரிகள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இவ்வளவுநேரம் வரமால் இருப்பதற்கு நியாயமில்லை; என்று பலவாறாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் ஆஸ்டிரிய இரகசியபோலீஸைச்

சேர்ந்தவர்களும் தம்மை வீட்டில் சந்தித்து இராபின்ஸனைப்பற்றி விசாரித்தவர்களுமான நால்வர் வெகுவேகமாக வந்து முதல் வகுப்பு வண்டிகளில் ஒன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் இராபின்ஸனை இவர்கள் பார்க்கவில்லையென்று இராபர்ட்ஸ் நிச்சயித்துக் கொண்டான். வண்டி புறப்படுவதற்கு முதல் மணி அடிக்கப்பட்டது. இன்னமும் இராபின்ஸன் வரவில்லை. இராபர்ட்ஸோ அங்கு மிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான். வண்டி கிளம்பும் தருணமாயிற்று. அச்சமயத்தில் ஒருவன் வெகுவேகமாக ஓடிவந்து வண்டியில் ஏறினான். அவனைப் பார்த்ததும் இராபின்ஸனாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று இராபர்ட்ஸ் தீர்மானித்துக்கொண்டு தானும் ஒரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். வண்டித்தொடர் புறப்பட்டுவிட்டது. வியன்னா நகரை விட்டால் இவ்வண்டியானது முக்கிய பட்டணங்கள் அன்னியில் வேறு இடங்களில் நிற்பதில்லை.

இத்தொடரானது காள்ஸ்டாண்டி நேபினிலிருந்து பாரிஸ் நகர்வரையில் வெகு சீக்கிரம் போய்வருவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட தொடராகும். பிரயாணிகளுக்கு வேண்டிய எல்லாச் சௌகரியங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸ்நானம் பண்ண ஓர் இடமும், சாப்பிட்ட பிறகு இளைப்பாறுவதற்கு ஓரிடமுமாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு கோடியினின்றும் மற்றொரு கோடிக்குப் போவதற்கு வெகு சௌகரியமாய் ஒற்றையடிப் பாதை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வளவு சவுகரியங்க ளமைக்கப் பட்டுள்ள வண்டித்தொடரில் எவ்வளவு நாள் பிரயாணம் செய்தாலும் சலிப்பு வராது என்பது திண்ணம்.

வண்டித்தொடர் புறப்பட்ட 10 நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் இராபர்ட்ஸ் மெதுவாக ஒற்றையடிப்பாதையின் வழியே தன் இடத்தினின்றும் ஆன்னியிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான். இராபர்ட்ஸ் வண்டியில் ஏறினானோ இல்லையோவென்று அவள் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாளாகலின் இவனைக் கண்டதும் வெகு சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றுத் தனது அருகில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு “இராபின்ஸன் வருகிறானா என்ன?” வென்று கேட்டாள்.

இராபர்ட்ஸ் - “நான் இராபின்ஸன் வருகிறானே இல்லையோவென்று சந்தேகப் பட்டுக் கொண்டு வண்டியில் ஏறாமல் வெளியே நின்று கொண்டே யிருந்தேன். ஆஸ்டிரியர்களும் அவனைத் தேடிப்பார்த்து காணாதவர்களாய் இவ்வண்டியில்தான் வருகிறார்கள். வண்டி புறப்படுவதற்கு 1 நிமிஷத்திற்கு முன்னதாகத்தான் இராபின்ஸன் வெகுவேகமாய் வண்டியில் வந்து ஏறினான். பிறகே நானும் ஏறிக் கொண்டு விட்டேன். சற்று இரு; நான்போய் இராபின்ஸனைக் கண்டு பேசிவிட்டு வருகிறேன்.”

ஆன்னி - “நீ சொல்வது சரியே. நானும் வரட்டுமா? உனது வேண்டுகோளை அவன் மறுத்தாலும் மறுக்கலாம். நான் கேட்டால் என் வார்த்தையைத் தட்டமாட்டான்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நீ வரவேண்டாம். நீயும் நானும் சேர்ந்து வருவதை ஆஸ்டிரியர்கள் கண்டார்களானால் ஏதாவது தொந்தரவு செய்ய எத்தனிப்பார்கள். நான் மட்டும் செல்லுகிறேன்.”

ஆன்னி - “கொஞ்சம் விஸ்கியும் சோடாவும் தருவிக்கிறேன். சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம் இரு.” என்று சொல்லி மின்சார மணியை அடிக்க பக்கத்திலிருந்த ஒரு பொத்தானை அமிழ்த்தினாள். உடனே ஒரு சேவகன் ஓடி வந்து “என்னவேண்டும்” என்று கேட்டான். “இரண்டு தட்டுகளில் விஸ்கியும் சோடாவும் கொண்டு வா” என்றாள். அவன் உடனே அவ்விரண்டையும் இருவருக்கும் கொணர்ந்துகொடுத்துவிட்டு அதற்காயுள்ள தொகையைப் பெற்றுச்சென்றான்.

இராபர்ட்ஸ் - “ஓற்றையடிப்பாதைவழியாய் ஒவ்வொரு அறையையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். வண்டித்தொடரின் மத்தியிலுள்ள ஒரு அறையில் இராபின்ஸன் உட்கார்ந்து சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் உத்திரவன்னியில் இராபர்ட்ஸ் உள்ளே சென்று “உன்னைத் தேடிக்கொண்டு நால்வர் இவ்வண்டிக் கடுத்த வண்டியில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உன்னிடமிருந்து எப்படியாவது அப்பத்திரங்களைத் திருடிப்போக உத்தேசித் திருக்கிறார்கள். அவற்றைப் பிரித்துக் காட்டக் கூடாதா?” என்று கேட்டான்.

இராபின்ஸன் - “உன்னால்தான் எனக்கு அபாயம் நேரிடக்கூடும். நீ இங்கு வருவதால் தான் அவர்கள் என்பேரில் சந்தேகப் படுகிறார்கள். நீ தொந்தரவு செய்யாதே; லண்டனுக்குப் போகிறேன். அங்கே போனபிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம். நீ இவ்விடத்தை விட்டுப்போய்விடு.”

இராபர்ட்ஸ் - “ஆன்னியும் இக்காரியத்திற்காகத்தான் லண்டனுக்கு வருகிறாள். அவள் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டிருக்கிறாள். என்ன? வரச்சொல்லட்டுமா?”

இராபின்ஸன் - “எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. என்னை ஒருவரும் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்.”

இராபர்ட்ஸ் - “சரி, பத்திரங்களை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொள். நான் பொழுது விடிந்ததும் வந்து எழுப்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு தன்னிடத்திற்குப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். இரவில் மணி 10-க்கு மேல் ஆகிவிட்டபடியால் தூங்கிவிட்டான்.

இரவில் சுமார் 2-30 மணியிருக்கலாம். அச்சமயத்தில் இராபர்ட்ஸ் திடீரென எழுந்து கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். தன்னருகிலிருந்த மின்சார மணியையடித்ததும் ஒரு சேவகன் எதிரில் வந்து நின்றான்.

இராபர்ட்ஸ் - “இப்பொழுது வரப்போகும் ஸ்டேஷன் எது?”

சேவகன் - “மூனிச் அய்யா.”

இராபர்ட்ஸ் - “வண்டி மெதுவாகப் போகிறது. வழக்கப்படி 1-30 மணிக்கு “மூனிச்” போய் சேரவேண்டாமா? ஏன் இவ்வளவு நேரம்.”

சேவகன் - “நீங்கள் தூங்கி விட்டீர்கள் போலும். சுமார் 2 ஸ்டேஷன்களுக்கு முன்னர் வண்டியினின்றும் ஒருவன் கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டான். அவனை எடுத்து அடுத்த ஸ்டேஷனிற்குக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு 1மணி நேரம் ஆயிற்று.”

இராபர்ட்ஸ் - “விழுந்தவன் யார்? விவரம் ஒன்றும் தெரியவில்லையா? ஏன் விழுந்தான்? காரணம் தெரிய வில்லையா?”

சேவகன் - “யாரோ அமெரிக்கன் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவன் சட்டைப் பையிலிருந்த சிறு கடிதங்களைக் கொண்டு அவன் பெயர் இராபின்ஸன் என்று தெரியவந்தது. லண்டன் நகருக்குப்போக சீட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்தானாம். வேறு விவரம் தெரியவில்லை.”

இராபர்ட்ஸ் சிறிது நேரம் ஏதோ யோஜித்துக் கொண்டிருந்து, பிறகு “சரி நான் பர்லின் நகருக்குப் போகப்போகிறேன். மூனிச் சென்றதும் எனது சாமான்களை எடுத்து இறக்கி விடு.” என்று சொல்லி அவனிடம் 1 பவுனைக் கொடுத்து “அடுத்தவண்டியில் 4 ஆஸ்டிரியர்கள் வந்தார்களே இருக்கிறார்களா? அவர்கள் என்னைப்பற்றி ஏதேனும் கேட்டால் நான் பர்லினுக்குப் போகப் போகிறதாகச் சொல்லிவிடு.” என்று சொல்லிவிட்டு ஆன்னி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அறைக்குப் போனான். அவள் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இராபர்ட்ஸ் அவள் அருகிற்சென்று அவளைத் தட்டி எழுப்பினான். அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்து கொண்டு “என்ன செய்தி! ஏதாவது விசேஷமுண்டா?” என்று கேட்டாள்.

இராபர்ட்ஸ் - “இராபின்ஸன் வண்டியிலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவன் தானாக விழுவதற்கு யாதொரு காரணமும் இல்லை. நான் அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறங்கி அவனது பிரேதம் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று அவனிடத்தில் அப்பத்திரங்களிருக்கின்றனவா வென்று பார்த்துவிட்டு அடுத்த வண்டியில் புறப்பட்டு வந்துவிடுகிறேன். அவனாக விழுந்திராமல் ஆஸ்டிரியர்களுடைய சூழ்ச்சியால் விழுந்திருப்பானானால் அப்பத்திரங்கள் அவர்களது வசமிருக்க வேண்டும். அவர்கள் அடுத்த வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பெத்ஹெம் என்பவன் தான் தலைமை வகித்து வருகிறான். அவன் கலியாணமாகாதவன். அவனிடமிருந்து நீ இரகசியங்களை அறிவது கலபமாகும். நீ அவர்களுடன் லண்டனுக்குப் போ. நான் மறுநாள் வந்துவிடுகிறேன். உனது விலாசம் என்ன?”

ஆன்னி - “பெத்ஹெம் என்பவனை நான் நன்றாய் அறிவேன். அவனிடமிருந்து உண்மையை அறிவதற்கு முயலுவேன். நீ சொல்லியபடி அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறங்கிப் பார்த்துவிட்டு உடனே வந்துவிடு. நான் லண்டனில் ஹோல்போரன் தெருவில்

121 நம்பர் வீட்டிலிறங்குவேன். நீ லண்டனுக்கு வந்ததும் என்னை வந்துபார். அப்பால் நாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை யோஜித்துச் செய்வோம். நடக்கிறது நடக்கட்டும்.” இவ்வாறு அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் சேவகன் ஓடிவந்து “அய்யா நான் அடுத்த வண்டிக்குச் சென்றிருந்தேன். நீங்கள் சொல்லிய ஆஸ்டிரியர்களில் ஒருவனைக் கண்டேன். அவன் “அடுத்த வண்டியில் ஒரு இங்கிலீஷ்காரனும் ஒரு பெண்ணும் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களே? அவர்கள் எங்கே இறங்கப் போகிறார்கள்?” என்று கேட்டான். அதற்கு நான் “இங்கிலீஷ்காரன் பர்லினுக்குப் போகிறான். அப்பெண் லண்டனுக்குப் போகிறாள்” என்று சொன்னேன். அவர்களுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். நான் இங்கு வந்து விட்டேன்” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூனிச் என்னும் ஸ்டேஷன் வந்துவிட்டது. அவ்விடத்தில் இராபர்ட்ஸ் ஆன்னியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கீழே இறங்கிவிட்டார். வழியில் யாதொரு சம்பவமும் நேரவில்லை. சுமார் மணி 5 இருக்கலாம். ஆன்னி தூக்கம் தெளிந்து முகம்கழுவி உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, காலை ஆகாரத்திற்காக மணியை அடித்தாள். அப்பொழுது சேவகன் அவளுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்துடன் வந்து நின்றான். ஆன்னி ஆகாரத்தை முடித்துக் கையில் ஒரு கதைப் புஸ்தகத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்தில் பெத்ஹெம் என்பவர் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாய் அப்பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட ஆன்னி “வாருங்கள் பெத்ஹெம். எங்கே போகிறீர்கள்? என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டாள்.

பெத்ஹெம் - “விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. நான் லண்டனுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நீ எங்கே போகிறாய்? ஏன் வியன்னாவை விட்டு விட்டாய்?”

ஆன்னி - “லண்டனிலுள்ள பெரிய நாடகசாலையில் பாடுவதற்காக 6 மாதத்திற்கு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். அதன் பிறகு அமெரிக்காவுக்குப் போகவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். வியன்னாவில் கொடுப்பதை விட அதிகத்

தொகை கொடுப்பதாக லண்டனிலுள்ளவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வருகிற தொகையை ஏன் விட வேண்டும்? எனக்கு வியன்னாவிலேயே இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுண்டு. ஆயினும் ஏன் செய்வது?”

பெத்ஹெம் - “எனக்கும் உன்னை வியன்னாவிலேயே வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டு. உனது பாட்டைக் கேட்ட பிறகு எனக்கு வேறு ஒருவருடைய பாட்டிலும் பிரியமுண்டாவதில்லை. நீ லண்டனில் எவ்விடத்தில் தங்குவாய்?”

ஆன்னி - “நான் ஹோல்போரன் தெருவில் 121 நம்பர் வீட்டில் தங்குவேன். சரி, நீ இன்னமும் டி, சாப்பிட வில்லையோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அருகிலிருந்த மணியை அடிக்க ஒரு சேவகன் வந்தான். அவனைக்கண்டு “உடனே டியும், பிஸ்கோத்தும், பழமும் கொண்டு வா” வென்று கட்டளை யிட்டான். அவன் அவ்வாறே கொண்டுவர, பெத்ஹெம் எதிரில் வைக்கச் சொன்னாள். பெத்ஹெம் அதனைச் சாப்பிட்டுவிட்டு தன் பையிலிருந்து பணம் கொடுக்கப் போனாள். உடனே அவனைத் தடுத்துத் தான் கொடுப்பதாகச் சொல்லித் தன் சட்டைப் பையினின்றும் பணம் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டாள். அதன் பிறகு இவர்கள் வேறு சில பொது விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு இவ்விருவரும் நேசம் காட்டி பேசிக் கொண்டிருந்ததை மற்ற ஆஸ்டிரியர்கள் கண்டு, பெத்ஹெம்மின் பேரில் சந்தேகம் கொண்டார்கள். ஆன்னி என்பவள் வெகு கெட்டிக்காரி. பாட்டுத்தொழிலை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு பிறருடைய நாட்டில் நடக்கும் விஷயங்களை அறிந்து வருபவள் என்று அவர்கள் அறிவார்கள். இவ்வாறு இருக்க பெத்ஹெம் அவளுடைய வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு கையிலிருக்கும் பத்திரங்களைக் கொடுத்து விட்டால் ஏன் செய்வது என்று வருத்தப் பட்டார்கள். இதையெல்லாம் யோஜித்து அவர்களில் ஒருவன் பெத்ஹெம் இருந்தவிடத்தில் வந்து “உன்னை ஹோல்வெக் கூப்பிடுகிறார். ஏதோ அவசர காரியமாய்ப் பேச வேண்டுமாம்.” என்று சொன்னான்.

பெத்ஹெம் ஆன்னியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டாள். அச்சமயத்தில் ஆன்னி எழுந்து

“நான் உன்னுடன் சில மணி நேரங்கள் கழிக்க விரும்புகிறேன். நீ ஆஸ்டெண்டிடல் எந்த விடுதியில் (Hotel) இறங்கப் போகிறாய்”? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் “நான் இரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருக்கும் விடுதியில் சாப்பிட்டு விட்டு, 1 மணி நேரத்திற்கெல்லாம் லண்டனுக்குப் புறப்படும் கப்பலில் புறப்பட்டு விடுவேன். நான் ஆஸ்டெண்டிடல் இறங்கு முன்னர் உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்” என்றான்.

ஆன்னி - “அப்படியே செய்யவும். நான் உன்னை ஆஸ்டெண்டிடல் எதிர்பார்க்கிறேன். தவறாது வரவும்.”

பெத்ஹெம் ஆன்னியிடம் விடை பெற்றுத் தனது நண்பர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். அவர்களுக்கோ இவனைக் கண்டதும் அடங்காக்கோப முண்டாயிற்று. ஆயினும் ஒன்றும் சொல்லக் கூடவில்லை. அவர்களுடைய தலைமையை இவன் வகிக்கிறான். மேலும் முதன் மந்திரிக்கு மருமகன். இவனிடத்தில் அரசாங்கத்தாருக்கு பூரண நம்பிக்கையுண்டு. ஆயினும் ஹோல்வெக் என்பவன் இவனைப் பார்த்து ‘நீங்கள் செய்வது ஒன்றும் சரியாகவில்லையே. ஆன்னி என்பவனை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவளுடன் எவனாவது சில நிமிஷங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் போதுமானது. அவள் இஷ்டப்படி அவன் செய்யும்படி ஏற்பட்டுவிடும். மேலும் அவன் சர்வியாதேசத்து துப்பாளி. இங்கிலாந்தின் நன்மையையே கோருபவன். நமது நாடு எப்பொழுது அழியும் என்றே தினந்தோறும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறான். நீங்கள் இவளுடன் சில காலம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் உங்கள் கையிலிருக்கும் அந்தப் பத்திரங்களைக் கொடுத்து விடுவீர்கள். நாம் இதுவரையில் சிரமம் எடுத்து வந்ததின் பயன் இல்லாமற் போய்விடும். நீங்கள் இனி எங்களை விட்டுப் போகாமலிருக்கவும். அல்லது போகவேண்டுமென்று பிரியமிருந்தால் அப்பத்திரங்களை என்னிடம் கொடுத்து விடவும்.” என்று சொன்னான்.

பெத்ஹெம் - “என்னை நீ மடையன் என்று எண்ணிவிட்டாய் போலும். என்னை அதிகாரம் செய்ய நீ யார். நீங்கள் எல்லோரும் நான் சொல்லுகிறபடி நடக்கவேண்டியிருக்க என் கையிலிருக்கும் பத்திரத்தை நீ கேட்பது சரியல்ல. சொன்னதைக் கேட்டு நட. மற்ற

விஷயம் பேச வேண்டாம். எனது கடமையை நான் அறிவேன். உங்கள் கடமையைச் சரிவர செய்யவும்.” என்று வெகு கோபத்துடன் சொன்னான்.

அம்மூவருக்கும் தலைமை அதிகாரியானபடியால் அவர்கள் இவன் காரியத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆயினும் இவன் ஆன்னி என்பவளிடத்தில் மோசம் போய்விடுவான் என்று அவர்கள் நிச்சயித்து விட்டார்கள். ஆகவே அவர்கள் இவன் போகுமிடமெல்லாம் இவனது நடவடிக்கையைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு இவன் சொன்னதற்கு யாதொரு பதிலும் சொல்லவில்லை. தன் கீழ் ஆட்கள் தனக்குப்புத்தி சொல்லுவதாயென்ற அகம்பாவம் மேலிட்டு, அவர்களிடம் சேர்ந்து இருப்பதை விட்டுவிட்டு வண்டித்தொடரின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொருகோடி வரையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். இவன் ஆட்களோ இவன் அறியாத வண்ணம் இவனது நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வந்தார்கள்.

மாலையில் மணி 4 ஆயிற்று. வண்டி ஆஸ்டெண்டு நகரம் வந்து சேர்ந்தது. ஆன்னியை எதிர்கொண்டழைக்கவேண்டி பெத்ஹெம் அவளிடம் வந்தான். அவளும் அவனுக்கு வந்தனம் சொல்லி தன் மூட்டைகளைக் கூலியாட்களைக் கொண்டு கீழிறக்கினாள். ஆன்னி தனியாக ஒரு வண்டியைத் திட்டம் செய்துகொண்டு இரயில்வேஸ்டேஷனுக் கருகாமையிலுள்ள விடுதிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தாள். பெத்ஹெம்மும் அவனது நண்பர்களும் வேறு ஒரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு அதே விடுதிக்குப் போனார்கள். அங்கே போனதும் ஸ்நானம் செய்து உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு சிறிது ஆகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு இளைப்பாறினார்கள்.

லண்டனுக்குக் கப்பல் எப்பொழுது புறப்படும் என்ற விஷயத்தை விசாரித்து அன்றிரவு 9மணிக்குப் புறப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்ட அதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சுமார் 8 மணிக்குப் பெத்ஹெம் இரண்டு வண்டிகளைத் திட்டம் செய்துவந்து ஒரு வண்டியை ஆன்னியின் சாமான்களை ஏற்றச் செய்வித்து மற்ற வண்டியில் தன் நண்பர்களுடன் உட்கார்ந்துகொண்டு கப்பற்றுறைக்குச் சென்றான்.

கப்பல் துறையைவிட்டு நகர்வதற்குத் தயாராயிருந்தது. ஆன்னியின் சாமான்களைச் சில கூலியாட்களின் உதவியைக்கொண்டு கப்பலில் ஏற்றுவித்து விட்டு தான் ஆன்னியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்க் கப்பலைச் சேர்ந்தான். ஹோல்வெக்கிற்கும் அவனது நண்பர்களுக்கும் பெத்ஹெம்மின் பேரில் சந்தேகம் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தது. இன்னது செய்வது என்று தோன்றவில்லை. இருவர் சேர்ந்து கொண்டு பெத்ஹெம்மும் ஆன்னியும் போகுமிடமெல்லாம் பின்தொடர்ந்து சென்றதுமில்லாமல் இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டே வந்தார்கள். ஆன்னியோ பெத்ஹெம்மிடமிருந்து எப்படியாவது அப்பத்திரங்களிருந்தால் வாங்கிக்கொண்டுவிட வேண்டுமென்று பிடிவாதம் கொண்டாள்.

சாமான்களைத் தமது அறைகளிற்கொண்டு சேர்த்து விட்டு ஆன்னியும் பெத்ஹெம்மும் கப்பலின் மேல்தட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அன்று சந்திரப்பிரகாசம் கிடையாது. மேல்தட்டில் ஒரே விளக்கு மாத்திரம் எரிந்துக் கொண்டிருந்தமையால் இவர்கள் இருந்த விடத்தில் வெளிச்சமில்லை. இவ்விருவரும் ஒரு கோடியிற் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். அவ்விடத்தில் ஜன சஞ்சாரம் இல்லை. மேலும் 9 1/2 மணிக்கு மேல் ஒருவரும் மேல் தட்டிற்கு வர நியாயமில்லை. பெத்ஹெம்முக்குச் சிரமமாக விருந்தபடியால் கீழே படுத்துக்கொண்டான். ஆன்னி அவனருகில் உட்கார்ந்து அவன்மேற் சாய்ந்து கொண்டு தனது முகத்தை அவனது முகத்தினருகில் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆன்னி - “பெத்ஹெம் நான் உன்னை வெகுநாளாய் அறிவேனல்லவா? நீ இப்பொழுது இரகசிய போலீஸ் தலைமை உத்தியோகஸ்தராய் இருக்கிறதை எனக்குச் சொல்லக்கூடாதா என்னிடத்தில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?”

பெத்ஹெம் - “எனக்கு உன்னிடத்தில் பூர்ண நம்பிக்கை யிருக்கிறது. நான் இரகசிய போலீஸ் உத்தியோகத்தின் தலைமை வகிக்கிறேன் என்பது உனக்கு எவ்வாறு தெரியும்?”

ஆன்னி - “உன்னுடன் வந்திருக்கிறார்களே அவர்களைக் கொண்டு நான் ஊகித்தேன். உன்னுடன் வந்திருப்பவர்கள் எல்லோரும்

போக்கிரிகள். நீ தலைமை ஸ்தானத்தில் இல்லாதிருப்பின் அவர்கள் உன்னைப் பலவிதமான பாடும் படுத்தியிருப்பார்கள். நிற்க, மூன்று சக்ரவர்த்திகளும் அன்று வியன்னாவில் பேசிக்கொண்ட விஷயம் எழுதப்பெற்ற பத்திரங்களுடன் நீ லண்டனுக்குப் போவதாகவும் தெரிந்து கொண்டேன். அவ்வாறுதானே?”

இம்மொழிகள் செவிப்பட்டதும் பெத்ஹெமுக்குத் திடுக்கிட்டது. ஒரு அமெரிக்கன் பத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான் என்ற வதந்தி முக்கியமான சிலருக்கும்ட்டும் தெரிந்திருந்ததன்றி வேறு எவ்விதமான விஷயமும் வியன்னாவில் யாருக்கும் தெரியாதிருக்கையில் ஆன்னிக்குத் தான் பத்திரங்களை வைத்திருக்கும் விஷயம் தெரியவேண்டிய காரணமில்லையே? என்று அவன் எண்ணிப்பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு “என்னிடத்தில் அப்பத்திரங்கள் இருக்கின்றன என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டான்.

இப்பதிலைக்கேட்டதும் அவளுக்குச் சிறிது துணிவு உண்டாகி அமெரிக்கன் அப்பத்திரங்களை வைத்திருக்க, நீங்கள் அவனைக் கொலைசெய்து அவற்றைத் திருடிக்கொண்டது எனக்குத் தெரியும் என்றாள். பெத்ஹெம் இரகசியம் என்று எண்ணிச் செய்தகாரியங்களை யெல்லாம் ஆன்னி நன்றாக அறிந்திருப்பதைக்கண்டு அவனுக்குப் பயம் அதிகரித்தது. சரீரத்தில் ஒருவித நடுக்கம் தோன்றிற்று வாய்குளறியது. அவள் சொன்ன வார்த்தைக்கு இவன் சரிவரப் பதில் கூறமுடியவில்லை. பெத்ஹெம் இவ்வாறு பயந்துவிட்டதை ஆன்னி கவனித்துக் கொண்டாள். உடனே அவன் முகத்தைத் தடவிக்கொடுத்தாள். ஒரு முத்தமிட்டாள். “பெத்ஹெம் பயப்படாதே. இவ்விஷயம் எனக்கு மாத்திரம்தான் தெரியும். வேறு ஒருவருக்கும் தெரியாது, நான் வெளியில் சொல்லமாட்டேன். உன் பேரில் எனக்குப் பிரியம் அதிகம். என்னால் உனக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாது. உன்னுடன் வந்திருக்கிறார்களே அவர்களை மட்டும் நம்பாதே” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் இரண்டு மனிதர்கள் வாயில் சுருட்டுடன் சுமார் 15 கஜ தூரத்திற்கப்பால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டாள். கண்டதும் மெதுவாகப் பேசத் தொடங்கினாள். இவள் குரலை அவர்கள் அறியக் கூடவில்லையாகலின் அவர்கள் இவ்விருவரின் அருகாமையில்

மெல்ல நகர்ந்தார்கள்.

ஆன்னி பெத்ஹெம்மைத் தட்டி அவ்விருவரையும் சுட்டிக்காட்டி “அதோ இருக்கிறார்கள் பார் இருவர்; அவர்கள் யார் தெரியுமா? உன்னுடன் வந்திருக்கும் ஆசாமிகள் தான். அவர்களுக்கு உன்பேரில் சந்தேகமும், சிறிது பொறாமையுமுண்டு. ஹோல்வெக் என்பவன் என்னிடம் வந்து பேசுவதற்காக என் வீட்டிற்குப் பலதடவை வந்திருக்கிறான். நான் அவனை ஒரு மனிதனாக மதித்துப் பேசுவதில்லை. ஒரு நாயைப் போல் நடத்திவந்தேன். இப்படியிருக்க உன்னிடத்தில் நான் இவ்வளவு அன்பு காட்டுவதால் அவர்கள் உன்னை என்னிடத்தில் இருக்கும்படி செய்வதில் இஷ்டப்படவில்லை. நீ அவர்களைப் பற்றிக் கவனிக்கமாட்டாய் என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியும். இந்த வீணர்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு அகம்பாவம் இருக்கையில் உன்னைப்போல் உன்னத நிலைமையிலுள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கவேண்டும்?” என்று சொன்னாள்.

பெத்ஹெம் - “நீ சொல்வது சரியே. என்னிடத்தில் அந்தப் பத்திரங்களிருக்கின்றன. உனக்கும் அந்தப் பத்திரங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே, அவற்றைப் பற்றி நீ ஏன் விசாரிக்கிறாய்?”

“அவற்றில் இங்கிலாந்திற்கு விரோதமான விஷயங்கள் இருக்கின்றனவென்று எனக்குத் தெரியும். எனக்கு அப்பத்திரங்கள் மிகவும் உபயோகமானவை.” என்று ஆன்னி சொன்னாள்.

பெத்ஹெம் - “அப்பத்திரங்கள் உனக்கு உபயோகமானவையாக விருக்கலாம். நான் அவற்றை எவ்வாறு உன்னிடம் கொடுக்க முடியும்? நான் என் தேசத்து ரோகியாகவல்லவோ ஆவேன்.”

ஆன்னி - “உன்பேரில் எனக்குப் பிரியம் அதிகம். என் செலவுக்குப் போதுமான வரும்படி உனக்கு இல்லாததால்தான் கலியாணம் செய்துகொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. உனக்கு இப்பொழுது வருஷத்திற்கு 1,000 பவுன் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். நீயும் 10 வருஷமாய் உத்தியோகம் செய்து கொண்டு வருகிறாய். கையில் ஏதாவது மிச்சமுண்டா? இவ்வாறு கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் நீ எவ்வளவு நாள்தானிருக்கிறது? யோசித்துப்பார். மிகுதியாய்ப் பணம்

சம்பாதிக்கும் வழியைத் தேடு. நல்ல வியாபாரியாய் வந்துவிடும் வழியைப்பார்.”

பெத்றெறம் - “நீ சொல்வது சரியே. இவ்வேலையை விட்டுவிட்டால் எனக்கு வேறு வழியில்லையே. எனக்கு வரும் சம்பளம் எனது செலவிற்கும் போதாது. வேலையும் மிகவும் கஷ்டமாய் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் உயிரையும் இழந்துவிடும்படி நேரிடும். வியாபாரம் செய்யச் சொல்லுகிறாயே. அதற்கு வேண்டிய முதலுக்கு என்ன செய்கிறது? நீ ஏதாவது உபாயம் சொன்னால் அதன்படி நடக்கிறேன்.”

ஆன்னி - “பெத்றெறம் நீ சொல்வது சரியானதல்ல. உலகத்தில் எவ்வளவோ பணக்காரர்களைப் பார்க்கிறாயே. அவர்களில் எவ்வளவு பேர் உத்தியோகம் செய்து பணக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள்! அதைக் கவனித்தாயா? மேலும் வியாபாரம் செய்பவர்களிலும் எவ்வளவு பேர் சொந்த முதலைக்கொண்டு வியாபாரத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அவரவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்தி வந்ததால்தான் மேல் நிலமைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவனும் சரீரத்தில் திடன் இருக்கும்பொழுதே பொருளும் புகழும் சம்பாதிக்க வேண்டும். ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்து அதனை எவன் விட்டுவிடுகிறானோ, அவனுக்கு வேறு அதேமாதிரி சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென்பது நிச்சயமில்லை. அதுபோலவே நீயும் உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இதுவரையில் எவ்வளவோ சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திருக்கலாம். அவற்றைக் கவனிக்காமலிருந்திருப்பாய். அதனால்தான் நீ இவ்வாறு கஷ்டப்படுகிறாய்.”

பெத்றெறம் - “எப்படியாவது மேல் நிலமைக்கு வரவேண்டியது என்பதுதான் எனது எண்ணம். எனது நன்மையை நான் ஒருநாளும் கெடுத்துக்கொள்ளமாட்டேன்.”

ஆன்னி - “நான் ஒரு காரியம் சொல்லுகிறேன். நீ கேட்டால் உனக்கும் செளக்கியம்; எனக்கும் செளக்கியம். அதன்படி நடப்பதாயிருந்தால் நான் சொல்லுகிறேன்.”

பெத்றெறம் - “என்னால் கூடிய வரையில் நீ சொல்வதைக் கேட்க முயலுகிறேன்.”

ஆன்னி - “உன்னிடம் இப்பொழுது இருக்கும் பத்திரங்களை இங்கிலீஷ் ஒற்றரான இராபர்ட்ஸினிடம் கொடுத்துவிட்டு 25,000 பவுன் பெற்று அமெரிக்காவிற்குப் போய்விடுகிறது என்ற எண்ணத்துடன் அமெரிக்கன் எடுத்து வந்தான். அப்பத்திரங்கள் உன்னிடமிருப்பின் அவனிடமிருந்து 25,000 பவுன் வாங்கித் தருகிறேன். அதை நீ அசட்டை செய்யாது கேட்பாயாயின் அது நம்மிருவருக்கும் செளக்கியமாயிருக்கும். அதன்படி நடப்பதாக நீ ஒப்புக்கொண்டால் நான் அவனிடம் சொல்லுகின்றேன். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு நீயும் நானும் அமெரிக்காவுக்குப் போய்விடலாம். நீ இதற்குச் சம்மதித்தால் பணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

பெத்ஹெம் - “நான் எனது நாட்டிற்கு துரோகியாகவல்லவா ஆகவேண்டியிருக்கிறது. என்னுடன் வந்திருப்பவர்கள் என்னிடம் இருக்கும் பத்திரங்களை லண்டனிலுள்ள ஆஸ்டிரியத் தூதரிடம் கொடுத்துவிடும்படி கட்டாயப்படுத்துவார்கள். நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.”

ஆன்னி - “ஒன்றைச் செய்யமுடியாது என்பதே கிடையாது. ஒருவன் சிரமப்பட்டு மனதாரச் செய்து வருவானாயின் அவனுக்கு எக்காரியம்தான் பலிதமாகாது? நான் உனக்கு ஒர் உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேள். உன்னிடத்தில் பத்திரங்களடங்கிய பையைப்போல் வேறு பைகளிருக்கின் றனவல்லவா? அவற்றுள் அதே நிறையுள்ள வெற்றுக் காகிதங்களை வைத்து ஒட்டி அரக்கு முத்திரை வைத்துவிடு. உங்கள் தூதர் கேட்கும்பொழுது அதைக் கொடுத்துவிடு. அதன் வித்தியாசத்தை மற்றவர் கண்டுபிடிக்க முடியாது. உடனே நீ அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டுவிடு. நானும் உன்னுடன் வந்துவிடுகிறேன். என்ன சொல்லுகிறாய்? இந்த சமயம் தவறினால் வேறு எச்சமயம் வாய்க்குமோ. உன்னிடத்தில் எனக்கு இருக்கும் அனுதாபத்தால் இவ்வாறு சொன்னேன். உனக்கு என்பேரில் பிரியமிருந்தால் நான் சொன்னபடி செய்.”

பெத்ஹெமுக்கு இன்னது செய்வதெனத் தோன்றவில்லை. “பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு பத்திரங்களைக் கொடுத்து விட்டால் நமது நாட்டின் துரோகியாகிவிடுகிறேன். நம்மைநம்பி இருக்கிறவர்களை மோசம் செய்ததாகவும் ஆகிறது. இவ்வாறு

மோசம் செய்ததாக அவர்கள் அறிவார்களானால் என்னைக் கொலை செய்து விடுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பத்திரங்களைக் கொடுக்கா விட்டால் எப்போதும் ஏழையாகவே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவு நாள்தான் கஷ்டப்படுகிறது. இதுவரையில் கஷ்டப்படும் யாதொரு பிரயோஜனத்தையும் காணவில்லையே. இராஜாங்கத்தில் லஞ்சம் வாங்காதவர்கள் எவர்? லஞ்சத்தை வாங்கிவிட்டு அமெரிக்காவுக்கு ஓடிப்போய்விட்டால் நம்மை யார் அங்கு மோசம் செய்தவன் என்று கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள். நம்மிடத்தில் பணம் அதிகமாகிவிட்டால் நம்மிடமுள்ள எல்லாக்குற்றமும் மறைந்துவிடாதா? திடீரெனப் பணக்காரனாகி விடுவதாயினும் பணம் எவ்வழியில் கிடைத்திருக்கிறது என்று அந்நியதேசத்தில் யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? அரசர்களே தமக்கு ஏதாவது காரியம் ஆகவேண்டியதென்றால் நியாயம் இன்னதென்பதைக் கவனிக்கிறார்களா? நியாயத்தைச் செய்வதற்காகவிருக்கும் அவர்களே அவ்வாறு இருக்க நாமெல்லாம் ஏன் பயப்படவேண்டும்?" என்று பலவாறாக எண்ணலானான். கடைசியாக, சுயநலத்தைப் பாராட்டும் எண்ணமே மேலிட்டப்படியால் பத்திரங்களைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு அமெரிக்காவுக்குப் போய்விடுவது தான் நலம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆன்னியைப் பார்த்து "நீ சொன்ன விஷயங்களைப்பற்றி யோசித்துப் பார்த்தேன். நீ சொல்லியபடி நடக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ பணத்தைத் தயார் செய்து வைத்துவிடு. நான் அங்கு வந்து பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிடுகின்றேன். நீ கொடுப்பது பணமாக விருக்கக்கூடாது. எல்லாம் பாங்கு நோட்டுகளாகவே இருக்கவேண்டும். எல்லாம் இரகசியமாக விருக்கவேண்டும்." என இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த இரண்டு ஆஸ்டிரியரும் இவர்களது அருகில் வரத் தலைப்பட்டதும் இவர்களும் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். பிறகு இருவரும் எழுந்து வேறு பொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இரவில் 12 மணியானதும் தம் தம் அறைக்குப் படுக்கப் போனார்கள்.

விடியற்காலையில் சுமார் மணி 5 இருக்கலாம். லண்டன்

துறைமுகத்திற்குக் கப்பல் வந்து சேர்ந்தது. இவர்கள் தத்தம் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு கரையை யடைந்தார்கள். பெத்ஹெம் ஆன்னி யென்பவளிடம் போய் “நான் சொன்னதை மறந்து விடாதே. உனது அறைக்கு இன்று மாலை 6 மணிக்கு வருகிறேன். நோட்டை வாங்கிக்கொண்டு அமெரிக்காவுக்குச் செல்லும் அடுத்த கப்பலில் நான் தவறாமல் ஏறிவிடவேண்டும். நீ எங்கும் போய்விடாதே.” என்று இரகசியமாய்ச் சொல்லிவிட்டு மற்றவர்களிடம் போய் அவர்களுடன் ஆஸ்டிரிய தூதர் இருக்கும் இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கு ஆஸ்டிரிய தூதரைக் காணமுடியவில்லை. அவர் எடின்பரோ என்னுமிடம் போயிருப்பதாகவும், அவர் வருவதற்கு இரண்டு நாட்கள் செல்லும் என்றும் கேள்விப்பட்டான். பெத்ஹெம்முக்கு சமயம் சரியாக வாய்த்தது என்ற சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. ஆயினும். அவனது நண்பர்கள் அவனை நம்பாது அவனிடமிருக்கும் பத்திரங்களை வாங்கி ஆஸ்டிரிய தூதருடைய இரும்புப் பெட்டியில் வைவத்துவிடவேண்டுமென்று எத்தனித்தார்கள். அதற்குப் பெத்ஹெம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அப்பத்திரங்களை ஆஸ்டிரிய தூதரிடம் நேரில் கொடுப்பதாகச் சொல்லிப் பெட்டியில் வைக்க மறுத்துவிட்டான்.

ஆன்னி ஹோல்போரன் தெரு 121 நெ. வீட்டிலுள்ள தனது அறைக்குச் சென்றாள். காலை ஆகாரம் முதலியவை முடித்துக்கொண்டு சாய்ந்த நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். சுமார் பகல் 1-30 மணியிருக்கலாம். பக்கத்திலுள்ள டெலிபோன் யந்திரத்திலுள்ள மணியடித்தது. உடனே ஆன்னி அதன் அருகிற் சென்று “யார்? என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்க ‘நான் இராபர்ட்ஸ் 1 மணிக்கு லண்டன் வந்து சேர்ந்தேன். நான் அவ்விடம் 3 மணிக்கு வருகிறேன். நீ வெளியில் போகாமல் இருக்கவும்.” என்று பதில் வந்தது. “சரி, அப்படியேயாகட்டும். தவறாமல் வரவேண்டியது.” என்று பதில் சொல்லிவிட்டுத் தன்னிடத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சுமார் மணி 3 இருக்கலாம். இராபர்ட்ஸ் சொன்னபடியே 3 மணிக்கு வந்து சேர்ந்தான். இராபர்ட்ஸைக்கண்டு வரவேற்று “நாம் நினைத்தபடியே காரியங்கள் முடிவாகும் என்று நினைக்கிறேன். நீ இன்று மாலையில் 25,000 பவுன் பெறுமான பாங்கு நோட்டுடன் கடைத்தெரு முக்கூட்டுக் கருகாமையிலுள்ள விடுதிக்கு வந்துவிடு.

அவ்விடத்தில் பெத்ஹெழும் வருவான். பணத்தைக்கொடுத்துப் பத்திரங்களைப் பெற்றுப் போகலாம்” என்றான்.

“என்ன, பெத்ஹெழம் சம்மதித்தானோ? அவனை எவ்வாறு சம்மதிக்கும்படியாய்ச் செய்தாய்? நான் இராபின்ஸனின் பிரேதத்தைப் பார்த்தேன். அவன் சட்டைப்பைகளில் ஏதுங்காணப் படவில்லை. ஆகவே அந்தக் கொலையை இந்த ஆஸ்டிரியர்களே செய்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி மறு வண்டியில் புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன். நான் இதோ போய்த் தொகையைச் சேகரம் செய்யப்போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு இராபர்ட்ஸ் ஆன்னி என்பவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தான்.

3வது அதிகாரம்
முக்கூட்டுப் படுகொலை

பிற்பகல் மணி 3 இருக்கலாம். அச்சமயத்தில் 'எவ்லினும் ஜோன்ஸும்' என்று சொல்லப்பட்ட கடையிலுள்ள முதலாளிகளின் அறையில் எவ்லின் என்பவரும் ஜோன்ஸ் என்பவரும் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ இரகசியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச உத்தேசித்திருந்தார்களாகையால் ஒருவரும் அவ்வறைக்கு வரக்கூடாதென்று குமாஸ்தாக்களுக்கு கட்டளை இடப்பட்டிருந்தது. ஜோன்ஸ் எவ்லின் என்பவரைப்பார்த்து "எவ்லின் நீ செய்த புத்தியீனமான காரியத்தால் தொழிலே முறிந்துபோகுமென்று தோன்றுகிறது. இத்தொழிலானது இரண்டு தலைமுறையாக நடைபெற்று வந்தது. என் தலைமுறையில் அழிந்துபோகின்றதென்றால் எனக்கு மானக்கேடாயிருக்கிறது. நீ முன்பின் யோசிக்காமல் சரக்குகளுக்கு ஒப்பந்தம்பேசி மோசம் போய்விட்டாய். இந்த நஷ்டத்திற்கு யார் கஷ்டப்படுவது? நான் நடத்திவந்த தொழிலில் எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்படவில்லையே. நீயோ உனது அதிகாரத்திற்கு மீறி நடந்து பெரிய கஷ்டத்தை கொணர்ந்து விட்டுவிட்டாய். இனிநான் உன்னுடன் கூட்டுத் தொழில் செய்ய முடியாது. இன்று முதல் நீ விலகிக்கொள். நான் உனக்கு கொஞ்சம் பணம் தருகிறேன். எங்கேயாவது ஓடிப் பிழைத்துக்கொள். ஆப்ரிக்கா முதலிய விடங்களுக்குப் போய்விடு. பிறகு ஏதாவது உனக்கு பணம்

வேண்டியிருந்தாலும் நான் அனுப்புகிறேன். நீ இங்கு நாளையதினம் இருந்தால் உன்னைக் கடனுக்காக தொந்தரவு செய்வார்கள். உடனே புறப்பட்டுவிடு. நீ எனக்கு ஒரு விடுதலைப்பத்திரம் எழுதிக்கொடு.” என்று சொன்னான்.

எவ்லின் - “மனதாரத்தொழில் கெடவேண்டுமென்று நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதிக லாபம் வேண்டுமென்று பேராசை கொண்டது பெருநஷ்டமாகப் போயிற்று. நான் உனக்கு வீண் தொந்தரவு கொடுத்ததைப்பற்றி மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். நீ எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்தால் போதுமானது. நான் நாளையதினமே அமெரிக்காவுக்குப் போய் விடுகிறேன். நாளையதினம் யாராவது என்னைத் தேடினால் கிராமத்திற்குப் போயிருப்பதாகவும், இரண்டு நாளில் திரும்பிவந்து விடலாமென்று சொல்லிவிடு. இதோ உனக்கு விடுதலைப்பத்திரம் எழுதித்தருகிறேன். என்னால் உனக்கு உண்டான நஷ்டத்திற்கு என்னை மன்னிக்கவும்.” என்று இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜோன்ஸ் கணக்கு முடித்து விடுதலைப் பத்திரத்தை எவ்லினிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு அவனிடம் 300 பவுன் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். எவ்லின் ஜோன்ஸை விட்டுப் பிரியும்பொழுது இரவில் சுமார் 8-30 மணியிருக்கலாம். அத்தெருவிலிருந்த கடைகளெல்லாம் மூடப்பட்டிருந்தன. அம்முக்கூட்டிற்கெதிரில் ஒரு பெரிய கட்டடம் ஒன்றுண்டு. அவ்விடத்திற் கடுத்தாற்போலுள்ள ஒரு சிறிய சந்தில் விடுதி ஒன்றுண்டு. அவ்விடுதியில்தான் எவ்லின் சாப்பிடுவது வழக்கம். அன்றிரவில் 8-30 மணிக்குமேல் அவ்விடுதிக்குப் போய் எவ்லின் சாப்பிடுவதற்கு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான்.

இவ்விடுதியினருகில் தான் பெத்ஹெம் என்பவன் இராபர்ட்ஸுக்குப் பத்திரங்களைக் கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டான். இராபர்ட்ஸ் 8-30 மணிக்கெல்லாம் அம்முக்கூட்டின் கண்ணுள்ள பெரிய கட்டடத்தின் தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கையில் பெத்ஹெம் வந்தான். பெத்ஹெமும் இராபர்ட்ஸும் ஏதோ சில வார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு இராபர்ட்ஸிடமிருந்து 25,000 பவுனுக்கு நோட்டுகள் பெற்றுக்கொண்டு தன் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த பையை அவனிடம் கொடுத்தான். இராபர்ட்ஸ் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு வெகுவேகமாய் ஓடிவிட்டான்.

சில நிமிஷத்திற்கெல்லாம் பெத்ஹெம் அவ்விடுதிக்குச்சென்று மேசையருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு தனக்குக்கொஞ்சம் சாராயம் கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டுக் கையில் இருந்த நோட்டுகளை யெண்ணி யெண்ணி தோல்பையில் வைத்து மூடித் தனது சட்டையின் உட்பையில் போட்டுக்கொண்டான்.

இவன் நோட்டுகளை எண்ணியதைப் பார்க்கவே, எதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த எவ்லினுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. “நமக்கோ 20,000 பவுன் இல்லாது தொழில் முறிந்துபோகும்படி நேரிட்டிருக்கிறது. இவனோ 25,000 பவுன் வைத்திருக்கிறான். இதனை எப்படியாவது அபகரித்துக் கொண்டுவிட்டால் நாம் எங்கும் போகாமல் இங்கேயே இருந்து தொழில் செய்யலாமே. இவனுக்கு உடம்பிலும் பலம் இல்லை. இந்தத் தெருவில் ஜன நடமாட்டமும் இல்லை. இம்மூலையில் இவனிடம் இருந்து இதனைப் பிடுங்கிக்கொள்ளலாம்” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

இப்படியிருக்கையில் பெத்ஹெம் தனக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட சாராயத்தைப் பருகிவிட்டதுமல்லாமல் மேன் மேலும் அதிகமாக இரண்டு மூன்று தடவை வாங்கிப் பருகிவிட்டான். தன் இடத்தைவிட்டு வெளியே செல்ல எழுகையில் பெத்ஹெம்முக்கு சரியான ஞாபகம் இல்லை. இவன் விடுதியின் வாசற்படியைத் தாண்டியதும் இவனிடம் இருக்கும் தொகையை யடித்துப் பிடுங்கிக் கொள்வதற்காக ஏதேனும் கருவிகளகப்படுமா வென எவ்லின் நாலுபக்கத்திலும் பார்த்தான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. ஆனால் ஒரு மூலையில் ஒரு சிறிய கத்தியிருந்தது. அக்கத்தியை ஒருவருக்கும் தெரியாது எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டான். இதற்குள் பெத்ஹெம் முக்கூட்டினருகில் தள்ளாடித் தள்ளாடிச் சென்று கொண்டிருந்தான். எவ்லின் திடீரென ஓடி பெத்ஹெம்மின் முதுகில் கத்தியால் குத்தவே அவன் கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்துக் கட்டைபோல் கிடந்தான். எவ்லினுக்குத் தான் செய்தது பெரிய குற்றம் என்பதை இப்போதுதான் அறிந்தான். பயம் வந்துவிட்டது. அதன்மேல் செய்வது இன்னது எனத் தோன்றாதவனாய் ஓடத்தலைப்பட்டான். எங்கே பார்த்தாலும் தன்னை ஒருவன் பிடிக்க ஓடிவருவதாகத் தோன்றவே மதிமருண்டு ஓடினான்.

இதற்குள் மணி 11 ஆய்விட்டது. இதுவரையில் ஜோன்ஸ் தனது கடையில் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு மறுநாள் வரும் கடன் காரர்களுக்கு என்ன சொல்வது என யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒன்றும் நிலைபடாமல் ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பிறகு யோசித்துப் பார்ப்போம் என்று எண்ணிக்கொண்டு தனது கடையை சார்த்திக்கொண்டு வெளியே வந்தான். தெருவில் ஜன நடமாட்டம் இல்லை. முக்கூட்டினருகிலுள்ள விடுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். வரும் வழியில் பெத்ஹெம்முடைய பிரேதத்தின்மேல் இடறி விழுந்தான். உடனே திடுக்கிட்டு யாரையோ மிதித்துவிட்டோமே என்று எண்ணித் தன்பையிலுள்ள நெருப்புப்பெட்டியை எடுத்து ஒரு குச்சியைக் கிழித்துப்பார்த்தான். ஒருவன் கத்தியால் குத்துண்டு இறந்துக்கிடந்தான். ஆ! இதென்ன கொலை! என்று பிரமித்துப் பயந்தான். ஆயினும் தான் ஒன்றும் குற்றம் செய்யவில்லையே என்று மனதைத்திடம் செய்துகொண்டு அப்பிரேதத்தின் மேலுள்ள சட்டைப் பைகளை பரிசோதித்தான். அப்பைகளில் ஒன்றில் ஒரு தோல்பை இருக்கக்கண்டான். அப்பையைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு இன்னுமொரு நெருப்புக்குச்சியை கிழித்துப் பார்க்கையில் அதில் அநேக நோட்டுகள் இருந்தன. உடனே அவற்றை தோல்பையோடு எடுத்துக்கொண்டு தனது கடைக்குச் சென்றான். அங்கே போய் மேஜைமேலிருந்த மின்சார விளக்கை ஏற்றி ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு தோல்பையை எடுத்து அதிலிருக்கும் நோட்டுகளை யெல்லாம் மேஜைமேல் எடுத்து வைத்து ஒவ்வொன்றாய் எண்ணிப்பார்த்தான். 500 பவுன் நோட்டுகளாய் 50 நோட்டுகளைக் கண்டான். 50 நோட்டுகளும் சரியான நோட்டுகளாவென்று முன்னும் பின்னுமாகத்திரும்பிப் பார்த்தும் குற்றம் ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எல்லாம் புதிய நோட்டுகளாகவே யிருந்தன. இறந்த மனிதன் யார் என்ற விபரம் அப்பையினின்றும் தெரியவில்லை. மேஜையின்மேல் நோட்டுகளையும் தோல்பையையும் வைத்துவிட்டு 'இறந்தவன் யாரோ! இப்பணம் யாருடையதோ? இவன் இவ்வாறு கொலை செய்யப்படுவதற்குக் காரணம் பணமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆயினும் கொலை செய்தவன் பணத்தை எடுத்துப் போகவில்லையே. என்ன காரணம்? இதை யோசிக்கப் பணத்திற்காகக்கொலை நடத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே.

ஆனால் ஒன்று. இப்பணம் நமது சமயத்திற்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதை நாம் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு நாளையதினத்தில் நமது நாணயத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவிட்டால் அதன் பிறகு நமக்கு கவலையில்லையே என்று எண்ணிக்கொண்டு தனது இருப்புப் பெட்டியைத்திறந்து நோட்டுகளை தோல்பையுடன் வைத்துவிட்டான். அன்றிரவில் ஜோன்ஸ் ஓரிடத்திற்கும் புறப்படவில்லை. தனது அறையிலேயே படுத்துக்கொண்டான்.

பொழுது விடிந்தது. முக்கூட்டினருகில் ஒரு பிரேதம் கிடப்பதைப் பார்த்த ஜனங்கள் அவ்விடத்தில் நின்று கூடினார்கள். பிரேதத்தை எடுத்துப் பொதுவிடத்தில் வைத்து அதனை யாராவது இன்னாரென வெளிப்படுத்துவதற்காக வெகுநேரம் வரையில் அடக்கம் செய்யாது வைத்திருந்தார்கள். மேலும் லண்டன் நகரில் பிரசுரிக்கப்படும் வர்த்தமான பத்திரிகைகளில் 'கடைத் தெரு முக்கூட்டுப்படுகொலை' என்று பெரிய எழுத்துக்களில் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அன்று முழுவதும் பிணம்; இன்னார் என்று நிரூபிப்பார் யாருமில்லாததினால் அதனை அடக்கம் செய்துவிட்டார்கள்.

ஜோன்ஸ் அன்று காலையில் தனது அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒரு வர்த்தமானப்பத்திரிகையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். முக்கூட்டுப்படுகொலை விஷயமாய் என்னென்ன விபரங்கள் வந்திருக்கின்றன வென்று அறியவெண்ணி அப்பக்கத்தை எடுத்துப் படித்துப்பார்த்ததில் பிணம் இன்னார் என்று தெரியவில்லை யென்றும், கொலை செய்யப்பட்ட காரணம் இன்னதெனக் கண்டு பிடிக்கக் கூடவில்லை யென்றும், அறிந்துகொண்டான். பயம் கொஞ்சம் நீங்கியது. இவ்வாறு வெளிப்பட்ட விபரத்தில் தோல்பையைப்பற்றியும், அதிலிருந்த 25,000 பவுன் நோட்டுகளைப்பற்றியும் யாதொரு விவரமும் வெளிப்படாததால் தன்னை யொன்றும் பாதிக்காது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். காலையில் சுமார் 9 மணிக்குக் காலையாகாரம் முடித்துக்கொண்டு இருப்புப்பெட்டியிலிருந்து தோல்பையை நோட்டுகளுடன் எடுத்துக்கொண்டுத் தன் பாங்கரிடம் சென்று "அப்பா இன்றைய வட்டி விபரம் எவ்விதமாக விருக்கிறது? எனக்குக் கொஞ்சம் பணம் வேண்டியிருக்கிறது. தகுந்த ஈட்டின் பேரில் பணம் கொடுக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

இந்தப் பாங்கர் ஜோன்ஸ் என்பவனிடத்தில் பற்று வரவு செய்துவந்திருந்தபோதிலும், சில காலமாய் அவன் பங்காளியின் முட்டாள்தனமான காரியத்தால் கடை முறியும் நிலமையில் இருப்பதாகத்தெரிந்து கடன்கொடுப்பதை நிறுத்தியிருந்தான். இவன் இப்பொழுது கடன் வேண்டுமென்று கேட்டதும் “கடனா வேண்டும்?” என இழுத்துச்சொல்ல, ஜோன்ஸ், “ஆம் அய்யா தகுந்த ஈட்டின் பேரில்.”

பாங்கர் - “உன்னிடத்தில் ஈடு கொடுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

ஜோன்ஸ் - “நான் கொடுக்கக்கூடிய ஈட்டைப்போல் ஒருவரும் உனக்கு கொடுத்திருக்க மாட்டார்கள். அதனை நீ கேவலமாக நினைக்கக் கூடாது.” என்று சொல்லித் தன்னிடமிருந்த 25,000 பவுன் நோட்டுகளை பாங்கருடைய மேஜையின்மேல் வைத்தான். பாங்கருக்கு இவ்வளவு நோட்டுகளைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டு “நீ இந்த நோட்டுகளை ஈடு கொடுத்துக் கடன் வாங்கவேண்டிய அவசியமில்லையே. நோட்டுகளை நான் உனது கணக்கில் வரவு வைத்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ கேட்கும்போது பணம் கொடுக்கிறேன்.” என்று பாங்கர் சொன்னான்.

ஜோன்ஸ் - “அந்தப் பணம் எனதல்ல. நீ அதனைக் கணக்கில் வரவு வைக்கக்கூடாது. இப்பணத்தை ஈடாக வைத்துக்கொண்டு 20,000 பவுன் வரையில் கடன் கொடுக்கக்கூடாதா? நீ கொடுக்கமுடியாதென்று சொல்லி விட்டால் வேறு பாங்கரிடம் தொகை வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.”

பாங்கர் - “உனக்குப் பணம் கொடுப்பதற்கு யாதொரு ஆட்சேபனையுமில்லை. ஆனால் இந்த நோட்டுகளை கணக்கில் வரவு வைத்துக்கொள்வதில் உனக்குத் தடை என்னவிருக்கிறது?...”

ஜோன்ஸ் - “இந்த நோட்டுகள் எனக்குச் சொந்தமானவை யல்லவென்று நான் சொன்னேனே. அதனால் எனக்கு அவற்றை அடகு வைப்பதற்கு பாத்தியமிருக்கிறதா என்று சந்தேகப்படுகிறாய் போலும். இந்நோட்டுகளை வைத்து நான் காப்பாற்றிச் சுவான்தாரன் கையில் கொடுக்கும் வரையில் எனக்கு அதில் பாத்தியம் இருக்கிறது.”

பாங்கர் - “சரி. நீ சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். இந்த நோட்டுகளை ஜாமீனாகக்கொண்டு, உனக்கு 20,000 பவுன் வரையில் தொகை கொடுத்துவரத் தயார். இன்னும் ஏதாவது வேண்டியதுண்டா?”

ஜோன்ஸ் - “எனக்கு ஆகவேண்டியகாரியம் வேறு ஒன்றுமில்லை. நான் என் கடைக்குப் போகவேண்டும்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னிடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு கடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இவன் தொழில் முறிந்துபோய் விடும் எண்ணிக்கொண்டிருந்த பற்று வரவு ஆசாமிகள் எல்லோரும் இவனைப் பணம் கேட்க வந்தார்கள். இவனோ தன்னைப் பணம் கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் தனது பாங்கின்பேரில் செக் எழுதிக்கொடுத்துவந்தான். இதைக் கேள்வியுற்ற மற்றக் கடன்காரர்கள் இவனைப் பணம் கேட்பதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். தான் கொடுக்க வேண்டியதாகக் கணக்கிட்டிருந்த தொகையில் பாதித் தொகைதான் செலவாயின. இவனிடத்தில் ஜனங்களுக்கு பழையபடி நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது. தொழிலும் வழக்கம் போல் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

பிற்பகல் சுமார் மணி 3-30 இருக்கலாம். ஒரு பையன் கையும் கடுதாசியுமாக ஜோன்னை கடையில் வந்து தேடினான். பையனை உள்ளே வரவழைத்து, “நீ யார்? எங்கே வந்தாய்?” என்று ஜோன்ஸ் கேட்டதற்கு “நான் மேரி அம்மாளின் வேலைக்காரன். தங்களிடம் இக்கடிதத்தை கொடுக்கும்படியாக சொன்னான்; வேறு விசேஷம் தெரியாது” என்று பதில் சொன்னான். ஜோன்ஸுக்கு மேரியென்பவள் யார், எதற்காக தனக்குக்கடிதம் எழுதினாள் என்ற விவரம் தெரியவில்லை. ஆயினும் கடிதத்தை வாங்கி அக்கடிதம் தனக்குத்தான் வந்திருக்கிறது என்ற விபரத்தை அறிந்துகொண்டு அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

என் அன்பிற்குரிய ஜோன்ஸ்,

நான் வால்டன் தெருவில் 11 நெ. வீட்டில் இருக்கிறேன். நீ உடனே என்னை வந்து பார்க்கவும், தவறக்கூடாது.

- எவ்லின்.

இக்கடிதத்தைப் பார்த்ததும் ஜோன்ஸுக்குத் திடுக்கிட்டது. எவ்வளவு அமெரிக்காவுக்குப் புறப்படுவதாகச் சொல்லிப்போனவன் ஏன் இன்னும் அங்கு போகவில்லை என்று சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டு வந்த பையனைப் பார்த்து “இன்னும் 1 மணிநேரத்தில் நான் அங்கு வருகிறேன் என்று சொல்லவும்.” என்று பதில் சொல்லியனுப்பிவிட்டான். உடனே தன் கடைக்கணக்குகளை யெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு 4.15 3மணிக்கெல்லாம் ஒரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வால்டன் தெருவில் 11 நெ. வீட்டிற்குச் சென்றான். இவனது வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமாய்த் தெரு வாசற்படியில் மேரி என்பவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். இவனைக்கண்டதும் அவள் வந்தனம் செய்து வரவேற்று “நீங்கள் தானா ஜோன்ஸ்?” யென்று கேட்க அவனும் “ஆம், எவ்வளவு எங்கேயிருக்கிறான்?” என்று பதில் கேட்டான். அவனை அழைத்துப்போய் மாடியில்விட அங்கே எவ்வளவு; அலங்கோலமாய்ப்படுத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். உடனே எவ்வளவு அருகிற்சென்று “எவ்வளவு எவ்வளவு” என்று கூப்பிடவே அவன் “நீ யார்? உன்னையார் இங்கு வரச்சொன்னது? போ போ” என்றுகத்திக்கொண்டு தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டான்.

ஜோன்ஸ் மேரியைப் பார்த்து “இவன் இங்கே எப்பொழுது வந்தான்? இவனுக்கு என்ன உடம்புக்கு? நீ யார்?” என்று கேட்டான்.

மேரி - “எவ்வளவு எனக்கு அண்ணன் முறை யாவான்.”

ஜோன்ஸ் - “அவன் என்னிடத்தில் வெகு நாள் பழகியிருந்தபோதிலும் தனக்கு தங்கை இவ்வளவுதிலிருப்பதாகச் சொல்லவில்லையே!”

மேரி- “அவன் தகப்பனார் இறந்த பிறகு அவன் இங்கு வருவதேயில்லை. என் தாய் ஒரு கைம்பெண். அவள் எவ்வளவு தகப்பனாருக்கு இரண்டாந்தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டாள். அதனால் தான் ஒருவருக்கொருவர் அவ்வளவு அன்னியோன் னியமில்லை. மேலும் நேற்றிரவில் சுமார் 12 மணிக்கு இங்கே வந்து கதவைத் தட்டினான். நான் இப்பெரிய வீட்டில் தனிமையாகத்தான் இருந்து வருகிறேன். இவன் கதவைத் தட்டினதும் யார் என்று சன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். “நான் தான் எவ்வளவு. கதவைத்திற” வென்று கத்தினான். நான் கதவைத் திறந்ததும் வெகு வேகமாய் ஓடிவந்து படுத்துக்கொண்டு “கதவைச் சாத்திவிடு. ஒருவரும் இங்கு வராமல்

பார்த்துக்கொள்” என்று சொன்னான். சரிவர சாப்பிடவுமில்லை. தெருவில் ஏதாவது வண்டிச் சப்தம், மனிதருடைய நடமாட்டம் முதலியன காதில் விழுந்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழ ஆரம்பிக்கிறான். சில சமயங்களில் நான் பெரிய பாபத்தைச் செய்துவிட்டேன். என் செய்வேன். என்று பிதற்றுகிறான். சில சமயங்களில் போலீஸ்காரன் வருகிறானே என்று அழுகிறான். ஏன் இவ்வாறு பிதற்றுகிறாய் என்று கேட்டால் “நான் பெரிய தப்பிதம் செய்துவிட்டேன் - உன்னிடம் சொல்லக்கூடாது” என்கிறான். சிற்சில சமயங்களில் சுயபுத்தி வருகிறது. அவ்வாறு வந்த சமயத்தில் தான் உனக்குக் கடிதம் எழுதினான். இப்பொழுது உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது? என்று கேட்கிறான்.”

ஜோன்ஸ்- “இருக்கட்டும். நான் ஒரு வைத்தியரை அழைத்து வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அருகிலிருந்த ஒரு வைத்தியரை அழைத்து வந்து காட்ட அவர் எவ்வினுக்கு யாதொரு வியாதியுமில்லையென்றும், ஏதோ பயத்தினால் அவ்வாறு பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும், மருந்து ஒன்றும் வேண்டியதில்லை யென்றும், அவன் நன்றாயத் தூங்க வேண்டியது அவசியமென்றும் சொல்லிப்போனார்.

வைத்தியர் வெளியே சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சுயபுத்தி வந்து ஜோன்னை அருகிலழைத்து “நீ எப்பொழுது வந்தாய்? நான் உன்னிடம் ஒரு இரகசியம் பேசவேண்டியிருக்கிறது” என்று எவ்வின சொன்னான்.

ஜோன்ஸ் - “நான் இங்கு வந்து 1 மணி நேரத்திற்கு மேலாகிறது. ஏன் இவ்வாறு உளறிக்கொண்டிருக்கிறாய்? உனக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை என்னிடத்தில் சொன்னால் நான் செய்கிறேன்.”

எவ்வின - “நான் தென்அமெரிக்காவுக்குப் போவதற்காக உன்னிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வந்தேனல்லவா? நேராக நமது கடைக்கெதிரிலுள்ள விடுதிக்குச் சாப்பிடப் போனேன். அப்பொழுது அங்கு ஒருவருமில்லை. யாரோ ஒருவன் எனக்கெதிரில் வந்து உட்கார்ந்தான். அவனை கண்டால் ஆஸ்டிரியன் மாதிரியாக விருந்தது. அவன் கையில் 25,000 பவுனுக்கு நோட்டுகள் இருந்தன. அவன் புறப்பட்ட இரண்டு நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் நானும் விடுதியை விட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டேன். எனக்கு பயமாகவிருக்கிறது, அவன்

கொலை செய்யப்பட்டதாக வெளியாயிருக்கிறது. பணம் இருந்ததாக ஒருவரும் சொல்லவேயில்லையே? அதைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டால் பயமாகவிருக்கிறது. நான் அச்சமயத்தில் அங்கு இருந்தபடியால் என்பேரில் யாராவது சந்தேகப்படுவார்களோவென்று நான் வெளிப்படப் பயப்படுகிறேன். என் சட்டையும் மற்றுமுள்ளத் துணிமணிகளும் எனது அறையில் இருக்கின்றன. நான் அங்கே போகமாட்டேன். என்னை யாராவது அங்கே தேடுவார்கள். எனக்குத் துணிமணிகள் வேண்டுவது அவசியம். நீ ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். நான் உனக்கு எவ்வளவோ விதத்தில் நஷ்டம் உண்டாக்கியிருந்த போதிலும் நீ பொறுத்தருளவேண்டும்.”

ஜோன்ஸ் - “உனது அறைக்கு போய் உனது துணிமணிகளை எடுத்து வருகிறேன். இதற்காக ஏன் வருத்தப்படவேண்டும்?”

எவ்லின்- “ஐயோ! நீ அங்கே போகக் கூடாது. நீ அங்குபோனால் உன்னைப்பற்றியும் சந்தேகிப்பார்கள். அதிகத் தொந்தரவுகள் ஏற்பட்டுவிடும்.”

ஜோன்ஸ் - “சரி. நான் அங்கேபோகவில்லை. உனக்கு வேண்டியவற்றைப் புதிதாகத் தயார் செய்து வருகிறேன். நீ நாளையதினம் காலையில் ப்ரிஸ்டலுக்குச் சென்றுவிட்டால் அங்கிருந்து அமெரிக்காவுக்குப்போய்விடலாம்.” என்று சொல்லிவிட்டுக் கடைத்தெருவிற்குப் புறப்பட்டு இவனது பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய பெரிய பெட்டி ஒன்றும் கால்சட்டை கைச்சட்டை, தலைக்கு வேண்டிய டொப்பியும் வாங்கி அப்பெட்டியில் வைத்துக் கொணர்ந்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு “நீ இன்று இரவில் புறப்படும் வண்டியில் ப்ரிஸ்டலுக்குப் புறப்பட்டுப்போய் வா. நீ அமெரிக்காவுக்குச் போய்ச் சேருகிறவரையிலும் குடிப்பதை நிறுத்திவிடு. இல்லாவிட்டால். ஏதாவது பிதற்றி உனக்குக் கேட்டை விளைவித்துக் கொண்டுவிடுவாய். நீ அங்கு போய்ச் சேர்ந்ததும் எனக்குத் தந்தியனுப்பு. பணம் கொஞ்சம் அனுப்புகிறேன். பெயரையும் மாற்றிக்கொண்டுவிடு. நீ இனி பயப்படவேண்டாம். வேண்டிய உதவியை நான் செய்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

எவ்லின் - “அப்படியே செய்கிறேன். சரி, நீ செய்த பேருதவிக்கு

நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்” என்றான். இதனிடையில் ஜோன்ஸுக்கு மேரி என்பவள் பேரில் பிரியம் விழுந்தது. அவளுக்கும் இவன் பேரில் பிரியம் முண்டாயிற்று. “மேரி நீ இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று ஜோன்ஸ் கெட்டான். நான் அடுத்த தெருவிலிருக்கும் நாடக சாலையில் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். மாதம் 1க்கு 10 பவுன் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். நீங்கள் நாடகசாலைக்கு வருவதில்லை பொலிருக்கிறது.”

ஜோன்ஸ் - “நான் நாடகத்திற்கு அடிக்கடி போவதில்லை. அவசியம் ஏற்பட்டால் போவதுண்டு.”

மேரி - “நான் நாளையதினம் நாடகத்திற்குப் போவதற்கு முன் உங்களை வந்து பார்த்து அழைத்துச் செல்லுகிறேன். நீங்கள் வரவேண்டியது அவசியம்.”

ஜோன்ஸ் - “அப்படியே செய்கிறேன். நீ எப்பொழுது நாடகத்திற்குப் போவது வழக்கம்?”

மேரி - “மாலை 6 மணிக்குப் போய் 10மணிக்கெல்லாம் திரும்பிவிடலாம்.”

ஜோன்ஸ் - “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு இருவரிடத்திலும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தனது கடைக்குப் புறப்படான். அப்பொழுது எவ்லின் ஜோன்ஸைப் பார்த்து “நாளையதினம் யாராவது வந்து தேடினால் நான் பர்மிங்ஹாமுக்குப் போயிருப்பதாகவும் 4, 5 நாளில் திரும்பி விடுவதாகவும் சொல்லவும். வேறு நான் அமெரிக்காவுக்குப்போய் விட்டதாகச்சொல்லாதே.” என்று சொன்னான்.

ஜோன்ஸ் - “சரி எனக்குத் தெரியும். உன் பேரில் ஒருவரும் சந்தேகப்படாமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டுத் தனது அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். பகல் முழுதும் அதிக வேலை செய்து வந்ததால் அவனுக்குத் தூக்கம் வந்தது. நன்றாய்த் தூங்கினான். மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. அதிகாலையில் எழுந்து தனது வேலைகளைச்செய்ய ஆரம்பிக்கு முன்னர் அவ்வூர் வர்த்தமானப்

பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் கொலையைப் பற்றி யாதொரு விபரமும் புதியதாக வர வில்லை. அதனால் அவன் திருப்தியடைந்தான். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் யாரோ ஒருவன் வந்து “எவ்வின் என்பவர் எங்கே?” என்று ஜோன்னை கேட்டான். அவன் “தொழில் விஷயமாய்ப் பர்மிங்ஹாம் போயிருக்கிறார். திரும்பி வருவதற்கு 4, 5 நாள் பிடிக்கலாம். நீங்கள் ஏன் அவரைத்தேடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்க, அவன் “எனக்கும் அவருக்குமுள்ள ஒரு இரகசியத்தைப்பற்றி பேசவேண்டியிருக்கிறது. அதனை உம்மிடம் சொல்லமுடியாது” என்று சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இன்னுமொருவன் வந்தான். அவனுக்கும் அதே பதிலைச்சொல்லி ஜோன்ஸ் அனுப்பி விட்டான்.

ஒரு மணிநேரத்திற்கெல்லாம், முக்கூட்டின் அருகாமையிலுள்ள விடுதியின் வேலைக்காரனான டேவிட் என்பவன் வந்தான். அவன் ஜோன்ஸிடம் வந்து “அய்யா எவ்வின் எங்கே? ஊரில் தான் இருக்கிறாரா?” என்று கேட்டான்.

ஜோன்ஸ் - “அவர் ஊரில் இல்லை. பர்மிங்ஹாமுக்குப் போயிருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளில் வரலாம். நீ ஏன் தேடுகிறாய்?”

டேவிட் - “நான் அவரைச் சில விஷயங்கள் கேட்க விரும்புகிறேன். அவ்விஷயங்கள் அவருக்கு மிகவும் முக்கியமானது. மேலும் அவசர விஷயம்.”

ஜோன்ஸ் - “அப்படியானால் நீ என்னிடத்தில் சொன்னால் நான் அதனைச் செய்து முடித்து வைக்கிறேன். நீ என்னிடத்தில் பயப்படாமல் சொல்லலாம். அவனது காரியங்களை என்னை இங்கிருந்து பார்த்து வரும்படியாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.”

டேவிட் - “எனது காரியம் பிறரைக் கொண்டு நடத்தக்கூடிய காரியமல்லவே. நான் உங்களிடம் எவ்வாறு சொல்லுவது?”

ஜோன்ஸ் - “பாதகமில்லை, அவனது இரகசியமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ அதனை மறைத்துவைப்பதினால் உனக்குப் பிரயோஜனம் ஏதாவதுண்டோ? என்னிடத்தில் ஏன் சொல்வதற்குத் தயங்குகிறாய்?”

டேவிட் - “உமக்கும் அவ்விஷயம் தெரிந்திருப்பது நலம். நமது விடுதிக்கெதிரில் ஒருவன் கொலையுண்டு கிடந்தானே, அவன் யாரென்பது தெரியுமா?”

ஜோன்ஸ் - “தெரியாது, பத்திரிகைகளில் அதைப்பற்றி ஒருவிபரமும் சொல்லவில்லையே?”

டேவிட் - “அவன் ஒரு ஆஸ்டிரியன் போலிருக்கிறது. யார் எதற்காக கொலை செய்தார்கள் என்ற விஷயம் தெரியுமா?”

ஜோன்ஸ் - “அவ்விஷயம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. உனக்குத் தெரிந்திருந்தால் சொல்.” டேவிட் - “உமது பாகஸ்தரான எவ்லின்தான் கொலை செய்திருக்கவேண்டும். இறந்தவனிடத்தில் 25000 பவுன் நோட்டுகள் இருந்தன. அதற்காகத்தான் கொலை நடந்தது. எவ்லின் அப்பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளாதிருந்தால் இறந்தவனிடத்தில் அப்பணம் இருந்திருக்க வேண்டும்.”

ஜோன்ஸீக்குத் திடுக்கிட்டது. “பணம் இருந்த விஷயம் எனக்கும் எவ்லினுக்குமட்டுந்தான் தெரிந்தது.” என்று நான் எண்ணியிருந்தது தவறு. அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் போலிருக்கிறதே. ஆயினும் இன்னமும் இவனை விசாரிப்போம்.” என்று எண்ணிக்கொண்டு “டேவிட் நீசொல்வது புதுமையாக விருக்கிறது. எவ்லின் கொலை செய்தான் என்று எவ்வாறு தெரியும்? மேலும் இறந்தவனிடத்தில் பணம் இருந்ததென்றும் அப்பணத்திற்காக எவ்லின் தான் கொலை செய்தான் என்றும் உனக்கு எவ்வாறு தெரியும்? அவ்விஷயங்கள் உனக்கு நன்றாய்த்தெரிந்திருந்தால் ஏன் போலீசாரிடம் தெரியப்படுத்தக் கூடாது?”

டேவிட் - “கொலை நடந்த இரவில் எவ்லின் 8.30 மணிக்கு விடுதிக்குச் சாப்பிடவந்தான். அச்சமயத்தில் இறந்தவனும் வந்திருந்தான். வேறு ஒருவரும் விடுதியில் இல்லை. நான் இவர்கள் கேட்டதைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தேன். அச்சமயத்தில் இறந்தவன் கையிலிருந்து 25,000 பவுன் நோட்டுகளை மேஜையின்மேல் வைத்து எண்ணிக் கொண்டிருந்ததை வெகு ஆவலுடன் எவ்லின் பார்த்துக் கொண்டேருந்தான். சிறிது நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் அந்த ஆஸ்டிரியன் வெளியே போனான். அவனுடன் இவனும் போனான்.

மறுநாட் காலையில் இவன் பிணமாகக் கிடந்தான்.”

ஜோன்ஸ் - “எவ்லினுக்கு இறந்தவன் பணம் வைத்திருந்தது தெரியும் என்றவரையில் தெரிந்தது. அவன்தான் கொன்றான் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

டேவிட் - “இறந்தவன் மார்பில் ஒரு கத்தியிருந்தது தெரியுமா? அது என் கத்தி. எவ்லின் உட்காந்திருந்தவிட த்துக்கருகாமையில் அதனை வைத்திருந்தேன். இவர்கள் எழுந்து போன இரண்டுமூன்று நிமிஷத்திற்கெல்லாம் கத்தியைத் தேடிப்பார்த்தேன். அகப்படவில்லை. மறுநாட்காலையில் கத்தியிருந்தவிடம் தெரிந்தது. இவ்விஷயத்தைப் போலீஸ்காரரிடம் சொல்லுவதினால் எனக்கு யாதொரு பிரயோஜனமும் ஏற்படாதாகையால்நான் சொல்லவில்லை. இப்பொழுதாவது இன்னார் கொன்றது என்பது நிச்சயமாயிற்று?”

ஜோன்ஸ் - “நீ நல்ல காரியம் செய்தாய். போலீஸ்காரரிடம் சொல்லாதிருந்தது நலம். உனக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்? இவ்விஷயங்கள் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அன்றிரவு என்னைவிட்டுப்போன பிறகு நான் எவ்லினைப் பார்க்கவில்லை. உனக்கு வேண்டியதைச் சொல். நான் செய்கிறேன்?”

டேவிட் - “எவ்லின் ஒரே நாளில் பணக்காரனாகி விட்டான். நான் மாதம் 3 பவுன் சம்பளத்தில் கஷ்டப்படுகிறேன். உங்கள் இஷ்டம்போல் செய்யவும்.”

ஜோன்ஸ் - “அப்படியானால் நான் சொல்வதைக் கேள். 500 பவுன் தருகிறேன். ஒருவரிடத்திலும் சொல்லாதே. இரகசியமாக வைத்துக்கொள்.”

டேவிட் - “சரிதான். நான் இதுவரையில் ஏழையாகவிருந்து வந்தேன். என்னிடத்தில் ஒரே தடவையில் 500 பவுனையாராவது கண்டுவிட்டால் என்கதி அதோகதிதான். வேறு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் ஒரே நாளில் பணக்காரனானதாகத் தெரியக்கூடாது.”

ஜோன்ஸ் - “நான் உனக்கு எந்தவழியாவது செய்து உதவிபுரிகிறேன். நீ நாளைதினம் வா. ஜாக்கிரதையாகவிரு.”

டேவிட் - “சரி, நாளையதினம் வருகிறேன்.”

ஜோன்ஸ் பிறகு தனது காலையாகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தொழிலைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். அன்று மாலையில் மேரி நாடகசாலைக்குக் கூப்பிடவரும்பொழுது தானும் போக வேண்டுமென்று எண்ணி அதற்கும் தகுந்தபடி தன் வேலைகளைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு வந்தான். பகல் முழுதும் யாதொரு விசேஷ சம்பவமும் ஏற்படவில்லை.

4வது அதிகாரம்

இராபர்ட்ஸ் மோசம் போனது

இராபர்ட்ஸ் பெத்ஹெம்மிடம் 25,000 பவுன் கொடுத்து அவனிடமிருந்த பையைப்பெற்றுக் கொண்டு வெகுவேகமாய் அந்நிய மந்திரியான பானர்மான் வீட்டிற்குச் சென்றான். அப்பொழுதுதான் அவர் வெளியிலிருந்து வந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார். அவர் இராபர்ட்ஸைக் கண்டதும், “வாரும் இராபர்ட்ஸ், என்ன விசேஷம் ஏதாவது செய்தியுண்டா?” என்று கேட்டார்.

இராபர்ட்ஸ் - “ஒரு இரகசியமான விஷயத்தைப்பற்றிய சில காகிதங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. அதற்காகத்தான் நான் இன்று காலையில் 25,000 பவுன் வாங்கிக் கொண்டு சென்றேன். இப்பொழுதுதான் காகிதங்கள் அகப்பட்டன. அவற்றைப் பிரித்துக்கூடப் பார்க்காமல் தங்களிடம் கொண்ட வந்திருக்கிறேன்.”

பானர்மான் - “அந்தக் காகிதங்களைப் பார்ப்போம் வாரும்.” என்று இராபர்ட்ஸை அழைத்துக் கொண்டு தனது அறைக்குட் சென்றார். அங்கு பானர்மானும் இராபர்ட்ஸும் சேர்ந்ததும் இராபர்ட்ஸ் தனது சட்டைப்பையினின்று அப்பத்திரப்பையை எடுத்துக்கொடுத்தான். மந்திரி அதனை வெகு சந்தோஷத்துடன் வாங்கிப்பார்த்து விட்டுப் பையைக்கிழித்தார். அதினின்றும் வெற்றுக்காகிதங்கள் வெளிவந்தன. இவற்றைப் பார்த்ததும் இவ்விருவரும் திடுக்கிட்டார்கள் சிறிதுநேரம் ஒன்றும் பேசாமல் அக்காகிதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பானர்மான் இராபர்ட்ஸைப்பார்த்து “இதைத்தானா 25,000 பவுன் கொடுத்து வாங்கினாய்?” என்று கேட்டார்.

இராபர்ட்ஸ் - “அய்யா அந்த 25,000 பவுனுக்கும் நான் ஜவாப்தாரி - அதனை நான் திரும்பக்கொடுத்து விடுகிறேன்.”

பானர்மான் - “நான் பண நஷ்டத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பணம் போனால் போகட்டும். நீ நமது நாட்டிற்காக எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு உழைத்து வந்திருக்கிறாய். பணம் போனது பிரமாதமல்ல. நான் சொன்னதை விகற்பமாக எண்ணவேண்டாம். நீ பணத்தைக் கொடுத்து இவற்றை வாங்கும்பொழுது பிரித்துப் பார்த்து வாங்கியிருக்கவேண்டும். இவ்விதமான காரியங்களில் ஒன்றையும் முழுதும் நம்பி விடக்கூடாது. போனது போகட்டும். அதைரியப்பட வேண்டாம்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நான் வாங்கும்பொழுது இவற்றைப் பிரித்துப் பார்க்கக்கூடவில்லை. இதைக் கொணர்ந்த ஆஸ்டிரியனுடன் வேறு இரண்டு ஆஸ்டிரியர்களும் வந்திருந்தார்கள் அவர்களுக்கு இவன்பேரில் சந்தேகம். இவன் போகுமிடமெல்லாம் அவர்கள் தேடி வந்தார்கள். ஆகவே நான் அங்கு தங்கக்கூடவில்லை. மேலும் அவனை நான் வேறு வழிகளால் இக்காரியத்தைச் செய்யும்படித் தூண்டியிருக்கிறேன். அவன் என்னை மோசம் செய்திருக்க மாட்டான். தனது நாட்டுத் தூதரிடம் கொடுப்பதற்காக வெற்றுக்காகிதங்களடங்கிய பை ஒன்று வைத்திருப்பதாகச் சொன்னான். தவறுதலாய் சரியான பையை வைத்துக்கொண்டு இதனை என்னிடம் கொடுத்திருக்கலாம். நான் போய் சரியான பையைக் கொண்டுவருகிறேன்.” என இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு உடனே அம்முகூட்டின் அருகில் வந்தான். வந்தவிடத்தில் ஒருவரையும் காணவில்லை. விடுதியில் யாராவது இருக்கிறார்களாவென்று பார்க்க அவ்விடம் சென்றான். வழியில் ஒரு பிரேதம் காலில் மிதிபட்டது. உடனே நெருப்புக்குச்சியை எடுத்துக் கிழித்துப் பார்த்தான். நோக்கும்பொழுது வேறு சில நெருப்புக்குச்சிகள் கிழிக்கப்பட்டு அருகில் கிடந்ததைக் கண்டான் பெத் ஹெம்மே கொலை செய்யப்பட்டிருப்பதாக அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டான். பிரேதத்தின் மேலுள்ள எல்லா சட்டைப் பைகளையும் சோதித்துப்பார்த்தான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அக்கம்பக்கங்களை உற்று நோக்கினான். நோக்கும் போது எல்லாக்கடைகளும் மூடப்பட்டிருந்தன. ஆனால் எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ் என்று பெயர் போடப்பட்ட

கடையில் மாத்திரம் உள்ளே விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டான். அவ்விவரங்களை யெல்லாம் ஒரு கைப்புஸ்தகத்தில் குறித்துக்கொண்டு ஹோல்போரன் தெருவில் ஆன்னியிருந்த வீட்டிற்குச்சென்றான். மணி 1 ஆயிற்று. அவள் அப்பொழுதுதான் நாடகசாலையினின்றும் வந்தாள். வந்ததும் “இராபர்ட்ஸ் என்ன விசேஷம் காரியம் முடிந்ததா?” வென்று கேட்டாள்.

இராபர்ட்ஸ் - “சொல்லுகிறேன். வா” வென்று அவள் அறைக்கு அழைத்துச்சென்றான். இராபர்ட்ஸ் ஏதோ ஒருவாறு முகமாற்றமடைந்திருந்ததோடு நடந்த காரியத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷமாகச் சொல்லாததால் ஆன்னி பயந்தாள். அறைக்குச் சென்று நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொன்னான். பெத்ஹெம் மோசம் செய்துவிட்டானோவென்று சந்தேகம் அவளுக்குத் தோன்றியது. “இராபர்ட்ஸ், அவன் மோசம் செய்தவனாகவிருக்கும்பட்சத்தில் அங்குக் கொலை செய்யப்படவேண்டிய காரணமில்லையே? அவனைக் கொலை செய்யாதிருந்தால் அவனிடத்தில் இருந்த பணத்திற்காக யாராவது கொலை செய்திருக்கவேண்டும் பணத்திற்காகக் கொலை செய்திருப்பின் நமக்கு வேண்டிய பத்திரங்களும் அவர்களிடத்தேயிருக்க வேண்டும். ஆகவே காலையில் அக்கொலையைப் பற்றி யார் என்ன சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று கவனிப்போம். கொலை செய்தது யார் என்றும் நாம் கண்டுபிடிக்கவேண்டியது அவசியம்.” என்று கூறிவந்து “சரி நீ பிரேதத்தைப் பார்த்தாயே ஏதேனும் விபரம் புலப்பட்டதா? அதை ஆராய்ந்து பார்த்தாயா?” என்று ஆன்னி கேட்டாள்.

இராபர்ட்ஸ் - “நான் எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். முதலில் யாரோ ஒருவன் அவனைக் கத்தியால் பின்பக்கத்திலிருந்து குத்திவிட்டு ஓடியிருக்கிறான். குத்தினவன் கையில் ஒன்றும் எடுத்துப்போயிருக்கமாட்டான் என்று தோன்றுகிறது. வேறு ஒருவன் அப்பிணத்தின்மேல் இடறி விழுந்திருக்கிறான். அவன் இரண்டு நெருப்புக்குச்சிகளைக் கிழித்துப்பிணத்தைப் பார்த்திருக்கிறான், அவனே அப்பணத்தையும் காகிதத்தையும் எடுத்திருக்கவேண்டும். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வேறு யாரோ பிணத்தினடம் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் மெழுகு வர்த்தியிருந்தி

ருக்கவேண்டும். அவர்களும் பிணத்தைப் பரிசோதித்திருக்கவேண்டும். இதற்கெல்லாம் சரியான அடையாளங்க ளிருக்கின்றன.”

ஆன்னி - “ஒருவன் கத்தியால் குத்தியிருக்க வேண்டுமென்கிறாய். அவன் ஒன்றும் எடுத்திருக்கமாட்டா நென்கிறாய். வேறு ஒருவன் பிணத்தின் மேல் இடறி விழுந்திருக்கவேண்டுமென்கிறாய். அவனே அதனை எடுத்திருக்க வேண்டுமென்கிறாய். அதன்பிறகு வேறு சிலர் மெழுகுவர்த்தியுடன் அப்பிணத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டு மென்று சொல்லுகிறாய். இவ்விஷயங்கள் உனக்கு எவ்வாறு தெரியும்?”

இராபாட்ஸ் - “எவ்வாறெனில் குத்தப்பட்ட இடத்திலிருந்து இரத்தம் சிதறி வந்திருப்பதை நோக்கச் சிறிது ஓடியே குத்தப்பட்டவன் விழுந்திருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றியது. ஆனால் குத்தினவன் காலடி விழுந்த இடம் வரையில் வராமல், முதலில் இரத்தம் தோன்றிய - குத்தின - இடத்தில் நின்று திரும்பி விட்டதைப்பார்க்கக் குத்தினவன் பயந்து ஓடியிருத்தல் வேண்டுமென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. விழுந்து உயிர்துறந்த இடத்தில் அதிகம் இரத்தம் சிதறிக்கிடக்கிறது. அதிலிருந்து பிணம் சிறிது அப்புறப்பட்டிருந்தபடியால் யாரோ பிணத்தை நகர்த்தியிருக்க வேண்டும். முதலில் பிணம் விழுந்திருந்த இடத்தில் ஒரு மனிதன் குறுக்கே இடறிவிழுந்ததின் அடையாளமாக ஒருபக்கத்தில் இரண்டு கைகளும், மறுபக்கத்தில் இரண்டு பாதங்களும் தரையில் பதிந்திருக்கின்றன. அதனருகே இரண்டு நெருப்புக்குச்சித்துண்டுகள் கிடந்தன. ஆகவே அதன்மேல் விழுந்தவன் நெருப்புக்குச்சியைக் கிழித்துப் பார்த்திருக்கிறான். அவ்விடத்தே பிணத்தின் மேலிருந்த சட்டைகளும் அங்குமிங்கும் பிரித்துக் கிடந்தபடியால் கீழே விழுந்தவன் தான் அப்பையைப் பரிசோதித்திருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். பிணம் இப்பொழுது இன்னும் வேறு இடத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னேன். இவ்விடத்தின் அருகில் இருவரது அடிகள் காணப்பட்டதுடன் இரண்டு நெருப்புக்குச்சிகள் கிழிபட்டுக்கிடந்தது. தவிர மெழுகுவர்த்திச் சொட்டுகள் கீழே விழுந்திருப்பதும் தெரிந்தது. இதனால்தான் தனித்தனியே மூன்று தகுதியில் சிலர் அப்பிணத்தண்டை வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

ஆன்னி - “நீ பிணத்தைப் பார்க்கப்போன பொழுது தெருவில் ஏதாவது நடமாட்டமுண்டா? பிணம் இருக்குமிடத்திற் கருகாமையில் யாருடைய வீடுகள் இருக்கின்றன? அவற்றைப்பார்த்தாயா?”

இராபர்ட்ஸ் - “தெருவில் நடமாட்டம் ஒய்ந்து இருந்தது. அது கடைத்தெருவானபடியால் எல்லாக்கடைகளும் மூடப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அம்முகூட்டிற்கெதிரில் ஒரு கடையில் மாத்திரம் உள்ளே விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அக்கடையின் பெயர் ‘எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ்’ என்று வெளியிடப்பட்டிருந்தது.”

ஆன்னி - “சரிதான். காலையில் மற்றவைகளைப்பற்றி விசாரித்துக்கொள்ளுவோம். நமது போலீஸ் இக்கொலையைப் பற்றி என்ன செய்கிறது பார்ப்போம். நீ என்னுடன் சாப்பிடு அதிக நேரமாகிவிட்டபடியால் வெளியே எங்கும் போக வேண்டாம்.”

இராபர்ட்ஸ் - “சரி, இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு வேறு சில விஷயங்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு படுத்துக் கொண்டார்கள். மறுநாட்காலையில் எழுந்ததும் இராபர்ட்ஸும் ஆன்னியும் வெளியே புறப்பட்டு எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ் என்று சொல்லப்படும் கம்பெனியைப் பற்றி விசாரிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். இவ்வாறு விசாரித்ததிலிருந்து அக்கம்பெனி வெகுநாளாய் நடைபெற்று வருகிறது என்றும், அதில் ஒரு பாகஸ்தன் செய்த முட்டாள்தனமான காரியத்தால் கம்பெனிக்கு அதிக நஷ்டம் ஏற்பட்டு முறிந்துவிடும் நிலைமையிலிருக்கிறது என்றும், அன்று கொடுபட வேண்டிய கடன்கள் அதிகம் இருக்கின்றதென்றும் கேள்விப்பட்டார்கள். அன்று பகலில் மறுபடியும் விசாரித்துப்பார்த்ததில் கம்பெனிக்குப் பணத்தட்டு இல்லையென்றும், அன்று கொடுக்கும்படியாகவிருந்த கடன் பெரும்பாலுங்கொடுத்தாய்விட்டதென்றும் கேள்விப்பட்டார்கள். இதன் பேரில் இவர்களுக்கு அக்கம்பெனியிலுள்ள வர்களைப்பற்றிச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

அன்று மாலை முழுவதும் இக்கம்பெனியைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இராபர்ட்ஸ் ஒவ்வொரு பாங்காகப்போய் அவர்களிடத்தில் ஏதாவது பெருந்தொகை 500 பவுன் நோட்டுகளாக வந்திருக்கின்றதாவென விசாரித்ததில் யாதொருவிதமான தகவலும் அகப்படவில்லை. மறுநாளும் அதைப்பற்றி விசாரிக்க

வெண்ணியிருந்தார்கள். அந்தியில் தற்செயலாய் கன்னமீரா ஹோட்டல் என்னுமிடத்திற்கு ஆன்னியும் இராபர்ட்ஸும் வந்திருந்தார்கள். அதேசமயத்தில் ஜோன்ஸ் என்பவனும் மேரி என்பவளும் அங்கு வந்தனர். அந்த ஹோட்டலில் அன்று கூட்டம் அதிகம். இராபர்ட்ஸும் அருகாமையில் ஜோன்ஸும் மேரியும் வந்து சேர்ந்தனர். இராபர்ட்ஸும் ஜோன்ஸும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து வாசித்தவர்கள். இராபர்ட்ஸ் ஜோன்ஸைப் பார்த்து “ஜோன்ஸ் செளக்கியமா? நீ இப்பொழுது முக்கூட்டுக்கெதிரில் பாங்குக்கடை வைத்திருக்கிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன்” என்றான்.

ஜோன்ஸுக்கு இராபர்ட்ஸின் ஞாபகம் வராததால் சிறிது தயங்கி “ஆம் கடைதான் வைத்திருக்கிறேன் தாங்கள் -” என்று நீட்டிச் சிறிது யோசித்தான்.

இராபர்ட்ஸ் - “ஜோன்ஸ் நீ என்னை மறந்து விட்டாய்போலும். நீயும் நானும் பிராட்போர்டில் வாசிக்கவில்லையா? என்பெயர் இராபர்ட்ஸ்.”

ஜோன்ஸ் - “ஓ! மன்னிக்கவும் மறந்துவிட்டேன். இப்போதுதான் ஞாபகம் வருகிறது. நீ இப்பொழுது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?”

இராபர்ட்ஸ் - “நான் இப்பொழுது கவர்மெண்டார் உத்தியோகத்திலிருந்து வருகிறேன்” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு ஆன்னி என்பவளை அழைத்து “நான் நேற்று ஜோன்ஸ் என்று ஒரு நண்பர் இருப்பதாகச் சொன்னேனே அவர்தான் இவர். உன்னிடம் இருக்கும் பணத்தை இவர்மூலமாய் வட்டிக்கிடுவது சௌகரியமாயிருக்கும்” என்று சொல்லி “ஜோன்ஸ் இம்மாததான் ஆன்னி என்பவள். இவளைப்போல் பாடக் கூடியவர் யாருமில்லை. இவளிடம் 10,000 பவுன் வரையிலிருக்கிறது. வட்டிக்கு விடவேண்டுமென்று தெரிவித்தான். அதற்கு நான் உன்மூலமாய் வட்டிக்கு விடும்படி சொன்னேன். நல்லவேளையாயிற்று; நீயே இங்குவந்து விட்டாய்.” என்று சொல்லி இருவருக்கும் பழக்கம் செய்து வைத்தான்.

இதன்பிறகு ஆன்னியும் ஜோன்ஸும் ஒருவருக்கொருவர் உபசரணையாகப் பேசிக்கொண்டு தனிமேலையில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

ஆன்னி - ஜோன்ஸைப் பார்த்து “இப்பொழுது என் கையில் 6,000 பவுன் இருக்கிறது. அதனை நல்ல இலாபம் தரும்வழியில் வட்டிக்கு விடவேண்டியது. உன்னிடம் நான் எப்பொழுது வரலாம்” என்று கேட்டாள்.

ஜோன்ஸ் - “நல்லது நாளையதினம் காலை 9-மணிக்கு வருக. எங்கும் போகமாட்டேன். எல்லாவற்றையும் நேரில் பேசிக்கொள்ளலாம்” பிறகு இவர்கள் எல்லோரும் கூடிச் சாப்பிட்டுவிட்டு தம் தம் இடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். ஜோன்ஸ் மேரியை அவள் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டுத் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

மறுநாள் காலையில் வழக்கம்போல் ஜோன்ஸ் தனது அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு வர்த்தமானப்பத்திரிகையை வாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன் குமாஸ்தா வந்து “டேவிட் என்பவர் தேடுகிறார்” என்று சொல்ல “அவரை வரச் சொல்” என்று பதில் சொன்னான். டேவிட் வந்ததும் ‘டேவிட் வா. என்ன செய்தி. உனக்கு 250 பவுனுக்கு இரயில்வே கம்பெனியின் பங்குகள் இரண்டு வாங்கித் தருகிறேன். அவற்றை உன் வசமே வைத்துக்கொள். இலாபம் முதலியவற்றை நானே வசூல்செய்து தருகிறேன். பயப்படவேண்டாம்” என்று ஜோன்ஸ் சொன்னான்.

டேவிட் - “உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள்” அதனால் எனக்கு யாதொரு தொந்தரவும் ஏற்படாமலிருக்கவேண்டும். அதைத்தான் தங்களுக்கு வற்புறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நான் பணம் கொடுத்திருப்பதாக யாருக்கும் தெரியாமலிருக்க வேண்டும்.

ஜோன்ஸ் - “உனக்குப் பங்குகள் கொடுக்கும் விஷயம் எனது குமாஸ்தாக்களுக்குக்கூடத் தெரியாதபடி கணக்கில் வரவுசெலவு செய்திருக்கிறேன்.” என்று சொன்னதும் அவன் தன்னிடத்திற்குப் போய்விட்டான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆன்னியென்பவள் வந்துசேர்ந்தாள். வந்ததும் குமாஸ்தா ஜோன்ஸிடம் யாரோ ஒரு பெண் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புவதாகச் சொல்லி அவனிடம் அவள் கொடுத்த சிறு காகிதத் துண்டைக் கொடுத்தாள்.

அதைக்கண்டதும் “அப்பெண்ணை வரச்சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டு மாடிப்பட்டியண்டைபோய் நின்றுகொண்டு அவளை வரவேற்றான். அவளும் இவன் மரியாதைக்கு வந்தனம் செய்துவிட்டு தனக்கிட்ட நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஆன்னி உடனே தனது கையில் கொணர்ந்திருந்த 6,000 பவுனையும் ஜோன்ஸிடம் கொடுத்துச் “சரியானபடி இலாபம் வரும் வழியில் வட்டிக்குப் போட்டுவைக்கவும்” என்றனள்.

ஜோன்ஸ் பலவகைக்கம்பெனியின் பங்குகளின் வேறுபாடுகளை யெல்லாம் எடுத்து எடுத்துச்சொல்லி சிலவற்றை மட்டும் சிறப்பித்து அவளிடம் சொன்னான். அதற்கு அவள் “இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீர் எது செய்தாலும் சரியே இலாபகரமாகவிருக்கவேண்டியது. அந்த விஷயந்தான் நான் கவனிப்பேன்” என்று சொன்னாள்.

ஜோன்ஸும் உடனே தனது குமாஸ்தாவைக்கூப்பிட்டு சில பங்குகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லி அவற்றை வாங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அவனும் அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டான். பிறகு வேறு பொதுவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் “ஜோன்ஸ் இதுதானே முக்கூட்டு என்பது. இங்கு தானே கொலை நடந்தது? அந்த இடத்தைப் பார்க்கவேண்ணியிருக்கிறேன். அதைக்காட்டவேண்டும்.” என்று கேட்டாள் ஜோன்ஸும் உடனே அவளை அழைத்துக்கொண்டு பிணம் கிடந்த விடத்தைக் காட்டினான். காட்டுகையில் தான் பார்த்தபொழுது இருந்த இடத்தைக்காட்டினானையொழிய வேறு கடைசியாக இருந்த இடத்தைக் காட்டவில்லை. இவன் சொல்லிவந்த விவரங்கள் எல்லாம் இராபர்ட்ஸ் கொடுத்த விவரங்களுக்கு ஒத்திருந்தன. ஆகவே இவனைத் தனியாக அழைத்து இறந்தவனிடத்தில் இருந்த பணத்தைப்பற்றியும், காகிதங்களைப்பற்றியும் கேட்க வெண்ணினாள்.

திரும்பவும் ஜோன்ஸின் கடைக்குச்சென்று, “உன்னுடன் இன்று மாலையைக் கழிக்கவெண்ணுகிறேன். நீ தடை சொல்லாமல் வந்து சேர்வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனள். ஜோன்ஸ் இந்த வேண்டு கோணமறுக்க முடியாதவனாய் சுமார் 5-மணிக்கெல்லாம் வருவதாக வாக்களித்தான். அவளும் தான் கன்னமீரா ஹோட்டலுக்கு

5- மணிக்கு வருவதாகவும், அச்சமயத்தில் தவறாது அங்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி விட்டுத் தனது மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு சென்றனர்.

இவளது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இராபர்ட்ஸ் இவள் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இவளைக்கண்டதும் “ஆன்னி என்ன செய்தி? காரியம் முடிந்ததா?” என்று கேட்டான். “காரியம் அநேகமாய் முடிந்துவிடும். பணமும், பத்திரங்களும் இவனிடந்தானிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நான் திடீரெனக் கேட்கக்கூடவில்லையாதலின் அவனை இன்று மாலையில் கன்னமீரா ஹோட்டலுக்கு வரும்படியாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அங்கு வந்ததும் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விடுகிறேன். அவன் வெகு நல்லவன் என்று தோன்றுகிறது. பிணம் இருந்த இடத்தைக் காட்டச் சொன்னேன் முதலில் பிணத்தின் தலை வந்த பக்கத்தில் இருந்தது என்று யூகிக்கிறாயோ அதேவிடத்தில் இருந்ததாகத்தான் காட்டினான். பிறகு காலையில் பிணம் இருந்த இடத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேயில்லை. ஆகவே இவன் பிணத்தைக் கடைசி நபர் பார்த்திருப்பதற்கு முன்பார்த்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். பயப்படவேண்டாம். நமது காரியம் சரிவர முடிந்துவிடும் என்பதில் தடையேயில்லை என்றனர்.”

5- வது அதிகாரம்
ஜோன்ஸ் என்பவரின் அனுபவங்கள்

ஜோன்ஸ் ஆன்னிக்குக் கொலை நடந்தவிடத்தைக் காட்டி விட்டுத் தனது அறைக்கு வந்து ஒரு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் டெலிபோன் (Telephone) யந்திரத்திலிருக்கும் மணியானது அடித்தது. ஜோன்ஸ் எழுந்து அந்த யந்திரத்தினருகிற் சென்று அதன் ஒருபாகத்தை தனது காதுக்கருகிலும், மற்றதை முகத்துக்கருகிலும் பிடித்துக்கொண்டு 'நீ யார் என்ன செய்தி?' என்று கேட்டதற்கு, "நீ ஜோன்ஸா என்ன?" என்று பதில் வந்ததும் "ஆம் ஜோன்ஸ் நீ யார்?" என்று ஜோன்ஸ் கேட்டான். "நான் டேவிட்" என்று பதில் வந்தது.

ஜோன்ஸ் - "நல்லது; டேவிட் என்ன விசேஷம்?"

டேவிட் - "நீ இங்கு சில நிமிஷங்களுக்கு முன்னர் ஒரு பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு, கொலை நடந்த இடத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்ததை இருவர் கவனித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் யாரோ துப்பர்கள் போலிருக்கிறது. என்னை அடிக்கடி வந்து ஏதாவது கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனக்குப்பயமாகவிருக்கிறது. நான் நேற்றையதினம் உனது கடையினின்றும் வெளியே வரும்பொழுது இவர்களை உனது கடைக்கருகில் கண்டேன். இவர்கள் சாதாரணமாய் யாதொரு காரியமுமில்லாமல் இருப்பதாக எண்ணியிருந்தேன். அவர்களைப் பற்றி எனக்கு இப்பொழுது சந்தேகமாயிருக்கிறது, ஜாக்கிரதையாகவிருக்கவும்."

ஜோன்ஸ் - "நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நீ ஒருவருடனும் ஒருவிஷயத்தைப்பற்றியும் பேசாதே. அவர்கள் என்ன வேண்டுமென்றாலும் செய்துகொள்ளட்டும். ஆனால் அங்கு நடக்கும் ஒவ்வொன்றைப்பற்றியும் கவனித்து வரவும்."

இவ்வாறு பேசிமுடித்துக்கொண்டு தன்னிடம் வந்து உட்கார்ந்து தனது வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் இன்னொருமுறை மணியடித்தது. ஜோன்ஸ் உடனே டெலிபோனிடித்திற்குச்சென்று “நீ யார்” என்று கேட்டான் “நான் ஹார்ப்பர். நீ யார்” என்று ஜோன்ஸ் என்ன செய்தி?” என்று ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

ஹார்ப்பர் - “நான் உன்னுடன் சில இரகசியங்கள் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நீ தவறாமல் 1- மணிக்கு வரமுடியுமா? இது முக்கியமான காரியம்.”

ஜோன்ஸ் - “சரி. 1- மணிக்கு வந்து சேருகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது வேலையிலமர்ந்தான். சுமார் 12.30 - மணியாயிற்று. தான் ஹார்ப்பரை பார்க்கவருவதாகச் சொன்னபடியே அவனிடம் போகப் புறப்பட்டுச் சென்றான். சரியாய் 1-மணிக்கெல்லாம் ஹார்ப்பரும் தனது வேலையை முடித்துக்கொண்டு 15 சாப்பிடுவதற்காகப் போகவிருந்தான். அச்சமயத்தில் ஜோன்ஸ் சென்றதும் “வாரும் ஜோன்ஸ் உட்காரும்” என்றான்.

ஜோன்ஸும் ஹார்ப்பருக்கு எதிரிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அதன் பிறகு ஜோன்ஸ் “நீ எதற்காக என்னைக் கூப்பிட்டாய்? எனக்கு வேலையிருக்கிறது. சீக்கிரத்தில் சொல்லவும்” என்றான். இதைக்கேட்டதும் “சிலர் இரண்டு மூன்று நாளாய் என்னிடம் யாராவது பெருந்தொகையை 500 பவுன் நோட்டுகளாகக்கொணர்ந்து கொடுத்திருக்கிறார்களாவென்று கேட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். நீயும் அந்நோட்டுக்கள் உன்னுடையது அல்லவென்று சொல்லுகிறாய் எனக்கு அவற்றை வைத்துக்கொள்ளுவது அபாயமாகவிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். நான் அவர்களிடத்தில் அவ்விதமான நோட்டுகள் வரவில்லையென்று பொய் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நீயோ நோட்டைப்பற்றிய விஷயம் சொல்லமாட்டே னென்கிறாய். என் செய்வது?”

ஜோன்ஸ் - “பற்று வரவு ஆசாமிகளுடைய விஷயங்களைப்பற்றி வெளியாருக்குச் சொல்லுவது சட்ட விரோதமானது. நீயும் அதனை அறிவாய். நீயேன் நோட்டுகள் வந்திருக்கின்றனவென்று பிறருக்குச்சொல்லவேண்டும். இந்த நோட்டுகள் எனக்குச் சொந்தமானதல்லவென்று சொல்லியதால் அவை பிறருக்குச்

சொந்தமானவை யென்று எண்ணினாய் போலும். அவ்வாறு எண்ணுவது தவறு. நோட்டுகள் என்னுடையதல்லவென்றாலும் இன்னாருடையது என்று நிரூபிக்கப்படுகிறவரையில் பிறருடையதும்ல்ல. சரியான சாட்சியங்களுடன் பிறர் அவை எனது என்று வந்தால் நான் கொடுத்துவிட எண்ணியிருக்கிறேன். உனக்கு இந்த நோட்டுகளை வைத்துக் கொள்வதில் இஷ்டமில்லையென்று சொன்னால் உன்னுடைய பற்றுவரவை நிறுத்தி வேறு பாங்கில் கணக்கு ஏற்படுத்திக் கொள்ளத்தயார்.”

ஹார்ப்பர் - “நீ வீணாய் என்பேரில் கோபித்துக் கொள்வதில் பிரயோஜனமில்லை. இச்சிறிய காரணத்திற்காகப் பற்றுவரவை வேறு இடத்திற்கு மாற்றிக்கொள்ளுவது சரியல்ல. நான் சொல்வதைக்கேள். நீ இங்கு கொணர்ந்துவைத்திருக்கும் நோட்டு களையும் தோல்பையையும் நீ எடுத்துக்கொண்டுபோய் உனது இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துக்கொள். கணக்கிற்கும் நோட்டுகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம். உனது நாணயத்தை நான் நம்புகிறேன்.”

ஜோன்ஸ் - “அப்படிச் செய்தாலும் சரியே. நீ வீணில் பயப்படவேண்டாம். அவ்வாறு ஏதாவது கேட்டைவிளைவிக்கக் கூடியதாயிருந்தால் நான் அந்த நோட்டுகளை உன்னிடம் கொணர்ந்து வைத்திருக்கவே மாட்டேன். அதை நீ கவனிக்கவில்லைபோலும். நீ நோட்டுகளையும் தோல்பையையும் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டால் நான் அவற்றை என்னிடத்தில் வைத்துக்கொள்கிறேன்.”

இவன் இவ்வாறு மறுமொழி கூறியதும் ஹார்ப்பர் தன்னிடம் இருந்த நோட்டுகளையும் தோல்பையையும் எடுத்துவந்து ஜோன்ஸிடம் கொடுத்துவிட்டான். ஜோன்ஸும் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு வெளிக்கிளம்ப எத்தனிக்கையில் “நீ என்னுடன் டீ சாப்பிட்டுவிட்டுப் போக வேண்டும்.” என்று ஹார்ப்பர் சொல்ல “என்னை மன்னிக்கவும். நான் இன்று இங்கு தங்கமுடியாது. இன்னொருநாள் பார்த்துக்கொள்ளுவோம்.” என்று சொல்லிவிட்டு அவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன் கடைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தன் அறைக்குள் வந்ததும் தான் கொணர்ந்தவற்றைத் தனது பெரிய இரும்புப் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டுத்

தனது வேலையைச் செய்யத்தொடங்கினான். சுமார் மணி 4 ஆகியது. தான் ஆன்னிக்கு 5 மணிக்கு வருவதாக வாக்களித்த விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உடனே தனது உடைகளை மாற்றி வேறு உடைகள் போட்டுக்கொண்டு ஒரு வண்டியைத் திட்டம் செய்து கொண்டு கன்னமீரா ஹோட்டலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பொழுது 4 அடித்து 50 நிமிஷங்களாயின. 5 நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் ஆன்னியும் தனது மோட்டார் வண்டியில் வந்து சேர்ந்தனர். ஜோன்ஸ் ஆன்னியைக்கண்டதும் வெளியே வந்து அவளை எதிர்கொண்டழைத்து உள்ளே சென்றான். இருவரும் ஒரு அழகிய மேஜை ஒன்றைப்பார்த்து அதனருகிலுள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள்.

ஆன்னி உடனே சில தின்பண்டங்களைக் கொண்டுவரும்படி அந்த விடுதியிலுள்ள வேலைக்காரனுக்குச் சொல்லிவிட்டு “ஜோன்ஸ் நீ இன்று எனது விருந்தினராய் இருக்கவேண்டும்.”

ஜோன்ஸ் - “நீ தான் எனது விருந்தினராய் இருக்கவேண்டும்.”

ஆன்னி - “நான் கூப்பிட்டு நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய். இப்பொழுது நீ தான் என்னுடன் விருந்துண்ணவேண்டும் இன்னும் சிலநாள் கழித்து உன்னுடன் விருந்துண்ண நான் வருவேன். நீ இதனை மறுக்கக்கூடாது.”

இவள் சொன்னதை மறுக்கக்கூடவில்லை. இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஆன்னி ஜோன்ஸைப் பார்த்து “கடைத்தெரு முக்கூட்டுக் கொலையைப்பற்றி சில விஷயங்கள் உன்னைக்கேட்க விரும்புகிறேன். நீ ஒன்றும் ஒளிக்காமற் சொல்ல வேண்டும்” என்றனர்.

ஜோன்ஸ் - “எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்”.

ஆன்னி - “இறந்தவன் எதனால் மாண்டான்.”

ஜோன்ஸ் - “யாரோ கத்தியால் குத்தியிருக்கிறார்கள். அந்தக்காயத்தால் அவன் மாண்டிருக்கிறான்.”

ஆன்னி - “அன்று இரவில் நீ கடையில் தான் படுத்துக் கொண்டிருந்தாய் போலும்.”

ஜோன்ஸ் - “அன்றிரவில் கடையில்தான் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

ஆன்னி - “நீ இரவில் அந்தப்பக்கம் வந்த பொழுது பிணத்தின்மேல் இடறிவிழுந்தாயாம், அதன் பிறகு நெருப்புக்குச்சியைக் கிழித்துப் பார்த்து இறந்தவன் சட்டைப்பையில் இருந்த தோல்பையை எடுத்துக்கொண்டு போனாயாம். அந்த தோல்பையில் 25,000 பவுன் தொகை 500 பவுன் நோட்டுகளாக இருந்தனவாம்” அவற்றை என்ன செய்தாய்?

ஜோன்ஸுக்கு இவ்விஷயத்தைக்கேட்டதும் திடுக்கிட்டது. நமக்கு மாத்திரம் தெரிந்ததென்று எண்ணியிருந்தோம். அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது போலிருக்கிறதே. இவள் கேட்டதற்குத் தன்னிடத்தில் நோட்டுகள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறதா அல்லது நான் பார்க்க வேயில்லையென்று சாதித்து விடுகிறதா? என்று பலவாறாக யோஜிக்கலானான். பதில் ஒன்றும் சொல்லக் கூடவில்லை. தன் மனதில் உண்டான பயத்தை முகத்தில் தெரியாதவண்ணம். தன்னையடக்கிக்கொண்டான். சிறிது நேரங்கழித்து “பணம் இருந்ததாகவே வைத்துக்கொள். அதனால் உனக்கென்ன? உன்னுடைய பணமா என்ன? நீயேன் கேட்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

ஆன்னி - “நான் இப்பொழுது அப்பணத்தைப்பற்றி கேட்கவரவில்லை. அதனை நீயே எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அத்தோல்பையில் சில காகிதங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைமட்டும் எனக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும். உன்னிடமிருந்து நான் வேண்டுவது அவற்றைத்தான்.?”

ஜோன்ஸ் - அங்குமிங்கும் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு “இவ்விஷயங்கள் உனக்கு எவ்வாறு தெரியும்? அன்றையதினம் என்னைப்பிணம் இருந்தவிடத்தைக்காட்டும்படி கேட்டாய். இன்று இவ்வாறு சொல்லுகிறாயே?”

ஆன்னி தன் சட்டைப்பையிலிருந்து சிறிய புஸ்தகத்தை யெடுத்து அதில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிற சில குறிப்புகளை ஜோன்ஸிடம் காட்டினாள். அந்தக்குறிப்பு பின்வருமாறு இருந்தது.

இரவில் 11.30 மணிக்கு முக்கூட்டிற்கு வந்தேன். அவ்விடத்தில் ஒரு பிணம் இருந்தது. விளக்கை யேற்றிப் பார்க்கையில் பெத்ஹாமாகவிருந்தது. தரையைக் கவனித்தேன் ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற் பிணத்தை நகற்றிப் போட்டிருந்ததுபோல் தென்பட்டது. முதல் இடத்தில் இரண்டு நெருப்புக்குச்சித்துண்டங்கள் கிடந்தன. யாரோ இடறிவிழுந்தது போற் சில அடையாளங்களைப் பூமியில் கண்டேன். இரண்டாவதாகச் சிலர் வந்து அப்பிணத்தைப் பரிசோதித் திருக்கிறார்கள் என்று ஊகிக்குப்படியாக சில காலடிகள் பூமியில் தெரிந்தன. அப்பொழுது கடைத்தெருவில் எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ் என்று சொல்லப்படும் கம்பெனியைத்தவிர வேறு கம்பெனிகள் எல்லாம் மூடப்பட்டு விருந்தன. பிறகு அக்கம்பெனியைப்பற்றி விசாரித்ததில் அவர்கள் முறிந்து போகும்படியான நிலைமையிலிருந்து மறுநாள் தாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய கடனையெல்லாம் கொடுத்துத் தீர்த்து விட்டதாகத் தெரிகிறது. மேலும் பிணம் இருந்த இடத்தைக் காட்டச் சொன்னதும் ஜோன்ஸ் என்பவன் இரவில் முதன் முதல் பிணம் இருந்ததாக ஊகிக்கப்படும் இடத்தைக் காட்டினான். ஆகவே பணமும் தோல் பையும் எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ் கம்பெனியாரிடம் இருக்கவேண்டும்.” இதனை ஜோன்ஸ் வாசித்துப்பார்த்தான். அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லக் கூடவில்லை.

ஆன்னியைப்பார்த்து “நான் அப்பிணத்தின்மேல் விழுந்தது வாஸ்தவமே தோல்பையும் பணமும் என்னிடத்தில்தான் இருக்கின்றன. அவற்றை நான் உபயோகப்படுத்தவில்லை யார் அவற்றைத் தனது என்று வந்து ரூபிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் கொடுத்துவிடப்போகிறேன். மற்றும் காகிதங்கள் இருக்கும் விஷயம் எனக்குத் தெரியாது.”

ஆன்னி - “பணத்தைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை அந்தத் தோல்பைக்குள் இருக்கும் காகிதங்களைப்பற்றித்தான் எனக்குக் கவலை. அக்காகிதங்களைப் பார்க்கவில்லையா?”

ஜோன்ஸ் - “பணத்தை மாத்திரந்தான் கண்டேன் உண்மையில் வேறு ஒன்றையும் காணேன்.”

ஆன்னி - “சரி; நீ கவனிக்கவில்லைபோலிருக்கிறது. அந்தப்பைக்குள் வேறு ஒருபை இருக்கிறது. அதனைத்திறந்து பார்த்தால் அரக்கு

முத்திரைகளிட்ட காகிதப்பை இருப்பதைப் பார்ப்பாய். அவற்றை எடுத்து நாளையதினம் என்னிடத்தில் கொணர்ந்து சேர்க்கவேண்டும். அந்தக் காகிதம் எனக்கும் எனது நண்பரான இராபர்ட்ஸுக்கும் மிகவும் அவசியமானது. இதனை மறுக்காமல் செய்யவேண்டும்.”

ஜோன்ஸ் - “சரி; நீ சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். நீ எங்கு இருப்பாய்? நான் போய் தோல்பையைத் திறந்து பரிசோதித்துப் பார்க்கிறேன் நீ சொல்லுகிறபடி காகிதப்பை இருக்கும் பட்சத்தில் உன்னிடம் கொணர்ந்து சேர்க்கிறேன். இது நிச்சயம். அந்தக்காகிதப்பையில் என்னவிருக்கிறது? உனக்கு ஏன் வேண்டும்? ஏன் இவ்வளவு கவலை எடுத்துக்கொள்ளுகிறாய்?”

ஆன்னி - “அதைப்பற்றி உனக்கு இப்பொழுது சொல்லக்கூடாது. நான் சொல்லுவதைக்கேள். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம். நாளையதினம் அவசியம் கொண்டுவந்து தரவேண்டும். மறந்துவிடாதே. இந்தக்காகிதத்திற்காக அநேகர் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனை யாரிடத்திலும் கொடுத்து விடாதே. நேரில் என்னிடத்தில் மட்டும் கொணர்ந்துகொடு. அதன்பிறகு அதன் உண்மையை உனக்குச் சொல்லுவேன்.”

ஜோன்ஸ் - “நான் உனக்குக் காகிதங்களைக் கொணர்ந்து கொடுப்பதாக வாக்களித்தபிறகு வேறு யாருக்காவது கொண்டுபோய் கொடுத்துவிடுவேனா? நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம்.”

ஆன்னி - “சரி; இவ்விஷயத்தில் நான் உன்னை நம்பியிருக்கிறேன்.”

இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இருவர் அங்குமிங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் ஆன்னி பேசுவதை நிறுத்திவிட்டாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆன்னி தன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். ஜோன்ஸும் தனது சினேகிதியான மேரி வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். ஆன்னி மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டுபோக யத்தனிக்கையில் “ஜாக்கிறதை; அநேகர் உன்னையே மாற்றி அக்காகிதங்களைக் கொண்டுபோய்விட எத்தனிப்பார்கள். இதிலிருந்துதான் உனது சாமர்த்தியத்தை அறியவேண்டும்.” என்று சொன்னாள். ஜோன்ஸ் கன்னமீரா ஹோட்டலிலிருந்து மேரியின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கு

அவள் நாடகசாலைக்குப் போவதற்காகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஜோன்ஸ் போனதும் அவள் இவனை வெகு அன்புடன் வரவேற்று ஒரு நாற்காலியில் உட்காரவைத்து, “நேற்றைய தினம் ஏன் வரவில்லை. நீங்கள் வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். நீங்கள் வாராமையினால் எனக்குண்டான வருத்தம் என்னவென்று சொல்லுவேன்” என்றனள்.

ஜோன்ஸ் - “நான் நேற்றையதினம் வரப்புறப்பட்டும் வேறு வேலைகளின் தொந்தரவினால் நான் வரமுடியாமற் போயிற்று. இன்று இதுவரையில் ஆன்னி என்பவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். இப்பால், உன்னைப்பார்த்து விட்டுப்போவோம் என்று எண்ணிவந்தேன். நீ இவ்வளவு தூரத்தில் வசிப்பதால்தான் நான் இங்கு அடிக்கடி வரக்கூடவில்லை. நீ ஏன் நாங்கள் இருக்கும் பக்கத்திற்கு வந்துவிடக்கூடாது?” என்று கேட்டான்.

மேரி - “நீ சொல்லுவது சரியே. இவ்விடத்திலிருந்து நாடகசாலை சமார் லு மைல்கூடவிருக்காது அங்கு வந்துவிட்டால் இவ்வளவு எளிதாக நாடகச்சாலைக்குப் போகமுடியாது. மேலும் நான் இந்த வீட்டிற்கு மீ 1க்கு 1 பவுன் வாடகை கொடுக்கிறேன். இதேவிடத்திற்கு உங்கள் பக்கமாயின் 10 பவுன் வரையில் கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறு கொடுப்பதாய் இருந்ததால் நான் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்.”

ஜோன்ஸ் - “உன்னை இந்த உத்தியோகத்தை விட்டுவிடும்படியான ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்பது என் கருத்து.”

மேரி - “அந்தநாள் எப்பொழுது வரும் என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எங்கள் கதியெல்லாம் மிகவும் பரிதாபப் படக்கூடியதாகவிருக்கும். இக்காலத்தில் பாட்டைக்கேட்டு அதன் உயர்வு தாழ்வை ஆராய்ந்து பார்த்து அதற்குத் தக்கபடி பரிசு கொடுக்கக்கூடியவர்களைக் காணேன். அன்றியும், சிலர் ஏதாவது இரண்டு பாட்டுகள் பாடத்தெரிந்து கொண்டாலும் உடனே பெரிய வித்துவான் என்று பட்டங்கொண்டு வெளிவந்து விடுகிறார்கள். இக்காலத்தில் பாட்டுப்பாடிப் பிழைப்பது மிகவும் கஷ்டமாய் இருக்கிறது.” என்று கூறித்தன் சட்டை முதலானவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு வெளியே புறப்படுவதற்குத் தயாராயிருந்தாள்.

அவள் போட்டுக்கொண்டிருந்த சட்டை முதலியன ஆடம்பர மில்லாதனவாய் இருந்தன. இவற்றைக்கண்டதும் ஜோன்ஸ் “ஏன் நல்ல சட்டைகள் வாங்கியணியக்கூடாது?” என்று கேட்க அவள் ‘இச்சமயம் வீட்டுவாடகைக்கும் சாப்பிடுவதற்குந்தான் எனக்கு வரும் சம்பளம் போதுமானதாயிருக்கின்றது. நல்ல சட்டை எப்படி வாங்குவது?’ என்று சொன்னாள்.

ஜோன்ஸ் - “சரி, நாடகசாலைக்குப் போவோம் நானும் வருகிறேன்.”

அவளை நாடகசாலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுகையில் ஒரு ஜவுளிக்கடைக்குட் புகுந்து சில விலையுயர்ந்த துணிகளில் மேரியின் அளவிற்கு சட்டை முதலானவை தைத்துக் கொடுக்கும்படி சொன்னாள். அதன்பிறகு தான் ஏறிவந்த வண்டியிலேயே ஏற்றிக்கொண்டு நாடகசாலையில் மேரியைக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டுத் தான் வீடுவந்து சேர்ந்தான். அன்றிரவு யாதொருவிதமான கலகமுமன்னியில் கழிந்தது.

6-வது அதிகாரம்
ஜோன்ஸின் அனுபவங்கள்

(2-வது பாகம்)

பெத்ஹெம்முடன் வந்த இரண்டு ஆஸ்டிரிய ஒற்றர்களும் பெத்ஹெம்மின்மேல் சந்தேகம் கொண்டு பின்தொடர ஆரம்பித்தார்கள். பெத்ஹெம் லண்டனிலுள்ள ஆஸ்டிரியத்தூதர் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பியது முதல் அன்று மாலை வரையில் அவர்கள் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் ஓரிடத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். அவர்களும் இவனை விடாது தேடி எங்கு கண்டாலும் அவனைக் கொலை செய்து அவனிடமிருந்து அக்காகிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டே அவனைத்தேடி வந்தார்கள். லண்டன் நகரில் அவன் செல்லக்கூடிய எல்லாவிடங்களிலும் அவனைப்பகல் முழுவதும் தேடியும் காணாது மனஞ்சலித்தவர்களாய் சுமார் இரவு 9-மணிக்குமேல் கடைத்தெரு முக்கூட்டின் அருகில் இருக்கும் விடுதியிலாவது போய் விசாரித்துப் பார்போம் என்று தீர்மானித்து அவ்விடம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வரும்பொழுது அவ்வழியின் குறுக்கே யாரோ ஒருவன் விழுந்து கிடந்ததைக்கண்டார்கள். உடனே கையிலிருந்த நெருப்புக்குச்சியைக் கிழித்துப் பார்க்கையில் ஒருவன் மாண்டு கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். நன்றாய் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டிக் கையிலிருந்த மெழுகுவர்த்தியைக் கொளுத்திப் பார்த்ததில் தம் நண்பனான பெத்ஹெம் சுத்தியால் குத்துண்டு இறந்து கிடப்பது தெரிந்து, திடுக்கிட்டு வருந்தி அவனிடம் இரகசிய காகிதங்களடங்கிய பையிலிருக்கிறதாவென்று பார்க்கவெண்ணி அவனது சட்டைப் பைகளை யெல்லாம் தேடிப்பார்த்தார்கள். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. கொலை யார் செய்தது? எதற்காகக்கொலை நடந்தது? இவ்வாறாகப் பலவித எண்ணங்கள் தோன்றியது. பிறகு அவ்விடத்தில் பிணம் இருப்பதைப்பற்றி நாம் கூக்குரலிட்டுப்

போலீஸ்காரரை வரவழைத்துச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தும், ஒரு சமயம் போலீஸ்காரர்கள் தங்கள் பேரிலேயே சந்தேகப்பட்டு பிடித்துக்கொண்டால் என்ன செய்வது என்று பயமடைந்திருந்தார்கள். முடிவாகத் தம்நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்தவன் எப்படி மாண்டால் தான் என்ன? அப்படியே அநாதிப்பிணமாய்க் கிடக்கட்டும்; என்று எண்ணிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்கள். போகும்பொழுது எவ்லின் அண்டு ஜோன்ஸ் என்று சொல்லப்படும் கடைதவிர மற்றகடைகள் எல்லாம் மூடிக்கிடந்தமையால் அக்கம்பெனியிலுள்ளவர்களுக்குக் கொலையைப்பற்றி சில விவரங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். ஆகவே அன்று முதல் அக்கடையின் அருகில் அவர்களது ஒற்றனில் ஒருவன் இருக்கவேண்டும்மென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒருவனை நியமித்தார்கள். மேலும் பெத்ஹெமின் மனதைக்கலைத்து அப்பத்திரங்கலை விற்கும்படி செய்த ஆன்னியின் வீட்டின் அருகில் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இவ்விரண்டையும் தவிர இக்காரியத்தை வெளிப்படுத்தவேண்ணி, வேறு சிலரும் ஏற்பட்டுக்கொண்டார்கள். இரண்டுநாளாய் ஆன்னி ஜோன்ஸிடம் வந்ததும், அவன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு போய்ப்பிணம் இருந்த இடத்தைக்காட்டியதும், அவர்களுக்கு ஜோன்ஸிடத்திலுள்ள சந்தேகம் அதிகரித்தது. ஆகவே அவர்கள் ஜோன்ஸையும் அவனிடம் அடிக்கடி போய்க் கொண்டிருந்தவர்களையும் அதிகமாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்கள். இந்த ஒற்றர்களுக்கு முக்கூட்டிற்கு எதிரிலிருக்கும் விடுதியிலுள்ள டேவிட் என்பவன்பேரிலும் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவனை ஒருவன் பின்தொடர்ந்து கொண்டே சென்று வந்தான். இது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஆன்னியும் ஜோன்ஸும் கன்னமீரா ஹோட்டலில் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்கு அருகில் ஒருவனும், அவர்களது கண்ணுக்குத்தெரியாமல் வேறு ஒருவனும் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆன்னி இவர்களையெல்லாம் விட மிகக்கெட்டிக்காரி. இவர்கள் இருப்பதை அவள் அறிந்தவளே. அவர்கள் அருகில்வரும்பொழுது சாப்பிடுவதுபோல் வாயில் எதையாவது ஒன்றை எடுத்துப்போட்டுக் கொள்ளுவாள். அவர்கள் சற்று நகர்ந்து போனதும் அவள் பேசுவாள். இவ்வாறாக அவர்களை

ஏமாற்றி விட்டுத் தனது காரியத்தை முடித்துக்கொண்டாள். தாங்கள் செய்த ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அவர்கள் யாதொருவிதமான பலனையும் அடையாதிருந்தாலும் அப்பத்திரங்கள் ஜோன்ஸிடந்தான் இருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்தார்கள். ஆகவே அப்பத்திரங்களை ஆன்னியிடம் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு முன்னரேயே அவனை மோசம்செய்தாவது, கொன்றாவது, அல்லது இலஞ்சம் கொடுத்தாவது, அவற்றையடைய வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டனர்.

ஜோன்ஸ் ஆன்னியிடம் பத்திரங்களை ஒப்புவிப்பதாகச் சொன்னதினத்தில் ஆஸ்டிரிய ஓற்றர்கள் ஜோன்ஸை வெகு கவனத்துடன் கவனித்து வந்தார்கள். பொழுதுவிடிந்தது. வழக்கம்போல் ஜோன்ஸ் காலையாகாரம் முடித்துக்கொண்டு தனது வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அன்று அவனுக்கு வேலை அதிகமில்லையாயினும், கவலைமட்டும் மேலிட்டிருந்தது. கன்னமீரா ஹோட்டலிலிருந்து கடைக்கு வந்ததும் தனது அறையின் கதவை நாலாபக்கங்களிலும் மூடிக்கொண்டு இரும்புப் பெட்டியைத்திறந்து தான் வைத்திருந்த தோல்பையை யெடுத்துப்பார்த்தான். ஆன்னி சொன்னபடியே அதனுள் ஒரு இரகசியப்பை இருப்பதைக் கண்டான். அப்பையைப் பிரித்துப்பார்த்ததில் உள்ளே ஒரு காகிதப்பை இருந்தது. அப்பையை எடுத்துத்தனது உட்சட்டைப்பையில் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு தோல்பையை மட்டும் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துவிட்டான். பொழுது விடிந்தது. வழக்கம்போல் காலையில் சாய்ந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து வர்த்தமானப் பத்திரிகையொன்றை வைத்துப்படித்துக் கொண்டிருந்தான். நடந்த கொலையைப்பற்றி புதிய விவரங்கள் ஒன்றும் வெளியாகவில்லை. சுமார் 9 மணியிருக்கலாம். டேவிட் வெகுவேகமாய் உள்ளே வந்தான். ஜோன்ஸ் அவனை எதிரில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு “என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டான்.

டேவிட் - “அய்யா நீங்கள் கொடுத்த 250 பவுன் பத்திரங்களை நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் உங்களிடம் வந்தநாள் முதல் என்னை யாரோ சுற்றிக் கொண்டேயிருப்பதாக எண்ணுகிறேன். நேற்று நான் ஹோட்டலுக்கு வந்த பிற்பாடு யாரோ ஒருவன் என் அறையைப் பரிசோதித்துப் பார்த்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. நல்லவேளையாய் இந்தப்பத்திரங்கள் என்னிடமிருந்தன. நான் அவற்றை உங்களிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீங்கள் அதனை

வைத்துக்கொண்டு வரும் லாபம் வட்டி முதலியவற்றை மாத்திரம் என்னிடம் கொடுங்கள். எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.”

ஜோன்ஸ் - “நீ பயப்படவேண்டியதேயில்லை நீ 200 பவுனுக்குப் பங்குகள் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் மாத்திரம் உன்பேரில் எவ்வாறு அவநம்பிக்கைப் படக்கூடும். உனக்குப்பயமாக விருக்குமானால் அவற்றை என்னிடம் கொடுத்துவை. வரும் வரும்படியை உன்னிடம் கொடுக்கிறேன்.”

டேவிட் - “அப்படியே செய்யுங்கள்” என்று சொல்லி அவனிடம் தனது பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் தன்வேலையைப் பார்க்கப்போய்விட்டான். சுமார் 10லு மணியிருக்கும். யாரோ ஒருவன் ஜோன்ஸுக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்ததாக அவன் குமாஸ்தா கொணர்ந்து கொடுத்தான். ஜோன்ஸ் அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

எனது அன்பினுக்குரிய நண்ப,

நான் உன்னுடன் சில மணிநேரம் பேசவேண்டியிருக்கிறது. நீ தவறாமல் 1 மணிக்கு இங்கு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. தவறக்கூடாது.

உன் வரவை எதிர்பார்க்கும்,

நண்பன்

- ஜோஸையா.

இக்கடிதத்தைக் கண்டதும், ஒரு மணிக்கெல்லாம் போகலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு அதனைத் தன் மேஜையின்மேல் போட்டுவைத்தான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. “ஜோஸையா இருக்கும் இடம் இங்கிருந்து 6 மைல் இருக்கின்றது. எப்பொழுதும் ஏதாவது பேசவேண்டியிருந்தால் அவன்தான் இங்குவருவது வழக்கமேயல்லது நம்மை அங்கு வரும்படி சொல்லுவது கிடையாதே. இன்று நம்மை அங்கு வரும்படி கேட்பதில் யேதாவது விசேஷமிருக்க வேண்டும் ஆயினும் இருக்கட்டும். ஜோஸையாவையே கேட்போம்.” என்று எண்ணிக்கொண்டு டெலிபோன் யந்திரத்தண்டை போய் மணியை

அடித்தான். நல்லவேளையாய் ஜோஸையாவும் அந்நேரத்தில் அங்கு இருந்து பதிலுக்கு மணியடிக்க “ஜோஸையா என்ன விசேஷம்? நீ ஏன் என்னை 1 மணிக்கு வரும்படியாக எழுதியிருக்கிறாய்?” என்று ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

ஜோஸையா - அதற்குச் சிரித்துக்கொண்டு “நான் உன்னை வர்சொன்னதாக யார் சொன்னார்கள்?” என்று பதில் சொன்னான்.

ஜோன்ஸ் - “நீ எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறாய்”

ஜோஸையா - “நான் உனக்குக் கடிதம் எழுதவில்லையே. அக்கடிதத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். நீ அதனை என்னிடம் அனுப்பிவைக்கவும்.”

ஜோன்ஸ் - “சரிதான் நான் அக்கடிதத்தை நாளையதினம் உன்னிடம் அனுப்புகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் இடத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். இந்தக் காகிதத்தை யாரோ ஒருவன் ஏதோ மோசம் செய்யவெண்ணி இவ்வாறு அனுப்பியிருக்கிறான்; இம்மோசத்தை நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; என்று எண்ணிக்கொண்டு தனது குமாஸ்தாக்களில் நம்பிக்கை யுள்ளவனான ஒருவனை அழைத்து “நான் உன்னிடத்தில் ஒரு இரகசியம் சொல்லப்போகிறேன். அதனை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லக்கூடாது. ஒரு மணிக்கெல்லாம் மற்றக் குமாஸ்தாக்கள் வெளியே போகும்பொழுது நீ கீழே இரு. நானும் அவர்களுடன் வெளியே போவதுபோல் போய்விட்டுப் பின்பக்கத்தால் எனது அறைக்குள் வந்துவிடுவேன். உன்னை யாராவது என்னைப்பற்றி விசாரித்து என்னைப்பார்க்க வேண்டுமென்றால் “மாடியில்போய் இருங்கள். அவர் வந்ததும் பேசிக்கொள்ளலாம்.” என்று இந்த நாற்காலியில் உட்கார வைத்துவிடு, இவ்விடத்தில் ஏதாவது சப்தம் கேட்டாலும் நீ இங்கு வராதே. ஒருவரிடத்திலும் போய்க் கூக்குரலிடாதே. உன்னை நான் கூப்பிட்டால் மாத்திரம் நீ இங்கு வா. இதனை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். ஜாக்கிரதையாகவிரு.” என்று ஜோன்ஸ் சொன்னான்.

மணி 1 ஆயிற்று கடையின் வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் சாப்பிடுவதற்காக வெளியே போய்விட்டார்கள்.

அவர்களுடன் ஜோன்ஸும் புறப்பட்டு அடுத்த சந்திலிருக்கும் ஒரு ஹோட்டலுக்குப்போய்த் தனக்கு வேண்டியவற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தன் கடையின் பின்பக்கத்தின் வழியாகவந்து தன் மாடியிலுள்ள ஒரு சிறிய அறையில் கதவைத் தாள் போட்டுக்கொண்டு பத்திரங்களடங்கிய பையுடன் ஒளிந்துகொண்டான். சிறகு நேரத்திற்கெல்லாம் ஒருவன் வந்து கீழே இருந்த குமாஸ்தாவைப்பார்த்து தான் ஜோன்ஸைப்பார்க்க வந்திருப்பதாகவும் ஜோன்ஸ் வரும் தருணம் எது என்றும் கேட்டான். அந்தக்குமாஸ்தா ஜோன்ஸ் வெளியே ஒரு சிநேகிதரைப் பார்க்கப் போயிருப்பதாகவும், சிறகு நேரத்திற்கெல்லாம் வந்துவிடுவாரென்றும், அதுவரையில் காத்திருப்ப தென்றால் மாடியில்போய் இருக்கலாம் என்றும் சொன்னான். அதற்கு வந்தவன் சம்மதத்தின்பேரில் அவனைக் கொணர்ந்து மாடியில் ஒரு சாய்ந்த நாற்காலியில் உட்காரவைத்து அவனது கையில் பொழுதுபோக்குக்காக ஒரு பத்திரிகையையும் கொடுத்துவிட்டு அந்த குமாஸ்தா தனது இடம் சேர்ந்தான். வந்த மனிதன் குமாஸ்தாபோய் இரண்டு நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் எழுந்திருந்து அங்குமிங்குமுள்ளவிடங்களை மெதுவாகச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டுத் தன் பையிலிருந்து ஒரு சாவிக்கொத்தை வெளியேயெடுத்து அருகிலிருந்த இரும்புப்பெட்டியைத் திறந்தான். ஜோன்ஸ் அந்த அறையிலிருந்து கொண்டு இவன் செய்ததையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டே வந்தான். வந்தவன், கொணர்ந்த சாவியால் இரும்புப்பெட்டியைத் திறந்து அதிலுள்ள தோல்பையை எடுத்தான். பையைத்திறந்து அதிலிருந்த 25,000 பவுன் நோட்டுகளையெல்லாம் மேஜையின் மேல் எடுத்துவைத்துவிட்டான். பிறகு அப்பையிலுள்ள ரகசியப்பையை எடுத்துப் பார்த்தான். அதில் ஒன்றும் இல்லை அவனுக்குத் திடுக்கிட்டது. திகைத்து நின்றான். கையை உதறிக்கொண்டான். பல்லைக்கடித்துக் கொண்டான் இருந்த நோட்டுகளையெல்லாம் தோல்பைக்குள் போடும் தருணத்தில் ஜோன்ஸ் தனது அறையினின்றும் “என்னப்பா செய்கிறாய்? இங்கே யார் உன்னைவிட்டர்கள்? என்னவேலை செய்கிறாய்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். ஜோன்ஸைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஒரு பக்கத்தில் கோபமும், ஒரு பக்கத்தில் பயமும் உண்டாயிற்று. ஆயினும் அவன் வெகு தைரியத்துடன் “உன்னைத்தான் பார்க்க வந்தேன். நீ ஒரு கொலையில் சம்மந்தப்பட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதைப்பற்றி விசாரிக்க

வந்தேன்.” என்றான்.

ஜோன்ஸ் - “நீ யார்? கொலைக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நீ இங்கு வந்தவன் என் பெட்டியைத் திறந்து பார்பானேன்? நீ திருடன் போலிருக்கிறது.”

வந்தவன் - “நான் உன் சொத்தைத் திருடவரவில்லை எனக்குச் சொந்தமான சில சாமான்கள் உன்னிடம் இருப்பதாகத் தெரிந்து இங்கு வந்தேன்”

ஜோன்ஸ் - “உனது சாமான் என்னிடத்திலிருக்கின்றது என்று என்ன விதமாய்த்தெரியும்?”

வந்தவன் - “உனது கடைக்கெதிரில் இறந்தவன் சட்டைப்பையில் 25,000 பவுன் நோட்டுகளும், இந்தத்தோல்பையும், இதனுள் சில பத்திரங்களும் இருந்தன. நீ கொலைசெய்துவிட்டு இச்சாமான்களை எடுத்து வந்திருக்கவேண்டும். அல்லது கொலை நடந்தபிறகு நீ அவற்றைக்கண்டு எடுத்து வந்திருக்கவேண்டும். எனக்குப் பணம் வேண்டாம். அதிலிருந்த பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிடு.”

ஜோன்ஸ் - “கொலைவிஷயம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இவையெல்லாம் என்னிடம் இருக்கின்றன. எவன் சரியான பாத்தியஸ்தன் என்று வருகிறானோ அவனிடம் இவற்றைக்கொடுக்கப்போகிறேன். இச்சாமான்கள் உன்னுடையது என்று நிரூபிப்பாயானால் உன்னிடம் கொடுப்பதில் தடையேயில்லை.”

வந்தவன் - “இவ்விசயங்களைப்பற்றி இவ்வளவு சமாசாரம் சென்னேனே அதிலிருந்து நான் பாத்தியஸ்தன் என்று நீ அறிந்துகொள்ளக்கூடாது?”

ஜோன்ஸ் - “சரிதான். நீ இவ்விஷயங்களை அறிந்தால் தான் உனக்கு என்னைவிட இதில் அதிகப்பாத்தியம் இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். ஆனால் உன்னைவிட அதிகப்பாத்திய முள்ளவர்கள் இருக்கலாமே. அவ்வாறு இருக்க நீ கேட்பது சரியல்லவே.”

வந்தவன் - “நீ என்னுடன் அதிக விவகாரம் பேசாதே அந்தப் பத்திரங்களை என்னிடம் கொடுத்துவிடு, இல்லாவிட்டால்.....”

ஜோன்ஸ் - “நான் உன்னிடம் அப்பத்திரங்களைக் கொடுக்க மாட்டேன்.”

வந்தவன் - “நீ இந்த 25,000 பவுன்களையும் வைத்துக்கொள். இத்துடன் இன்னும் 25,000 பவுன் உனக்குத் தருவேன். நீ பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிடு.”

ஜோன்ஸ் - “நான் மாட்டேன்.”

வந்தவன் - “நீ இனி கொடுக்கமாட்டேன் என்று மறுப்பாயானால் உன்கதி என்னவோ” என்று சொல்லிக்கொண்டே தனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து ஜோன்ஸின் நெற்றிக்கு நேராய் நீட்டிக்கொண்டு “இன்னமும் மறுப்பாயானால் உன்னைக் கொலை செய்துவிடுவேன். உடனே பதில் சொல்.” என்றான்.

ஜோன்ஸ் - இவன் செய்யும் ஆடம்பரத்திற்கெல்லாம் பயப் படவில்லை. தன்னருகில் இருந்த ஒரு பெரிய பெயரேட்டுப் புஸ்தகத்தை தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு “நான் கொடுக்க மாட்டேன் நீ செய்வதைச் செய்துகொள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்புஸ்தகத்தை வெகுவேகமாக அவன்பேரில் விட்டெறிந்தான். புஸ்தகம் மிகவும் கனமானதால் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டது. அதற்குள் அவனும் துப்பாக்கியைச் சுட்டானெனினும் இவன்பேரில் அதிகமாகப்படாமல் தலையின் மேற்றேலில் சிறிது கீறிக்கொண்டுசென்றது. ஜோன்ஸ் ஒன்றையும் கவனிக்காமல் கீழே விழுந்து கிடந்தவன் மார்பில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஜோன்ஸ் - “நீ செய்யத்துணிந்த காரியத்தின் பலனை நீயே அனுபவி” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனது தொண்டையிற்கைவைத்து அழுக்கினான்.

வந்தவன் - “வீணாய் கொலை செய்து கஷ்டத்துக்குள்ளாகாதே அந்தப்பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிட்டு வேண்டிய பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்.”

ஜோன்ஸ் - “நான் போலீஸ்காரனைக் கூப்பிட்டு உன்னை அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுமா?”

வந்தவன் - “அப்பத்திரங்களை என்னிடம் கொடுத்து விட்டு நீ என்னவேண்டு மென்றாலும் செய்துகொள்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிறிது தூரத்தில் விழுந்துகிடந்த கைத்துப் பாக்கியை எடுக்க முயற்சித்தான்.

ஜோன்ஸ் - “நீ என்னைக்கொலை செய்யவெண்ணி யிருக்கிறாய். நான் உன்னைக் கொலை செய்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் தொண்டையை அமுக்கினான்.

வந்தவன் - “நான் இங்கு வரும்பொழுதே எனது உயிருக்கு அபாயம் நேரிடலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டே வந்தேன். நான் இறந்து போவதால் எனக்குக் கவலை இல்லை. என்னுடன் இக்காரியத்தில் பிரவேசித்திருப்பவர்கள் உன்னைக் கொலை செய்துவிடுவார்கள் என்பது நிச்சயம். வீணாய் உனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளாதே. பத்திரங்களை என்னிடம் கொடுத்துவிடு. நீ அப்பத்திரங்களை ஒருவரிடமும் கொடுத்து விடவில்லையே?”

ஜோன்ஸ் - “நான் ஒருவரிடமும் கொடுக்கவில்லை. நான் அதனை ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிடுவதாக வாக்களித்து விட்டேன். நான் உனக்குக் கொடுக்க முடியாது.”

வந்தவன் - “நீ அவரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்முன் நீ கொலை செய்யப்படுவாய். அது நிச்சயம்.”

ஜோன்ஸ் - “லண்டன் நகரில் கொலைசெய்வதென்றால் இலகுவாகாது. வீணாய் என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறாய். நான் உன் வார்த்தைகளைக் கேட்கமாட்டேன். உன்னைக் கொலை செய்வதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை. உன்னைப் போலீஸ்காரனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதிலும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் உன்னை மன்னித்து வெளியே அனுப்பிவிடுகிறேன். நீ தப்பிப் பிழைத்துப்போ.”

வந்தவன் - “நீ அப்பத்திரங்களைக் கொடுக்காவிட்டால் உன் உயிர் இரவல்தான்.”

“வீணாய்ப் பிதற்றாதே? என்று சொல்லிவிட்டு ஜோன்ஸ் அவன் மார்பினின்றும் கீழே இறங்கிஅவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மாடிப்பட்டியண்டை யழைத்துக்கொண்டு வந்து, தனது குமாஸ்தாவைக்

கூப்பிட்டு இந்த மனிதனை வெளியே கொண்டுபோய் விட்டுவிடு” என்றான்.

வந்தவனும் படியினின்று இறங்குகையில் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே “உன் உயிர் இரவல்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இறங்கினான். தான் உள்ளே வந்து செய்த முரட்டுத்தனமான காரியத்தால் தன்மேல்பட்டிருக்கும் குறிகளையெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டு வெளியே போய்விட்டான்.

ஜோன்ஸ் சிலநிமிஷங்களுக்கெல்லாம் தன் குமாஸ்தாவை வரவழைத்து “பெட்டிக்குச் சாவிபோடும் ஒருவனை இங்கு அழைத்துக்கொண்டுவா. இங்குவந்த மனிதனிடம் இப்பெட்டிக்குச் சரியான சாவிகளிருந்தன. இந்தவிடத்தில் ஏதாவது தொந்தரவு கொடுக்க அவனும் அவனது நண்பர்களும் இங்குவரலாம். நீ ஜாக்கிரதையாகவிரு. நான் வெளியே போகிறேன்.” என்று சொன்னான்.

25,000 பவுன் நோட்டுகளையும், மற்றுமுள்ள அந்தப் பத்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஜோன்ஸ் 4 மணிக்கெல்லாம் வெளியே புறப்பட்டான். தான் வாக்களித்தபடி அப்பத்திரங்களை ஆன்னியிடம் கொடுத்துவிடவும், கையிலிருந்த நோட்டுகளை அவ்வூரிலுள்ள பெரிய கம்பெனியின் இரும்பு அறைகளில் ஒன்றில் வைத்துவிடவும் உத்தேசித்தான். தான் வெளியே போவதற்கு ஒரு பெரிய குதிரைவண்டியைத் திட்டம் செய்து அதிலேறிக்கொண்டு சாமான்களை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொடுக்கும் கம்பெனிக்குள் சென்றான். அங்குபோய் தன் கையிலிருந்த 25,000 பவுன் நோட்டுகளை அக்கம்பெனியின் இரும்பு அறைகளில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான். வந்து பார்க்கையில், தான் ஏறிக் கொண்டுவந்த வண்டியைக் காணவில்லை. வண்டிக்காரனே கூலியும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. அங்ஙனமாக அவ்வண்டிக்காரன் தன்னை அங்கு இருத்திப்போகவேண்டிய காரணம் என்னவென்று யோஜித்தான். தெரியவில்லை. சிறிதுநேரம் யோஜித்துக் கொண்டே நின்றான். அதன் பிறகு அதன் உண்மையை அறிவதற்காக அங்கு நின்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரனை வண்டியைப்பற்றி கேட்டதில் “வண்டிக்காரன் இங்கு நின்றுகொண்டிருந்தான். இருவர் வண்டிவந்த வழியாக

வந்தார்கள். வந்து வண்டிக்காரனை வாடகைக்கு விடும்படி கேட்க அவன் மறுத்துவிட்டான். அதன் பிறகு அவர்கள் வண்டிக்காரனுக்கு இரட்டிப்புக் கூலிகொடுப்பதாகச் சொல்லிச் சம்மதிக்கச் செய்து அவ்வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். உங்களுக்கு வண்டி வேண்டுமென்றால் இத்தெருவின் கோடியில்போய் ஏறிக்கொண்டுபோகலாம்.” என்று சொன்னான்.

ஜோன்ஸ் - “எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. அவ்விருவர்களும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டி யிருக்கிறார்கள் போலும். நான் இனித்தனிமையாகப் போகக்கூடாது.”

போலீஸ்காரன் - சிரித்துக்கொண்டு “உமக்குப்பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. லண்டன் தெருவில் உம்மைத் தொந்தரவு செய்யவாவது? அழகாயிருக்கிறது. இந்தவழியே போம். இத்தெருக்கோடியில் வண்டிகள் நிற்கும். அங்கிருந்து ஏறிச்செல்லலாம்.”

ஜோன்ஸ் - “நீர் சொல்லுவது சரிதான். என்னிடத்தில் விலை மதிக்கக்கூடாத பத்திரங்கள் சிலவிருக்கின்றன. அவற்றை எப்படியாவது என்னிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சிலர் என்னைச் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். நீரும் என்னுடன் கூட அக்கோடி வரையில் வாரும். அதன் பிறகு நான் வண்டியை வைத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறேன்.”

போலீஸ்காரன் - “எனக்குக் குறிப்பிட்டிருக்கப்பட்டவிடம் இதுவே. இதைவிட்டு நான் போகக்கூடாது. நான் எவ்வாறு உம்முடன் வருவது? நீர் வீணில் பயப்படவேண்டாம். எவ்வளவோ ஜனங்கள் நடந்துபோய்க்கொண்டிருக்கையில் உமக்கென்ன பயம்?”

ஜோன்ஸ் - “முன்பின் விஷயம் உமக்குத் தெரிந்திருந்தால் நீர் இவ்வாறு பேசமாட்டீர். அவர்கள் ஏதோ ஒருகாரியத்தை யுத்தேசித்தே இவ்வாறு வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் எனக்குப்பயம் இல்லா விட்டால் நான் பயப்படமாட்டேன். நீர் யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் வரவேண்டும்.”

போலீஸ்காரன் - “நான் அந்தக்கோடி வரையில் வரமுடியாது. ஆயினும் கொஞ்சதூரம் வருகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு இருவரும் தெருக்கோடியை நோக்கிச் சென்றார்கள். இத்தெருவின் கோடியைப் போய்ச்சேர்வதற்குச் சிறிது தூரத்திற்கு முன்னரேயே வேறு ஒரு தெரு வந்துசேர்கிற ஒரு முக்கூட்டுண்டு. அம்முக்கூட்டின் அருகே ஜனக்கூட்டம் அதிகமாயிருந்தது எதிரில் ஒரு மோட்டார்வண்டி வந்துகொண்டிருந்தது அச்சமயத்தில் யாரோ ஒருவன் திடீரென்று அந்த மோட்டார்வண்டிவரும் பாதையில் விழுந்துவிட்டான். விழுந்ததும் அவனுடைய உதவிக்காக அநேக ஜனங்கள் ஓடினார்கள். அவர்களுடன் ஜோன்ஸுடன் வந்திருந்த போலீஸ்காரனும் ஓடினான். இச்சமயத்தில் யாரோ ஒருவன் ஜோன்ஸைத் தாக்கினான் ஆனால் ஜோன்ஸ் முன் ஜாக்கிரதையாயிருந்தபடியால் தன்னைத் தாக்கியவனை ஒரே அடியாய் அடித்துத் தள்ளினான். ஜனங்கள் அவனருகில் வந்தார்கள். அச்சமயத்தில் கீழே விழுந்தவன் எழுந்துஓடினான். இவன் விழுந்ததைக் கண்டதும் முதலில் மோட்டார்வண்டி முன் விழுந்திருந்த மற்றவனும் எழுந்து ஓடினான். ஜோன்ஸுக்கு இப்பொழுதுதான் அதன் உண்மை தெரிந்தது. போலீஸ்காரனைக் கூப்பிட்டு “அய்யா இவ்விரு வருந்தான் எனது வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போயிருக்க வேண்டும். இந்தக்கூட்டத்தில் என்னைத்திடீரென்று தாக்கி, என்னிடமிருக்கும் பத்திரங்களை அபகரிக்க வெண்ணி யிருந்தார்கள். உம்மை என்னைவிட்டுப் பிரிப்பதற்காக வேண்டியே முதலில் ஒருவன் கீழேவிழுந்தான். அவன் விழுந்ததைக்கண்டு ஜனங்களும், நீரும் அவ்விடத்திற்கு ஓடினீர்கள். அச்சமயத்தில் ஒருவன் என்னை வந்து தாக்கினான். இவ்வாறு நடக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டுதான் நான் அங்கு வரவில்லை. என்னைத்தாக்கியவனை நான் நன்றாய் அடித்துத் தள்ளிவிட்டேன். அவன் எழுந்து ஓடிவிட்டான். அவனைக் கண்டு இவனும் ஓடிவிட்டான். இனி நீங்கள் அவ்விருவரையும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. பார்த்தீரா? நான் சொன்னதற்கு என்னைப் பரிகாசம் செய்தீரே?”

போலீஸ்காரன் - “எனக்கு இவ்விஷயங்கள் தெரியவில்லை. நான் தங்களுக்கு ஒருவண்டி திட்டம் செய்து தருகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுச் சடுதியில் ஒருவண்டியைத் திட்டம் செய்து கொடுத்துத் தனது இடத்தையடைந்தான்.

ஜோன்ஸ் அவ்வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு கன்னமீரா ஹோட்டலுக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஆன்னியைக் காணாததால் அவள் வீட்டிற்குச் செல்ல வெண்ணினான். ஆயினும் இப்பத்திரங்களுடன் சென்றால் தனது உயிருக்குச் சேதம் ஏற்படலாம் என்று பயந்து அதனை அந்த ஹோட்டலின் பெரிய இரும்பு அறைக்குள் வைத்துவிட்டு வெளியே போனான். சுமார் மணி 5 இருக்கலாம். ஒரு வண்டியைத் திட்டம் செய்துகொண்டு ஹோல்போரன் தெருவில் ஆன்னியின் வீட்டிற்குப்போனான். வழக்கம்போல் முதல் அறையில் ஆன்னியைக் காணவில்லை. ஆனால் ஆன்னியின் எஜண்டான நீட்ஸ் என்பவன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். ஜோன்ஸைக் கண்டதும் நீட்ஸ் எழுந்து வரவேற்றுத்தன் எதிரிலுள்ள ஒரு நாற்காலியில் உட்காரவைத்து “நீ ஏதோ பத்திரங்களைக் கொணர்ந்து தருவதாகச் சொல்லியிருந்தாயாம். அவற்றை வாங்கிப் பெட்டிக்குள் வைக்கும்படி ஆன்னி சொன்னாள். அவற்றைக் கொணர்ந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

ஜோன்ஸ் - “ஆன்னி எங்கே? அவளிடந்தான் அவற்றைக் கொடுக்கவேண்டும். வேறு ஒருவரிடமும் கொடுக்கமாட்டேன்.”

நீட்ஸ் - “ஆன்னிக்கு உடம்பு அசௌகரியமாயிருக்கிறது. அவள் இப்பொழுது உன்னைப் பார்க்கமுடியாது. நீ அப்பத்திரங்களை என்னிடம் கொடுக்கலாம். நான் அவள் ஏஜண்டு என்று உனக்குத்தெரியாதா.? நான் சில தினங்களுக்கு முன்னர் உன்னிடம் அவள் காரியமாக வரவில்லையா? நீயேன் சந்தேகப்படவேண்டும்?”

ஜோன்ஸ் - “கொடுக்கமாட்டேன். அவளை நேரில் பார்த்துதான் கொடுக்கமுடியும். நான் கன்னமீரா ஹோட்டலுக்குப் போகிறேன். அவளை அங்கு வரச்சொல்.” என்று சொல்லித் தான் இருந்த விடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டான். இவளிடமிருந்து அப்பத்திரங்களைப் பலவந்தப்படுத்தியாவது வாங்கிவிட வெண்ணி அவனது அருகில் வந்து நின்றுகொண்டு “நீ மரியாதையாய் அப்பத்திரங்களைக் கொடுக்காவிட்டால் உன்னிடமிருந்து பலவந்தப்படுத்தியாவது வாங்கிக்கொள்ளும்படி ஆன்னி சொல்லியிருக்கிறாள்.” என்று சொன்னான்.

ஜோன்ஸுக்கு இதன் பின்னர் கோபமூண்டது. இவன்

கேட்டதிலிருந்து ஏதோ மோசம் இருக்கிறது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு தானும் எழுந்திருந்து தான் உட்கார்ந்திருந்த சிறிய நாற்காலியை ஒரு கையில் பிடித்துக்கொண்டு நின்று “நான் கொடுக்கமாட்டேன், உன்னால் செய்யக்கூடியதைச் செய்யவும். இப்பத்திரங்களை வாங்க எத்தனித்தவர்களில் நீயும் ஒருவனாகையால் அதன் பலனை நீயும் அனுபவிப்பாய்.” என்று சொன்னான். நீட்ஸுக்கு கோபம் மீறி இரண்டு கையையும் மூடிக்கொண்டு ஜோன்ஸின் முகத்தில் குத்துவதற்காக வேகமாய்க் கையை ஓங்கினான். ஒரே நிமிஷத்தில் ஜோன்ஸ் தன் கையிலிருந்த நாற்காலியை தூக்கி ஒரே அடியாய் நீட்ஸை அடிக்க அவன் சூழன்று மடங்கிக் கீழே விழுந்தான். உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு ஹோட்டலுக்கு வந்துவிட்டான். அச்சமயத்தில் ஹோட்டலில் ஒருவரும் இல்லை. மின்சார விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. ஹோட்டலின் குமாஸ்தா தன் இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு கணக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவனருகில் ஒருவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஜோன்ஸ் நேராக ஹோட்டல் குமாஸ்தாவிருந்தவிடத்திற்குச் சென்றான்.

இவனைக்கண்டதும் குமாஸ்தாவிடம் நின்றுகொண்டிருந்தவன் புறப்பட்டு வெளியே போய்விட்டான். ஜோன்ஸ் குமாஸ்தாவிடம் போனதும் குமாஸ்தாவுக்குத் திடுக்கிட்டது. திரும்பிப்பார்த்தான். தன்னிடத்தில் நின்றுக் கொண்டிருந்தவனைக் காணவில்லை. பிறகு தன் இடத்தினின்றும் எழுந்து “இங்கு இருந்த மனிதன் எங்கே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே தெருவிற்கு வந்தான். தெருவில் காணப்படவில்லை. பிறகு ஜோன்ஸைப் பார்த்து “இங்கு இருந்தவனை நீ அறிவாயோ? அவன் எங்கே போனான்?” என்று கேட்டான்.

ஜோன்ஸ் - “எனக்கு அவனைத் தெரியாது. என்ன விசேஷம்? நீயேன் தேடுகிறாய்?”

குமாஸ்தா - “என்ன அய்யா! நீ இங்கே காணர்ந்து வைத்திருந்த பத்திரங்களை அவனிடம் கொடுக்கும்படியாய் உம்முடைய கையொப்பமிட்ட கடிதம் காணர்ந்தானே?”

ஜோன்ஸ் - “நீ அவனிடம் கொடுத்துவிட்டாயோ?”

குமாஸ்தா - “நான் கொடுக்கத்தான் இருந்தேன். அச்சமயத்தில் நீ இங்கு வந்துவிட்டபடியால் அவன் ஓடிப்போய்விட்டான். நானும் கொடுக்கவில்லை.”

ஜோன்ஸ் - “நல்லவேளை இப்பத்திரத்தை வாங்கி விடுவதற்காக அநேகர் முயற்சி செய்கிறார்கள். நீ இனி ஒருவரிடமும் கொடுக்கக்கூடாது. நான் நேரில் வந்துகேட்டால் மாத்திரம் கொடுக்க வேண்டும். ஜாக்கிரதையாகவிரு.”

பிறகு வேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆன்னி அவ்விடம் வந்து பத்திரங்களைப் பெற்றுப்போகும் வரையில் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்வதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் ஒரு வர்த்தமானப் பத்திரிகையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

7வது அதிகாரம்
இராபர்ட்ஸ் ஜோன்ஸிடம் உண்மையை
வெளிப்படுத்துதல்.

இராபர்ட்ஸுக்கு வீட்டில் தங்க இஷ்டமில்லை ஆன்னிசொன்ன பிரகாரம் 5 மணிக்கெல்லாம் பத்திரங்கள் ஜோன்ஸிடமிருந்து வந்துவிட்டனவாவென்று பார்க்க எண்ணங்கொண்டான். தன் வீட்டைவிட்டுச் சுமார் 5.30 மணிக்கெல்லாம் கிளம்பி ஆன்னியின் வீட்டருகில் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது முதல் அறையில் ஆன்னியைக் காணவில்லை. ஆனால் நீட்ஸ் தனக்குண்டான காயத்தை யெல்லாம் கட்டிக்கொண்டு ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இராபர்ட்ஸ் போனதும் நீட்ஸ் வழக்கமாய் எழுந்து மரியாதை செய்கிறவன் அன்று செய்யாமல் வெகு கோபத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இராபர்ட்ஸ் அவனது அருகிற்சென்று “நீட்ஸ் ஆன்னி எங்கே? நான் அவளை அவசரகாரியமாய்ப் பார்க்கவேண்டும்.” என்றான்.

நீட்ஸ் - “ஆன்னிக்கு உடம்பு அசௌகரியமாக விருக்கிறபடியால் நீர் அவளைக்காண முடியாது இங்கேயே இரும்.”

இராபர்ட்ஸ் - “அவளுக்கு என்ன அசௌக்கியம்? எங்கே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? நான் அவளைப் பார்க்க வேண்டும். யாராவது வைத்தியர்கள் வந்து பார்க்கிறார்களா? உனக்கு உடம்பெல்லாம் என்ன காயம்?”

நீட்ச்ஸ் - “உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போ. நீ இப்பொழுது ஆன்னியைப் பார்க்க முடியாது. அவள் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தன்னையாரும் வந்து பார்க்கக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நீயும் செல்லக்கூடாது?”

இராபர்ட்ஸ் - “இதற்கு முன்னர் யாராவது இங்கு வந்தார்களா? அவர்கள் ஆன்னியைக்கண்டு பேசினார்களா?” இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் நீட்ச்ஸுக்கு அதிகக்கோபம் வந்தது. முகம் சிவந்தது. பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். “நீ உள்ளே போக்கூடாது என்று சொன்னால் வீண்பேச்சுகள் பேசுகிறாய். உடனே வெளியேபோய் விடு. இல்லாவிட்டால் நீ கஷ்டப்படுவாய்.” என்று சப்தமிட்டான்.

இவன் நடவடிக்கை இராபர்ட்ஸுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதுவரையில் ஆன்னியின் தாட்சண்யத்திற்காகப் பார்த்து வந்தான். மரியாதைத் தவறுதலான வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் இராபர்ட்ஸ் நீட்ச்ஸைக்கீழே தள்ளி நையப்புடைத்து விட்டு ஆன்னி படுக்கும் அறைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் ஆன்னி மயக்கமாய்ப் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இராபர்ட்ஸ் அவளைக்கண்டதும் மிகவும் கவலை கொண்டான். உடனே வெளியே வந்ததும் நீட்ச்ஸ் ஓட ஆரம்பித்தான். ஆயினும் இராபர்ட்ஸ் அவனைப் பிடித்து ஒரு தூணில் இறுக்கக்கயிறு கொண்டுக்கட்டி “நீ ஆன்னிக்கு என்ன கெடுதியைச் செய்தாய்? உண்மையைச் சொன்னால் பிழைப்பாய். இல்லாவிட்டால் உன்னை இங்கேயே கொலைசெய்துவிடுவேன். நீ ஆஸ்டிரியன். ஆன்னியின் விரோதி. அவள் செய்யும் காரியங்களை வெளிப்படுத்தவேண்டி இங்கு வந்திருக்கும் ஒற்றன் என்று நான் பலதடவை சொல்லியும் அவள் கவனிக்கவில்லை. உயிருடன் உன் தோலை உரித்துவிடுகிறேன்.” என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் கையிலிருந்த குதிரைச்சவுக்கால் அடிக்க ஆரம்பித்தான்.

நீட்ச்ஸ் - “சில அடிகளைப் பொறுத்தானாபினும் அதிகமாய்ப் பொறுத்துக்கக் கூடாதவனாய் “எனது நண்பனான ஹோல்வேக்கின் சதியாலோசனையில் அகப்பட்டு மோசம்போனேன். நான் அவளுக்கு சிறிது மயக்கம் வரும்படியான மருந்தை டியூடன் கலந்துகொடுத்தேன். அச்சமயத்தில் ஜோன்ஸ் வந்தால் அவனிடமிருந்து பத்திரங்களை

வாங்கிக்கொண்டுவிடலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அவன் இங்கே வந்தபொழுது என்னை நாற்காலியால் அடித்துச் சென்றான். இப்பொழுது உன்னிடத்தில் குதிரைச்சவுக்கால் அடிபடுகிறேன். அதுதான் எனக்குக் கிடைத்த வரும்படி. என்ன செய்வேன். ஆன்னி இப்பொழுது எழுந்துவிடலாம். அவள் என்னை நம்பியிருக்க நான் இவ்வாறு துரோகம் செய்ததின் பலன் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறேன். என்னை அடிக்கா தேயுங்கள்.” என்று கதறினான்.

இராபர்ட்ஸ் உடனே கையில் குளிர்ந்ததண்ணீர் கொண்டுபோய் ஆன்னியின் முகத்தில் தெளித்து விசிறினதில் மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். “இராபர்ட்ஸ் என்ன விசேஷம்? ஜோன்ஸ் இங்கு வந்தானோ? அவன் இங்கு 5 மணிக்கெல்லாம் வருவதாகச் சொன்னானே?” என்றான்.

இராபர்ட்ஸ் - “அவன் இங்கு வந்தான். அவனிடமிருந்து அப்பத்திரங்களை மோசம் செய்து வாங்கிக்கொள்ளவெண்ணி உனது வேலைக்காரனான நீட்ஸ் முயன்றான். அவன் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொன்னான். அதன்பேரில் நீட்ஸ் அவனிடமிருந்து பலவந்தமாய்ப்பிடுங்கிக்கொள்ள உத்தேசித்ததின் பேரில் இவனை நையப்புடைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறான். நான் பல தடவையும் நீட்ஸை நம்பாதே யென்று சொன்னேனே; நீ கேட்டாயா? ஹோல்வெக்குடன் சதியலோசனை செய்துகொண்டு நம்முடைய நடமாட்டங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்திக்கொண்டே வந்திருக்கிறான்.”

ஆன்னி - “நீட்ஸ் எங்கே. ஜோன்ஸ் இங்கு வந்தபிறகு எங்கேபோயிருக்கிறான்? அதனை விசாரி. அவன் யோக்கியன். இவர்கள் செய்திருக்கும் பிரயத்தனங்கள் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. இப்பத்திரத்தின் உண்மையைப்பற்றி அவன் பலமுறையும் என்னைக் கேட்டான். நான் சொல்லவில்லை. அதனால்தான் இவ்வளவு கஷ்டங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் அன்றையதினமே நம்மிடம் அப்பத்திரங்களைக் கொடுத்திருப்பான். அவன் ஆங்கிலேயன் அல்லவா? தனது தேசத்தின் நன்மையைக் கோருபவனல்லவா? அவனை நாம் நம்பாது செய்துவந்த காரியங்கள் தப்பிதமானவை. ஜோன்ஸ் எங்கே போயிருக்கிறான் என்பதை நீ அறிந்துவா? அதன்பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்.”

இராபர்ட்ஸ் - “சரிதான், நீட்ஸைப் பிடித்து உதைத்தால் உண்மை வெளிப்படும்.” என்று சொல்லிக்கொண்டு நீட்ஸிடம் போய் ஜோன்ஸ் எங்கே போயிருப்பதாக உன்னிடம் சொன்னான்?” என்று கேட்க, “அவன் கன்னமீரா ஹோட்டலில் இருப்பதாகச் சொன்னான்.” என்று பதில் சொன்னான். நீட்ஸை தூணிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்டு ஆன்னியின் எதிரில்கொண்டு நிறுத்த ‘நீ ஒரு புத்தியீனமான காரியம் செய்தாயல்லவா? இதேவிதமான குற்றத்தை ஒரு ஆஸ்டிரிய யஜமானனிடம் வேறு ஒரு ஜாதியான் செய்திருப்பானானால் அவனை அங்கேயே கொலை செய்திருப்பான் என்பதில் தடையேயில்லை. உங்கள் ஜாதியார் அவ்வளவு கெட்டவர்கள். இந்தக் குற்றத்தை நீ செய்ததற்காக நாங்கள் உன்னை ஒன்றும் செய்யப் போகிறதில்லை. இன்றுமுதல் நீ விலகிடவேண்டும். இனியாவது உனது எஜமானர்களிடம் நன்றியுடன் நடந்துகொள்.” என்று சொல்லி அவனை வெளியே போகும்படி உத்திரவிட்டான். அவனும் வீட்டைவிட்டு மற்ற ஆஸ்டிரியர்கள் வசித்துவந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஜோன்ஸைப் பார்ப்பதற்காக கன்னமீரா ஹோட்டலுக்குப் புறப்படவேண்டி ஆன்னியைக் கூப்பிட்டான். ஆன்னி “எனக்கு கை கால்கள் எல்லாம் ஒய்ந்து வருகிறது. என்னால் இவ்விடத்தைவிட்டு நகர முடியவில்லை. நீ மட்டும் போய்வா. அவனிடத்தில் எல்லா உண்மையையும் சொல்லிவிடு. அவன் யாதொருதடையும் சொல்லாமல் உன்னிடம் பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிடுவான். பயப்படவேண்டாம். நான் வரவேண்டுமானால் எனக்கு டெலிபோன் மூலமாக சொல்லியனுப்பு. நான் வந்துவிடுகிறேன்.” என்று சொன்னான்.

இராபர்ட்ஸ் உடனே ஒரு வண்டியைத் திட்டம் செய்துகொண்டு கன்னமீரா ஹோட்டலுக்குச் சென்றான். அப்பொழுது சுமார் 8 மணியிருக்கலாம். ஜோன்ஸ் ஒரு சாய்ந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். இராபர்ட்ஸைக் கண்டதும் ஜோன்ஸ் எழுந்து வேறு ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டுவந்து தன்னெதிரில் போட்டு அதில் இராபர்ட்ஸை உட்காரவைத்து “என்ன விசேஷம்? ஆன்னி எங்கே? ஆன்னியைப்பார்க்கவெண்ணி அவள் வீட்டிற்கு வந்தேன். அவ்விடத்தில் அவள் சரீர அசௌக்கியமாயிருக்கிறாள்

என்றும் பார்ப்பதற்கு முடியாதென்றும் தன்னிடத்தில் பத்திரங்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அங்கிருந்த அவள் ஏஜண்டு சொன்னான். அவன் பேசியவிதத்திலிருந்து எனக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. நான் அவனை நன்றாய் உதைத்துவிட்டு வந்துசேர்ந்தேன். ஆன்னி எங்கே? நான் அவளைப்பார்க்க வேண்டும்.”

இராபர்ட்ஸ் - “நாங்கள் உன்னை நம்பாமல் மோசம் போனோம். அப்பத்திரங்கள் இன்னதென உன்னிடம் சொல்லியிருந்தால் எங்களிடம் அப்பொழுதே அவை வந்திருக்கும். என் செய்வது? ஆன்னிக்குக் கொஞ்சம் விஷத்தைக்கொடுத்து மயங்கிக் கிடக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டு உன்னிடமிருந்து அப்பத்திரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு விடுகிறது என்று அங்கிருந்தவன் உத்தேசித்திருந்தான். நீ அதற்கு நல்லவேலை செய்தாய். இப்பத்திரத்தை நமது நாட்டின் நன்மையை யுத்தேசித்து நானும் ஆன்னியும் பெறுவதற்காக முயற்சி செய்துவருகிறோம். ஆஸ்டிரிய நாட்டின் நன்மைக்காகச் சில ஆஸ்டிரிய ஒற்றர்கள் தாங்கள் அவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள். இதுதான் உண்மை.”

ஜோன்ஸ் - “ஆஸ்டிரியாவுக்கும் இங்கிலாந்திற்கும் இப்பொழுது என்ன கஷ்டம் வந்திருக்கிறது? இதற்காக இவ்வளவு அவஸ்தைப்படுவானேன்?”

இராபர்ட்ஸ் - “சில வாரங்களுக்குமுன் ஜெர்மனிச் சக்கரவர்த்தி, ஆஸ்டிரியச் சக்கரவர்த்தி, ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தி ஆகிய மூவரும் கூடிப்பேசிய ஏதோ இரகசியங்கள் அடங்கிய காகிதங்கள் அந்தப் பைக்குள் இருக்கின்றன. இவற்றை வெகு தந்திரமாகத் திருடிக்கொண்டு ஒரு அமெரிக்கன் ஓடி வந்தான். அவனைத் துரத்திக்கொண்டு 4 ஆஸ்டிரியர்கள் அதே இரயில் வண்டியில் வந்தார்கள். நடு இரவில் அவ்வமெரிக்கனை இருப்புப்பாதையில் தள்ளிவிட்டு இப்பத்திரங்களை அவர்கள் கைக் கொண்டார்கள். அதன்பிறகு அந்த ஆஸ்டிரியர்களது தலைவனுக்கு 25,000 பவுன் கொடுத்து அப்பத்திரங்களை வாங்குகையில் அவன் எழுதப்படாத காகிதங்களடங்கிய பையைத் தவறி என்னிடம் கொடுத்துவிட்டான். ஆனால் அவனை யாரோ கொலை செய்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது பத்திரங்கள் உன்னிடம் இருக்கின்றன. நீ உன்

நாட்டின் நன்மையைக்கருதி அப்பத்திரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். இவ்வுண்மைகளைச் சொல்லி உன்னிடம் அப்பத்திரங்களை வாங்கிக் கொள்ளும்படியாக ஆன்னி சொன்னாள். அவளுக்கு உடம்பு அசௌகரியமாயிருப்பதால் அவள் இங்கு வரக்கூடவில்லை.”

ஜோன்ஸ் - “இவ்விஷயங்களை எனக்கு முன்னரேயே சொல்லியிருப்பின் அப்பொழுதே பணதையும் பத்திரங்களையும் கொடுத்திருப்பேன். இதுவரையில் அப்பணத்தை உபயோகப் படுத்தியதைப்பற்றி நீ மன்னிக்கவேண்டும். பத்திரங்கள் இந்த ஹோட்டலிலுள்ள இரும்பு அறைகளில் வைத்திருக்கிறேன். அவற்றைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் எனக்குச் செய்ய எத்தனித்திருக்கும் கெடுதிகள் எவ்வளவோ. எவ்வளவோ அக்கிரமமான காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அப்பத்திரங்களை இதோ வாங்கித்தருகிறேன். பணம் நாளையதினம் தருகிறேன்.”

இராபர்ட்ஸ் - “பணத்தைப்பற்றி எனக்குக் கவலை கிடையாது. பத்திரங்கள் மட்டும் அகப்பட்டால் போதுமானது. உன் இஷ்டப்படி பணத்தை சௌகரியமானபோது கொடுக்கலாம்.”

ஜோன்ஸ் ஹோட்டலின் குமாஸ்தாவைக் கூப்பிட்டுப் பத்திரங்களை எடுத்துக்கொடுக்கும் படியாக கேட்டான். அச்சமயத்தில் ஹோட்டலின் முதலாளி வெளியே போய்விட்டா நென்றும் அவன் வந்தபிறகுதான் கொடுக்கமுடியு மென்றும் சொன்னான். முதலாளி யிருக்கும் இடமும் தெரியாதாகையால் அவரை அழைத்து வருவது சிரமமாகும் என்றும் சொன்னான். அதன்பிறகு இராபர்ட்ஸும் ஜோன்ஸும் அன்றிரவில் சாப்பிட்டுவிட்டு அங்கேயே படுத்துக்கொள்வதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். இரவில் சுமார் 10 மணியிருக்கலாம் டெலிபோன் மணி சத்தம் கேட்டது. உடனே ஹோட்டலின் குமாஸ்தா டெலிபோனுக்கருகில் சென்று ‘நீயார்’ என்று கேட்க ‘ஜோன்ஸ் இருக்கிறாரா? இருந்தால் டெலிபோனுக்கு வரும்படியாகச் சொல்லவும்’ என்று பதில் வந்தது.

ஹோட்டல் குமாஸ்தா ஜோன்ஸைக் கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொல்ல அவன் டெலிபோனிடம் போய் “நீயார்? என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டான். உன்னை மேரி பார்க்க விரும்புகிறாள். நீ யாதொரு தடையும் சொல்லாது வந்த சேர வேண்டியது. என்று பதில் வந்தது.

ஜோன்ஸ் - 'மேரி இப்பொழுது எங்கு இருக்கிறாள்?' 'எவ்வளவு இருந்த வீட்டில் இருக்கிறாள்.' என்று பதில் வந்தது.

ஜோன்ஸ் - "மேரியை டெலிபோனிடத்தில் வந்து பேசச்சொல்."

"அவள் பேசும்படியான நிலமையில் இல்லை" என்று பதில் வந்தது.

ஜோன்ஸ் - "மேரி அங்கு இல்லையென்று நினைக்கிறேன்." இதற்குப்பதிலாக மேரியின் குரல் போல் அவனுக்குக் கேட்டது. அக்குரலைக் கேட்டதும் ஜோன்ஸுக்கு இங்கு இருக்கமுடியவில்லை. மேரியைப் போய் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்று தீர்மானங்கொண்டான். அதற்கு இராபர்ட்ஸ் "ஜோன்ஸ் நீ இப்பொழுது அங்கே போவது சரியல்ல." என்றான்.

ஜோன்ஸ் - "நான் போகத்தான்வேண்டும். என் அருமைக்கண்மணி மேரி ஏதோ ஆபத்திலிருக்கிறாள். நான் அவளைப்பாராமல் இங்கு இருக்கமாட்டேன்."

"சரி அப்படியானால் நீ போ. நான் இங்கு இருக்கிறேன். ஜாக்கிறதையாகப் போய்வா. ஒரு சமயம் உன் உயிருக்கே சேதம்நேரிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்." என்று இராபர்ட்ஸ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே ஜோன்ஸ் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே போய்விட்டான். இவன்போகும் இடம் இராபர்ட்ஸுக்கு நன்றாய்த்தெரியும். இராபர்ட்ஸ் உடனே டெலிபோன் மூலமாய் தன் சீழ் வேலைசெய்யும் ஒற்றர்களில் 30-பேரை இரண்டு மோட்டார் வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டு கன்னமீரா ஹோட்டலுக்கு வரும்படியாகச் சொன்னான். அவர்களும் அவ்வாறே அரை மணி நேரத்திற்குள் வந்துவிட்டார்கள்.

ஜோன்ஸ் வெகுவேகமாய்ப்போய் எவ்வளவு வீட்டையடைந்து "மேரி எங்கே? மேரி எங்கே?" என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான். "இங்கே இருக்கிறாள்" என்று ஒருவன் வழிகாட்டினான். ஆனால் மேரியானவள் "அய்யோ நீ இங்கு வராதே. உன்னைக் கொலைசெய்துவிடுவார்கள் போலிருக்கிறதே. நான் உன்னைக் கூப்பிடவில்லையே!" என்று கதறினாள். அச்சமயத்தில் ஒருவன்

வெகுவேகமாய் மேரியைக் குத்துவதற்காக கையை மடக்கிக்கொண்டு அவளருகில் ஓடினான். ஜோன்ஸுக்குத் தான் ஒரு அபாயத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டதாகத் தெரிந்தபோதிலும் பயப்படவில்லை. உடனே ஒரேபாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து இன்னார் என்று கவனியாது மேரியை அடிக்க வந்தவன் முகத்தில் ஒரே அறையாய் அறைந்தான். அவன் பொறிகலங்கி கீழே விழுந்தான். அவனை அடித்ததற்காக வேறு ஒருவன் ஜோன்ஸை அடிப்பதற்காக கையை ஓங்கிக்கொண்டு வந்தான். ஜோன்ஸ் அவன் வயிற்றைப்பார்த்து ஒரே உதையாய் உதைக்க வெட்டுண்ட மரம்போல் சாய்ந்தான். அதற்குள் அங்கிருந்த ஒருவன் “ஜோன்ஸிடம் ஒருவரும் நெருங்கக்கூடாது” என்று கட்டளையிட்டான். ஜோன்ஸோ மேரியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு “நீ இங்கு என்னவிதமாய் வந்தாய்? உன்னை யார் அழைத்து வந்தார்கள்? இங்கு இருப்பவர்கள் யார்?” என்று கேட்டான்.

“இங்கு எவ்வின் இழுத்துவந்தான். இவர்கள் ஆஸ்டிரியர்களாம். நாங்கள் இருவரும் உன்னிடம் இருக்கும் பத்திரங்களை வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி வாங்கிக்கொடுக்கத் தவறினால் எங்களை முக்கூட்டக்கொலைகேலில் சம்பந்தப் படுத்துவதாகவும் பயமுறுத்தினார்கள். உனது துரோகியான எவ்வின் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். அவன் என்னைப் படுத்தாத பாடெல்லாம் படுத்தியிருக்கிறான். நீ அவர்களிடம் அப்பத்திரங்களைக் கொடுத்துவிடாதே.” என்று மேரி சொன்னாள்.

ஜோன்ஸுக்கு அப்பொழுதுதான் புத்தி நிதானத்திற்கு வந்தது. எதிரில் பார்க்கையில் எவ்வின் அடியைப்பட்டுக் கொண்டு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். இன்னொரு மூலையில் நீடல் இவனைப்பார்த்து பல்லைக் கடித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

கன்னமீராஹோட்டல் குமாஸ்தாவிடமிருந்து மோசமாய்ப் பத்திரங்களை வாங்க எத்தனித்தவன் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தான். ஜோன்ஸின் பெட்டியைத்திறந்து பையை எடுத்தவன் அவளருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். இவர்களுக்குத் தலைமைபூண்ட ஹோல்வெக் என்பவன் “ஜோன்ஸ் - நான் சொல்வதைக்கேட்டு நடந்தால் நீ பிழைப்பாய் இல்லாவிட்டால் இத்துடன் இறந்தாய்.

உன்னிடம் இருக்கும் பத்திரங்கள் எங்களுக்குச் சொந்தமானவை. அவற்றை எங்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னையும் எவ்வினையும் முக்கூட்டுக் கொலைக் கேஸில் சம்பந்தப்படுத்தி ஜயிலுக்கு அனுப்பிவிடுவோம்.”

எவ்லின் - “ஜோன்ஸ் நீ அவற்றைக் கொடுத்துவிடு. கொடுத்துவிட்டால் எனக்கும் சவுகரியம்; உனக்கும் சவுகரியம். அவர்கள் 100,000- பவுன் வரையில் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள்.”

மேரி - “ஏ துரோகி! உனக்குச் சோறிட்டு மற்றுமுள்ள சவுகரியத்தைச் செய்துகொடுத்த நண்பனுக்கு கெடுதி எண்ணுவதுடன் நில்லாது நாட்டின் கெடுதியையும் தேடுகிறாயா? இவர்கள் எதுவேண்டுமென்றாலும் செய்துகொள்ளட்டும். ஜோன்ஸ் நீ அவற்றைக் கொடுக்காதே.”

எவ்லின் - “நமது உயிர் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கையில் மற்றதைப்பற்றி எவ்வாறு கவனிக்க முடியும்? நான் ஜோன்ஸிடமிருந்து பத்திரங்களை வாங்கிக் கொடுத்து விடுவதாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன். ஜோன்ஸ் நீ தயங்கவேண்டாம். கொடுத்துவிடு.”

ஜோன்ஸ் - “நான் கொடுக்கமாட்டேன்.”

ஹோல்வெக் - “நீ கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலல்லது நான் விடமாட்டேன். எவ்லின்னை மன்னித்துவிட்டேன். நீ தான் அந்தக் கொலையைச் செய்ததாக போலீஸ்காரர்களைக் கொண்டு கேசை நடத்துவேன். இன்னொருதடவை உன்னைக் கேட்கிறேன். தவக்கமன்னியில் பதில் சொல்லவும்.”

நீட்ஸ் - “இந்தப் பயல்தான் என்னை நாற்காலியால் அடித்தான். இங்கு வந்தும் என்னை அடிக்க எத்தனிக்கிறான். என்னைவிடுங்கள். அவனை ஒரேகுத்தாய்க் குத்தி கீழே தள்ளிவிடுகிறேன். அவன் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றி அப்புறம் பேசிக்கொள்ளுகிறேன்.”

ஜோன்ஸிடம் யாதொருவிதமான ஆயுதமும் இல்லாமல் ஒரு கையில் மேரியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். இன்னது

செய்வது என்று தெரியவில்லை. “ஏதாவது முறட்டுத்தனமாய் நடந்துகொண்டால் இவர்கள் கொலை செய்துவிடுவார்கள் என்பது நிச்சயம். இவர்களை எப்படியாவது வென்று செல்லவேண்டும். நாம் அப்பொழுதே இராபர்ட்ஸ் சொன்னதைக் கேட்காமற் போனோமே. இங்கு வராதிருந்தாலும் மேரி மிகவும் கஷ்டப்படுவாள் என்பது நிச்சயம்.” என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஹோல்வெக் “நீ என்ன சும்மாவிருக்கிறாய்? ஏதாவது பதில் சொல்லு. நான் இனி காத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. பத்திரங்களை என்னிடம் ஒப்புவிப்பதாய் இருந்தால் சரி. இல்லாவிட்டால் உன்னைச் சுட்டு வீழ்த்துவேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் கையிலிருந்த கைத்துப்பாக்கியை ஜோன்ஸின் தலைக்கு நேராகப்பிடித்தான்.

“என்ன செய்கிறாய் ஜோன்ஸ்? இங்குவந்த காரியம் முடிந்துவிட்டதா? நான் நாடகசாலைக்குப் போகிறேன். நீயும் வருகிறாயா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே இராபர்ட்ஸ் உள்ளே நுழைந்தான். இவனைக்கண்டதும் ஹோல்வெக் மரியாதை செய்துவிட்டு “நீ எங்கேபோகிறாய்?” என்று கேட்டான். அதற்கு இராபர்ட்ஸ் “நானும் எனது நண்பர்களில் 30 - பேரும் அருகிலிருக்கும் நாடக சாலைக்குப் போகிறோம். ஜோன்ஸை அழைத்துச் செல்லவேண்டும்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜோன்ஸை ஒரு கையிலும் மேரியை இன்னொரு கையிலும் பிடித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினான். ஹோல்வெக் மாடியின்றும் கீழே பார்த்ததில் இரண்டு பெரிய மோட்டார் வண்டிகள் நிறைய ஆட்களுடன் நிற்கக்கண்டான். அதனால் அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டான்.

இராபர்ட்ஸ் இவ்விருவரையும் தம் மோட்டார் வண்டிகளில் ஒன்றில் ஏற்றிக்கொண்டு மேரியை அவள் வீட்டில்விட்டு ஜோன்ஸை கன்னமிரா ஹோட்டலில் விட்டுவிட்டுச் சென்றான். இப்பொழுது இரவில் சுமார் 1-மணியிருக்கும். இராபர்ட்ஸ் ஜோன்ஸை ஜாக்கிரதையாக விருக்கும்படி சொல்லிப்போனான். பிறகு சுமார் 3-மணியிருக்கலாம். ஒரு மோட்டார் வண்டியில் 5-போலீஸ்காரரும் வேறு ஒருவனும் உட்கார்ந்துகொண்டு கன்னமிரா ஹோட்டலுக்கு வந்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் உள்ளே வந்து ஜோன்ஸைக் கைதுசெய்தார்கள். மறுநாட்காலையில் அவ்வூர் வர்த்தமானப்

பத்திரிகைகளில் பின்வருமாறு பிரசுரமாயின.

‘முக்கூட்டுக் கொலைக்கேஸ்’

‘கைதி அகப்பட்டுவிட்டான்’

மேற்சொல்லிய கடைத்தெரு முக்கூட்டில் சில நாட்களுக்குமுன் ஒரு கொலை நடந்ததென்பது நமது நேயர்களுக்கெல்லாம் நன்கு தெரிந்த விஷயமே. நமது 3வது டிவிஷன் பொலீஸ்காரர்களின் புத்திக்கூர்மையால் எவ்வளவு அண்டு ஜோன்ஸ் என்று பெயர் பெற்ற பெரிய கம்பெனியின் முதலாளியானவன் கொலையைச் செய்தான் எனத் தெரிந்து கன்னமீரா ஹோட்டலில் இரவில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனைக் கைது செய்தார்கள். கேஸ் விசாரணையாகி வருகிறது.

பிராசிகூஷன் தரப்பின் 1வது சாட்சி எவ்வளவு என்பவனின் வாக்குமூலம்.

“நான் எவ்வளவு அண்டு ஜோன்ஸ் என்று சொல்லப்படும் கம்பெனியின் பாகஸ்தன். எனக்கும் ஜோன்ஸுக்கும் யாதொருவிதமான மனஸ்தாபமுமில்லை. தொழிலில் 20,000 பவுனுக்கு மேல் நஷ்டம் வந்துவிட்டபடியால் நான் விலகிக் கொண்டேன். அந்த நஷ்டத்தைத் தாங்கிக் கடையைத் தொடர்ந்து நடத்தக்கூடிய முதல் ஜோன்ஸிடம் இல்லையென்பது எனக்குத்தெரியும். நான் கூட்டுப் பிரித்துக் கொண்டு பர்மிங்ஹாம் போவதற்கு முன்னர் கொலை நடந்த விடத்திற்கருகாமையிலுள்ள ஹோட்டலில் தங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அச்சமயத்தில் இறந்தவனான பெத்ஹெம் என்பவன் எனக்கு எதிரில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு தன்னிடமிருந்த நோட்டுகளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். 500 பவுன் நோட்டுக்கள் 50 ஐயும் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். நான் வெளியே போய்விட்டேன். அதுதான் எனக்குத் தெரியும். இந்த சாட்சியத்தைச் சொல்லும்படியாக என்னை ஒருவரும் தூண்டவில்லை.”

பிராசிகூஷன் தரப்பு 2வது சாட்சியான பாங்கர் ஹார்ப்பரின் வாக்குமூலம் பின்வருமாறு :

“நான் ஜோன்ஸின் பாங்கர். அவர் என்னிடம் பல வருஷம் பற்றுவரவு செய்து வருகிறார். போனமாதம் அதிக நஷ்டம் வந்துவிட்டதென்று என்னிடம் ஜோன்ஸ் சொன்னதுண்டு. கொலை நடந்த மறுநாள் காலையில் 9 மணிக்கு 25,000 பவுனை நோட்டுகளாக என்னிடம் பின்வருமாறு சொல்லிக்கொடுத்துப் போனான்.”

“இந்நோட்டுகள் என்னுடையது அல்ல. இவற்றை நீ ஈடாக வைத்துக்கொண்டு 20,000 பவுன் கடன் கொடு” என்றார். நானும் இசைந்தேன். இரண்டுநாள் கழித்து என்னைப்பலர் “யாராவது 25,000 பவுன் பெறுமான நோட்டுகள் கொணர்ந்து கொடுத்தார்களாவென்று கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் யாதொரு விவரமும் சொல்லாது கேட்டார்கள். அதனால் நான் பயந்து ஜோன்ஸைக் கூப்பிட்டு அவனிடம் நோட்டுகளைக் கொடுத்துவிட்டேன். இந்த சாட்சியைச் சொல்லும்படி என்னை யாரும் தூண்டவில்லை.”

போலீஸ் விசாரணை இத்துடன் நிற்க ஜோன்ஸ் கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு கைதியாகவிருந்தான். இதனால் அவன் பயப்படவில்லை. இவர்கள் சொன்ன சாட்சியத்தை மறுத்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இராபர்ட்ஸ் தன்னை எப்படியாவது மீட்டுவிடுவான் என்ற தைரியம் ஜோன்ஸுக்கு உண்டு.

நகரமெங்கும் ஜோன்ஸ் கொலை செய்துவிட்டான் என்ற வதந்தி பரவியது. காலையில் மணி 8 இருக்கலாம். இராபர்ட்ஸ் ஒரு மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று ஜோன்ஸை அழைத்துக்கொண்டு கன்னமீரா ஹோட்டலுக்கு வந்தான். அங்கு அந்த ஹோட்டலின் இரும்பு அறைகளில் வைக்கப்பட்ட பத்திரங்களை ஜோன்ஸ் வாங்கி இராபர்ட்ஸிடம் கொடுத்தான். ஹோட்டலின் முதலாளி அச்சமயத்தில் ஜோன்ஸைப்பார்த்து “இது என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இந்தக் காகிதத்திற்காக எவ்வளவு ஆசாமிகள் பாடுபடுகிறார்கள். இன்று காலையில் எனது ஹோட்டலே இடிந்துவிழும்படியான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. காலை 5 மணிக்கெல்லாம் ஒருவன் ஒரு மூட்டையுடன் இங்கு வந்தான். அவன் தன் மூட்டையில் விலை யுயர்ந்த சாமான்கள் வைத்திருப்பதாகவும் அதனை இரும்பு அறைக்குள் வைக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டான்.

நான் இரும்புப்பெட்டியில் வைத்துப்போகும்படி சொன்னேன். அதற்கு அவன் அதை அறைக்குள்ளேதான் வைக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினான். நான் அங்கு கொண்டுபோய் வைத்துவந்தேன். அவன் எங்கேயோ வெளியே போய்விட்டான். பிறகு எனது குமாஸ்தா உள்ளே ஏதோ காரியமாய்ப் போயிருந்தான். அப்பொழுது அந்த அறையில் ஏதோ குறுகுறுவென்று சப்தம் கேட்டதாம். அது தெரிந்து நாங்கள் என்னவென்று பார்க்கையில் இம்மூட்டையில் தானாய் வெடிக்கக்கூடிய பெரியவெடிகுண்டு இருப்பதாகத்தெரிந்து உடனே வெளியே அதனை எடுத்துவந்து பழுதாக்கிவிட்டோம். இதெல்லாம் இப்பத்திரத்தை அழித்துவிடவேண்டிச் செய்யப்பட்ட தென்றே நினைக்கிறேன்," என்றான். இராபர்ட்ஸ் இதனையுங் கேட்டுக்கொண்டு ஜோன்னை மறுபடியும் போலீஸ் ஸ்டேஷனிற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டுத் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். ஜோன்ஸிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

8வது அதிகாரம்
ஜோன்ஸின் மீட்சி

ஜோன்ஸ் கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கைதியாக விருக்கிறான் என்ற செய்தியை மேரி பத்திரிகைகளில் பார்த்ததும் அடங்காத்துயரம் கொண்டனள். தனது தமயனான எவ்லின் கொலையைச் செய்துவிட்டு ஜோன்ஸ் கொலை செய்தான் என்று பொருள்படச் சாட்சியம் சொன்னதைப் பார்த்தபொழுது அவளுக்குக் கோபம் மேலிட்டது. உடனே தன் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு தன் தமயன் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். அங்குத்தமயன் ஒரு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு பத்திரிகை யொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனைக்கண்டதும் “அடபாவி! துரோகி! உனக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்தவனுக்குத் தீங்குநினைத்தாயே? அக்கொலை நீ தான் செய்தாய் என்று எனக்குத் தெரியாதோ? அந்த ஆஸ்டிரியப்பயல்களின் துர் ஆலோசனையின்மேல் இவ்வாறு செய்ய எத்தனித்தாய்? நான் உன்னை இலகுவில் விடேன். நான் நேரில்சென்று உனக்கு விரோதமாய்ச் சாட்சிசொல்லி அவரை விடுவிக்கிறேன் பார்.”

எவ்லின் - “மேரி அவ்வாறு செய்து விடாதே. நான் அவ்வாறு சாட்சிசொல்லாதிருந்தால் என்னைச் சம்மந்தப் படுத்திக் கேலை நடத்துவதாகப் பயமுறுத்தினார்கள். நான் தப்பித்துக்கொள்ள அவ்வாறுசொன்னேனே யல்லாது வேறு ஜோன்ஸின் பேரில் எனக்கு விரோத முண்டா? இல்லையே? நீ வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது.”

மேரி - “நீ அவருடன் கூட்டாளியாயிருந்த பொழுது உனது அறிவின்மையாலும் கெட்ட நடவடிக்கையாலும் பெருந்த நஷ்டத்தை அவருக்கு உண்டுபண்ணினாய். அவர் அதற்காக உன்னிடத்தில் விரோதம் பாராட்டினாரா? இல்லையே. பிறகு உனக்குவேண்டிய எல்லாச் சௌகரியங்களையும் நீ கேட்டுக்கொண்டபடியே செய்து கொடுத்தனரே. இவ்வளவு பெருந்தன்மை வாய்ந்த அவர், நமது நாட்டின் நன்மையை உத்தேசித்து அப்பத்திரங்களைத் தனது உயிர் போயினும் போகட்டும் என்று ஆஸ்டிரியர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று மறுத்துக்கொண்டிருக்க அவரையே அந்த ஆஸ்டிரியர்களின் சதிக்கு உட்பட்டு நீ நாட்டுத்துரோகியாகிய நீ-நண்பனுக்குத் துரோகியாகி கொலைக்குற்றம் சாட்டுகிறாய். உன்னைப்போலுள்ள பாபிகள் இருந்தென்ன இறந்தென்ன. நீ அவர் மீது பொய்யாகக் கொலைக் குற்றம் சாட்ட உடன்படாததற்காக உன்மேல் கொலைக்குற்றம் அவர்கள் சாட்டியிருந்தால் ஜோன்ஸ் உன்னை விட்டுவிடுவாரா? எப்படியாவது உன்னை மீட்க முயற்சி செய்யமாட்டாரா? உனது நண்பனுக்குக் கெடுதியைத் தேடினாய். உன் நாட்டிற்கு கெடுதியைத்தேடினாய். உன்முகத்தில் இனி விழிப்பதில்லை. இதோபோய் அக்கொலையை நீ செய்ததாகச் சொல்லி உன்னைக் கைதுசெய்யும்படியான ஏற்பாடுசெய்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு வெகு கோபத்துடன் அவன் அறையைவிட்டு வெளியேபோய்விட்டான். இவளைப்பின் தொடர்ந்து சிறிது தூரம் வரையில் வந்து கெஞ்சிக்கேட்டான். அவள் அதற்கு இணங்காது வேகமாய் ஆன்னியின் ஜாகைக்குப்போய் ஜோன்னைப்பற்றி விசாரிக்க அவள் “நீ பயப்படவேண்டாம். அவரை இன்று மாலைக்குள் மீட்டுவிடுவோம்.” இக்கொலையைப்பற்றி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமாவென்று கேட்க “அக்கொலையைத் தான் செய்துவிட்டதாக எவ்வின் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான்” என்றனர். “சரி நீ சாட்சியாக வரும்படியிருக்கும்” என்று ஆன்னி சொன்னாள். இவைநிற்க.

இராபர்ட்ஸ் ஜோன்ஸிடமிருந்து அப்பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்நிய மந்திரியின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அந்நிய மந்திரியும் வெகு அன்புடன் இவரை வரவேற்று “என்ன செய்தி? போனகாரியம் சரிவர முடிவுபெற்றதா?” என்று கேட்டார்.

இராபர்ட்ஸ் - “காரியங்கள் சரிவர முடிந்தன. இப்பத்திரங்களைப்

பெறுவதற்காக ஆஸ்டிரிய ஒற்றர்கள் எவ்வளவு பாடு பட்டிருக்கிறார்கள்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் பையினின்றும் அப்பத்திரங்கள் அடங்கிய பையை எடுத்துக் கொடுத்தான். அந்நியமந்திரி அப்பையை உடைத்துப்பர்த்துவிட்டு "சரி நான் அரசரைப் பார்க்கப் போகவேண்டும். தனி ஸ்பெஷல் வண்டி ஒன்று தயார் செய்ய்சொல்" என்று தன் செக்ரடரிக்குக் கட்டளையிட்டார். "பத்திரங்கள் உண்மையானவையா? உனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமா?" என்று இராபர்ட்ஸைக்கேட்க, அவை ஆஸ்டிரிய நாட்டின் முதன் மந்திரியாலேயே எழுதப்பட்ட காகிதங்கள். அவற்றில் என்ன சந்தேகம்?" என்று இராபர்ட்ஸ் பதில் சொன்னார்.

அச்சமயத்தில் யாரோ ஒருவர் தன் பெயரிட்ட துண்டுக் காகிதத்தை அந்நியமந்திரிக்கு அனுப்பினார். அவர் அதனைக் கண்டதும் எதிர்சென்று வெளியில் இருந்தவரை உள்ளே அழைத்துவந்து தன்னருகில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு "என்ன விசேஷம்? திடீரென்று இங்கு வரவேண்டிய காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

வந்தவர் சொல்லுவதற்குச் சிறிது தயங்குகையில் "இவர்தான் இராபர்ட்ஸ் என்பவர் எங்கள் ஒற்றர்களிலெல்லாம் மிகுதியாக நாட்டின் நன்மைக்கு உழைக்கிறவர் நீங்கள் தயங்காமல் சொல்லலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு இராபர்ட்ஸைப் பார்த்து 'இவர் தான் சர்விய அரசரின் இரண்டாவது குமாரர்' உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் "என்று எண்ணினேன்" என்றார். இராபர்ட்ஸும் சர்விய இராஜகுமாரனும் கைக்குலிக்கிக் கொண்டார்கள். பிறகு சர்விய இராஜகுமாரன் அவ்வன்னிய மந்திரியைப்பார்த்து 'ஆஸ்டிரியாவில் ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியும், ருஷ்ய சக்ரவர்த்தியும் சேர்ந்து செய்த சதியாலோசனையின் விவரங்கள் குறிக்கப்பட்டபத்திரங்கள் வியன்னாவிலிருந்து திருட்டுப்போய் இங்கு வந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உங்களைக்கண்டு ஏதாவது விவரம் தெரியுமாவென்று விசாரிக்க வந்தேன். எங்கள் நாட்டைப் பாதிக்கக்கூடிய விஷயங்களைப் பற்றி ஏதாவது இருந்தால் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்." என்றார்.

அந்நிய மந்திரி - "பத்திரங்கள் என்னிடம் இப்பொழுதுதான் வந்து சேர்ந்தன. சிறிய நாடுகள் எல்லாம் ஜாக்கிரதையாக விருக்கவேண்டியவரும்! சிறிய நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்காக நாங்கள் சண்டைக்குப்போக வேண்டியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மற்ற

விவரங்கள் எல்லாம் அரண்மனைக்குப் போய் பேசிக்கொள்ளலாம்.”

அரச குமாரன் - “சிறு இராஜ்ஜியங்கள்; எல்லாம் உங்கள் நாட்டின் முயற்சியால்தான் ஜெர்மனிக்கும் ஆஸ்டிரியாவுக்கும் இரையாகாமல் இருக்கின்றன. எங்கள் நாட்டார் உங்களையும் ருஷ்யியாவையும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் முதன்மந்திரி வந்து, அந்நிய மந்திரி முதலியவர்களுடன் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு அரசரது அரண்மனைக்குப்போக ஸ்பெஷல் தயாராயிருக்கிறது என்று செய்திவந்தவுடன் அந்நிய மந்திரி இராபர்ட்ஸைப்பார்த்து ‘நான் அரசரிடம் போய் வருகிறேன். உனக்கு என்னால் ஏதாவது ஆக வேண்டியிருக்கிறதா?’ என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் 3வது டிவிஷன் போலீஸ் தலைவருக்கு ஜோன்ஸ் என்பவரைப்பற்றிக் கடிதம் கொடுக்கவேண்டும். அவர் நிர் அபராதி. கொலையில் சம்பந்தப்பட்டவரல்ல. ஆஸ்டிரிய ஒற்றர்களின் சதியாலோசனையின்மேல் அவர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். இவர் கொலை செய்யவில்லையென்று சரியான சாட்சியங்களிருக்கின்றன. நீங்கள் கடிதம் ஒன்று கொடுத்தால் நலமாயிருக்கும்.” என்று இராபர்ட்ஸ் கேட்டார்.

அந்நிய மந்திரி - “இராபர்ட்ஸ் இவ்விஷயங்களில் நான் தலையிடுவது நலமாகாதே? ஏன் சாட்சிகளைக்கொண்டு ரூசுப்படுத்தி அவரை மீட்டுவிடக் கூடாது? நான்கொடுப்பது தகுதியாகாதல்லவா?’

இராபர்ட்ஸ் - “யாதொருவித குற்றமும் செய்யாதவன் நாட்டின் நன்மைக்கு முயன்றதற்காகவே தண்டிக்கப்படுவதில் உங்களுக்குச் சம்மதந்தானா? நான் சாட்சிகளைக் கொண்டுதான் அவரை மீட்பேன். அவ்வாறு மீட்பதிலும் உங்களது கடிதம் இருந்தால் கூடிய சீக்கிரத்தில் அக்காரியத்தை முடிக்கலாம் வீணாக யாதொரு குற்றமும் செய்யாதவனைக் கைது செய்து வைப்பது நியாயமாகுமா? அவ்விஷயத்தை நீங்கள் கவனிக்கக் கடமைப்பட்டவரல்லவா?”

அந்நிய மந்திரி - “அவன் குற்றம்செய்யவில்லையென்று உனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமா? அவ்விஷயத்தை நீ உறுதியாகச் சொன்னால் கடிதம் கொடுக்கிறேன்.”

இராபர்ட்ஸ் - “அவன் கொலை செய்யவில்லை. இப்பொழுது சாட்சி சொல்லியிருக்கிறானே, அவன் தான் கொலை செய்தவன். எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். இவ்விஷயங்களைத் தங்களுக்கு பிறகு சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.”

அந்நியமந்திரி வெகுவேகமாய் ஒரு கடிதத்தை எழுதி இராபர்ட்ஸிடம் கொடுத்துவிட்டு தான் அரசரைப்பார்ப்பதற்காக மற்றவர்களுடன் போய்விட்டார். சுமார் மணி 1 இருக்கலாம். போலீஸ் தலைவரிடம் இராபர்ட்ஸ் அக்காகிதத்தைக் கொண்டு போய் கொடுத்ததும் சாட்சிகளைக் கொண்டுவரும்படி உத்தரவிட்டார். முக்கூட்டில் இருக்கும். ஹோட்டலில் வேலை பார்த்து வரும் டேவிட் என்பவன் முதல் சாட்சியாகவும் மேரி என்பவள் 2வது சாட்சியாகவும் அழைக்கப்பட்டு விசாரணை நடந்தது.

1-வது சாட்சி. டேவிட்டின் வாக்குமூலம்

நான் முக்கூட்டுக்கு எதிரிலுள்ள ஹோட்டலில் வேலைபார்த்து வருகிறேன். கொலைநடந்த அன்று இரவு சுமார் 8 மணியிருக்கலாம் ஹோட்டலில் ஒருவரும் இல்லை. எவ்லின் என்பவன் சாப்பிடுவதற்காக ஒரு மேஜையில் வந்து உட்கார்ந்தான். கொலையுண்டவன் 25,000 பவுன் நோட்டுகளுடன் வந்து எவ்லின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான். எவ்லின் அந்நோட்டுகளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். கொலையுண்டவன் வெளியே புறப்பட்டான். எவ்லினும் பின்னேயே புறப்பட்டான். எங்கள் ஹோட்டலின் ஒரு மூலையில் ஒரு பழய கத்தி இருந்தது. எவ்லின் வெளியே போனபிறகு அக்கத்தி காணப்படவில்லை. மறுநாட்காலையில் அக்கத்தியை இறந்தவன் மார்பில் பாய்ந்திருந்ததைக் கண்டேன்.

2-வது சாட்சி மேரியின் வாக்குமூலம்.

எவ்லின் எனக்குத் தமயன் முறையாவன். கொலை நடந்த இரவில் சுமார் 11.30 மணிக்கு எனது வீட்டிற்கு வந்தான். வந்த பொழுது அவன் சரியான நிலமையில் இல்லை. என் வீட்டு மாடி அறையில் படுத்துக்கொண்டு அழத்தொடங்கினான். என்ன வென்று கேட்டதற்குத் தான் பெரும்பாவம் செய்துவிட்டதாக ஒப்புக் கொண்டான். மறுநாள் காலையில் ஜோன்ஸுக்குச் சொல்லிய

னுப்பினான். அவரும் வந்திருந்தார். வைத்தியரையழைத்து வந்து மருந்து கொடுக்கச் சொன்னார். தன்னைப் போலீஸ்காரர் சந்தேகப் படுகிறார்களோ வென்று அவரைக் கேட்டான். ஆனால் அவருக்கு இவன் எதையுத்தேசித்துக் கேட்கிறான் என்பது தெரியாது. எனக்கும் ஜோன்ஸுக்கும் யாதொருவித பாத்தியமும் இல்லை. எவ்வின் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்த 4,5 நாளாகத்தான் அவரை எனக்குத் தெரியும்.

இவ்விரண்டு சாட்சியங்களைக் கொண்டு ஜோன்ஸுக்கும் கொலைக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லையென்று நியாயாதிபதி தீர்மானித்து அவரை விடுதலை செய்ததுடன் எவ்வினை உடனே கைதுசெய்து வரவேண்டு மென்று உத்தரவு செய்தார். எவ்வினுக்கு இவ்விஷயம் எட்டியதும் “கெடுவான் கேடு நினைப்பான்” என்றது தனக்குப் பலிதமானதைப்பற்றி வருத்தமடைந்து பிறகு கொலைக்குற்றத்திற்காகத்தான் தண்டனைக்குள்ளாக இஷ்டப் படாமல் தன் கையிலிருந்த கைத்துப்பாக்கியால் தன்னைச் சுட்டுக்கொண்டு தற்கொலை செய்துகொண்டான். உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைத்தவனும் தன் நாட்டிற்கு துரோகம் எண்ணியவனுமான எவ்வின் கதி என்னவாயிற்று! பாருங்கள்!

இராபர்ட்ஸ், மேரி, ஜோன்ஸ் இம்மூவரும் ஆன்னியின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அங்கு இவர்களுக்கு விருந்து நடந்தது. அன்றிரவை ஆன்னியின் வீட்டிற் கழித்தார்கள். மறுநாட்கொலை வெளியிப்பட்ட பத்திரிகைகளில் முக்கூட்டுக் கொலைக்கேஸ் சம்பந்தமாயுள்ள எல்லா விவரங்களும் வெளியாயின. அன்றையதினம் இராபர்ட்ஸ் ஆன்னியையும், ஜோன்ஸ் மேரியையும் கலியாணம் செய்துகொள்வதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். மறுநாள் கலியாணம் நடந்தேறியது. கலியாணம் செய்துகொள்ளுகையில் தங்களது பொருள் ஆவியெல்லாவற்றையும் தேசநன்மையை யுத்தேசித்தே செலவு செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

5,6 தினங்கள் கழிந்ததும் ஆஸ்டிரியாவுக்கும் சர்வியாவுக்கும் சண்டையுண்டாயிற்று. ரஷ்யா எப்படியோ சர்வியாவுடன் சேர்ந்து கொண்டது. இதனால் ரஷ்யா ஆஸ்டிரியாவுடன் சேர்ந்துவிடும் என்றெண்ணியிருந்தது தவறுதலாயிற்று. ஜெர்மனி சைன்னியத்

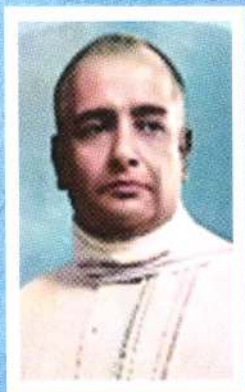
திமிரால் பிரான்ஸ் பெல்ஜியம் முதலிய நாடுகள் பேரில் படையெடுத்தது. நாகரீகத்தையும் சிறிய இராஜ்ஜியங்களுடைய சுதந்திரங்களையும் காப்பாற்றுவதற்காக இங்கிலாந்தும் சண்டையில் தலையிட வேண்டியதாயிற்று. தர்மம் தலை காக்கும் என்பதுபோல் தர்மயுத்தத்தில் நேசவல்லரசுகள் தலையிட்டிருக்கிற படியால், ஜெயமடைவார்கள் என்பதில் தடையேயில்லை.

இச்சண்டையில் தேச ஊழியம் செய்வதற்காக இரண்டு தம்பதிகளும் காயம்பட்ட யுத்தவீரர்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் தொழிலை மேற்கொண்டு போர் முனைக்குச் சென்றார்கள். இவ்வாறு தேச நன்மையையே மேலாகக்கருதி சுயநலத்தைத் துலைத்த இவர்கள் அல்லவோ தேசாபிமானிகள்! ஒருதேசம் மேன்மையடைய வேண்டுமானால் அத்தேசத்தவர் சுயநலத்தை வெறுத்துப் பொதுநலத்தைக் கருதவேண்டும். இக்குணம் ஒவ்வொரு நாட்டாருக்கும் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

முற்றிற்று.

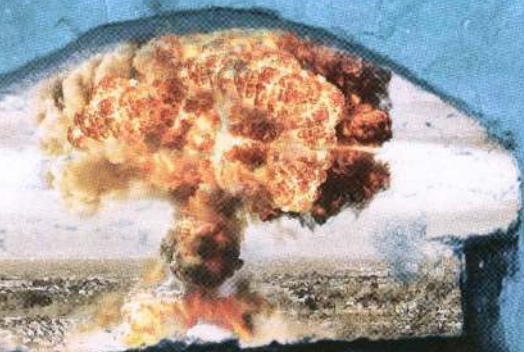

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் (1887 - 1947) : பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் 33 ஆண்டுகளும், பிரிட்டிஷ் இலங்கையில் 27 ஆண்டுகளும் வாழ்ந்த இவர், தஞ்சாவூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். மேல்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர், வணிகவியல் புலமையாளர், பத்திரிகையாளர், தொழிற்சங்கவாதி, அரசாங்க சபை உறுப்பினர், இலக்கியப் படைப்பாளி எனப் பல தளங்களில் இயங்கியவர். இலங்கை மலையக நிர்மாணச் சிற்பிகளுள் முதன்மையானவர்.

முதலாம் உலகப்போர் குறித்துப் பெரும் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்த தமிழ்ப் படைப்புலகில், பாரதியைக் கடந்து மற்றொரு பேராளுமை அற்புதமான புனைவு ஒன்றை ஆக்கித் தமிழிலக்கியக் கருவூலத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்.

தேசாபிமானிகள் எவ்வாறு ஒற்றர்களாகச் செயற்படவேண்டும் என்பதையே இந்நாவல் மையச்சரடாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த அம்சமே தொடக்க காலத்தில் தமிழில் எழுந்த ஏனைய வெகுசன நாவல்களிலிருந்து ஒற்றன் நாவலை தனித்துவம் உடையதாக் குகின்றது.

₹120

